

MELODIE ADAMS

Vară indiană



Capitolul 1

În acea zi, Clio întâmpină toate greutățile din lume pentru a-l face pe năvalnicul tânăr bărbat care o condusese acasă, să înțeleagă că nu-i împărtășea sentimentele.

– Mulțumesc pentru seara aceasta fermecătoare, Jeff, spuse. Masa a fost excelentă și filmul mi-a plăcut foarte mult.

Înainte de a putea ajunge la mânerul exterior al luxosului automobil decapotabil, acesta o prinse de umeri și o trase spre el, pe scaunul din piele roșcată.

– Nu pleca atât de repede, Clio, o imploră, nu pot suporta ideea de a încheia această noapte fără tine.

Ignorându-i sărutările insistente de pe gât, Clio se încordă și-l respinse cu fermitate.

– Trebuie să intru, Jeff. Mâine dimineată mă trezesc devreme.

Fără s-o asculte, acesta începu să-i mângâie pieptul, prin materialul fin al rochiei.

– Ești atât de frumoasă, îi șopti cu voce răgușită de nerăbdare. Mă înnebunești!

Agasată, îi prinse mâinile și i le îndepărtă repede de pe pieptul său.

– Încetează, Jeff. Acum chiar trebuie să intru.

Acesta o împiedică pentru a doua oară să iasă și-și strecură degetele sub rochie.

– Ești nedreaptă, insistă. Seara asta m-a costat aproape cincizeci de dolari: mă așteptam la mai mult decât o simplă mulțumire, mai ales din partea unei femei libere, ca tine.

Clio se eliberă brusc și scotoci în poșetă. Scoase de acolo două bancnote și i le întinse.

– Vei învăța măcar că favorurile unei femei, demnă de acest nume, nu se cumpără cu o masă și un loc la cinematograful. Ia astea și suntem chit.

Cum Jeff nu se mișca, îi aruncă banii pe genunchi și sări afară din mașină. Sui sprintenă treptele scării de la intrare, de sub veranda luminată și nu catadicsi să se întoarcă la zbârnâitul furios al motorului mașinii decapotabile și la scrâșnetul pneurilor când aceasta se întoarse pe alee. Zgomotul se îndepărtă, făcând loc liniștii nocturne a străzii calme, mărginite de arbori.

Clio închise ușa după ea cu cheia și stinse lumina de pe verandă. Rămase o clipă nemișcată, în antreu, scrutând întunericul. Ce seară dezastruoasă, se gândi. Toți bărbații pe care-i întâlnea, parcă aveau certitudinea că era ușor de sedus, sub pretextul că era divorțată. Acest gen de situații o obosiseră.

La început, Jeff i se păruse foarte simpatic. Era profesor asistent de antropologie și se arătase foarte interesat de progresele ei în această materie.

Acceptase să iasă cu el, pentru că îl crezuse deosebit de ceilalți, dar în seara asta, îndată ce venise s-o ia de la magazinul de confecții în care lucra după-amiaza, își dăduse seama de intențiile sale. Jeff se comportase într-un mod ridicol, lăsând-o să înțeleagă că-i acordase o mare favoare invitând-o și că cea mai bună manieră de a-i dovedi recunoștința, ar fi să se culce cu el. În calitate de femeie

divorțată, se presupunea că acceptă cu bucurie orice ocazie de a face dragoste cu un bărbat, pentru că era lipsită de asta.

Clio străbătu holul și deschise ușa de la bucătărie. Nu putea să nege că, uneori, prezența unui însoțitor îi lipsea cumplit, dar asta nu era un motiv pentru a se arunca în brațele tuturor celor care-i propuneau o aventură fără viitor. Divorțul fusese pronunțat cu doi ani mai înainte și, de atunci, așteptase în zadar să întâlnească pe cineva capabil să-i devină prieten și în același timp iubit, pe care să-l respecte la fel de mult pe cât l-ar iubi. Evident, Jeff, ca atâția alții, sărise peste etapele esențiale. Pendula din antreu suna ora unu. Înainte de culcare, tânăra femeie trebuia să-și recitească notițele. A doua zi, avea de prezentat un referat despre istoria relațiilor franco-americane. Se hotărî să-și pregătească mai întâi o ceașcă de ceai.

Ca de obicei, bucătăria mătușii Sarah era impecabil de curată. Clio contribuise ea însăși din plin la curățenie, duminica precedentă, deoarece mătușa era foarte exigentă în materie de gospodărie. Părea uneori maniacă, în această meticulozitate, dar Clio își asuma partea sa, din recunoștință pentru unchiul și mătușa la care locuia. Cei doi pensionari își adora nepoata și fuseseră foarte îndurerați de divorțul ei. Mătușa Sarah se arătase chiar șocată că-și părăsise soțul. Pentru ea, o soție avea datoria să rămână toată viața lângă cel pe care-l alesese, indiferent de defectele sale.

Clayton, fostul soț al lui Clio, se dovedise repede infidel și nestatornic, incapabil să-și asume responsabilități. Nu reușea să păstreze o slujbă mai mult de câteva luni și, fără să fie rău cu soția, îi plăcea să frecventeze alte femei. Decât să aibă copii dintr-o asemenea căsătorie nefericită, Clio preferase mai degrabă s-o rupă din proprie inițiativă, în ciuda dezaprobării mătușii sale și a mamei lui Clayton. Cu riscul de a fi tratată drept romantică, sau lipsită de judecată și chiar dacă asta însemna pentru ea singurătatea, refuzase să trăiască lângă un bărbat pe care nu-l mai iubea.

Tânăra femeie se pregăti să pună apa la fiert pentru ceai, dar, în cele din urmă, optă pentru un pahar cu lapte. Era deja enervată și se temea că nu va dormi bine. Mătușa Sarah făcuse pentru ea două tarte cu mere în mijlocul mesei pe o farfurie frumoasă din porțelan și se așeză să mănânce o bucată. Prăjitura era delicioasă și Clio se gândi zâmbind că dacă Jeff ar fi fost mai politicos, cu siguranță l-ar fi invitat să intre pentru a împărți cu el, această masă improvizată.

Apoi, își zări corespondența, pusă la vedere pe un colț al bufetului. Primul plic venea de la biblioteca facultății, al doilea, purta marca stației service care-i făcuse recent reparația mașinii vechi. Cu salariul de vânzătoare, Clio de-abia reușea să-și plătească studiile și întreținerea mașinii. Din fericire, imediat după divorț, unchiul și mătușa îi propuseseră să vină să locuiască la ei. Altfel, ar fi fost obligată să părăsească universitatea, pentru a-și oferi o locuință decentă; în Statele Unite, cursurile facultăților erau departe de a fi gratuite.

Clio își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei cu Grace, mama sa, la unchiul Joe și mătușa Sarah. Tom Marshall, tatăl său venea să li se alăture doar pentru perioade foarte scurte de timp, deoarece diversele meserii îl duseseră întotdeauna în cele patru colțuri ale lumii. Grace nu acceptase să-și urmeze soțul pe îndepărtatele mări, decât la majoratul fiicei sale: acum, pluteau împreună în largul Polineziei, pe o navă unde Tom era căpitan.

Dornică să-și obțină diploma în istorie americană în cele mai bune condiții, Clio acceptase să se instaleze din nou în casa mare din Maple Street. Le mulțumea acum cum putea mai bine lui Joe și lui Sarah, pentru generozitatea lor, acceptând sarcinile cele mai grele, atât în interior cât și în grădină. Acestea, la care se adăugau slujba de vânzătoare și cursurile, nu-i lăsau deloc timp liber.

Pe a treia scrisoare, era scrisul mamei lui Clayton. O lăsa nedeschisă lângă celelalte două. Putea aștepta până mâine. La fel ca mătușa Sarah, mama lui Clayton dezaprobase despărțirea lui Clio

de fiul său și, de doi ani, se străduia să-i împace. În zadar: tânăra femeie nu dorea deloc să citească laudele înșelătoare despre cel pe care-l cunoștea foarte bine.

Al patrulea și ultimul plic, provenea de la departamentul de arheologie și antropologie al universității din Oklahoma. Cu siguranță, era un răspuns negativ la cererea pe care o trimisese Clio pentru o bursă de vară. Când o solicitase, nu-și făcuse deloc iluzii: numărul solicitanților fusese probabil foarte mare. Își termină bucata de tartă și bău ultima înghițitură de lapte, cu privirea ațintită asupra plicului încă închis. Părea să conțină mai multe foi: erau mai multe decât ar fi trebuit pentru a indica un refuz...

Și totuși, șansele erau atât de slabe! Bursa oferea echivalentul unui trimestru de studii pe timpul verii, cu posibilitatea de a participa la cercetări arheologice, toate cheltuielile plătite, asta incluzând drumul dus-întors la sit. Era prevăzută chiar și o sumă de o sută de dolari pe lună, pentru cheltuielile personale ale studentului.

Clio pipăi din nou scrisoarea. Hotărât lucru, în interior erau cel puțin două foi. S-ar putea ca...

Rupse hârtia brună și parcurse pe nerăsuflăte cele două pagini dactilografiate.

Necrezându-și ochilor, citi pentru a doua oară.

– Ura! făcu cu voce tare. Sunt trimisă să fac săpături!

Cu o revistă închisă pe genunchi, Clio admira prin fereastra autobuzului peisajul mereu schimbător. Fără să dea atenție privirii pline de dorință a vecinului, se aplecă în față pentru a nu pierde nimic din drumul șerpuitor și îngust.

Își îndepărtă în mod reflex o șuviță de păr blond de pe față și își descheie vesta din in bleumarin. Își cumpăraseră acest costum elegant de la solduri, din magazinul în care lucra, datorită unei reduceri pe care și-o permisesse; ținuse să-l poarte la îmbarcarea în avion, la Omeha, în speranța că de data aceasta nu va mai fi luată drept o adolescentă. Știa că, în ciuda celor douăzeci și șase de ani, nu arăta deloc ca o femeie care fusese căsătorită timp de trei ani și divorțată de doi.

În acest caz special, fusese obligată să admită că exaltarea sa era exclusiv juvenilă: era prima dată în viață când pleca singură în călătorie, spre o destinație necunoscută. Era încântată.

Cu un ușor oftat de mulțumire, se așează comod în scaun și începuse să întoarcă distrată paginile revistei de modă pe care și-o luase la aeroport, dar frumoșii ochi albaștri ca turcoaza, erau atrași neîncetat spre fereastră.

Regiunea era înverzită și împădurită, neatinsă încă de efectele devastatoare ale soarelui nemilos, care va străluci toată vara. Clio privea defilând acei kilometri de păduri vălurate, în care apărea uneori o fermă în mijlocul unui luminiș. Această imagine era complet diferită de cea pe care i-o putea oferi Nebraska natală, cu câmpuri ordonate și monotone, făcute din lanuri de porumb și de grâu despărțite de drumuri plate și nesfârșit de drepte.

Orașele erau și mai surprinzătoare. Pe măsură ce autobuzul se îndepărta de Tulsa, unde aterizase avionul, făcea opriri în fiecare din micile localități care se aflau în drumul său. Cea mai mare parte a acestor îngrămădiri de locuințe, pline de praf și adormite, dădeau impresia că fuseseră uitate de progres. Contrastau enorm cu cele pe care Clio le remarcase în vecinătatea Tulsei, oraș prosper și ultramodern, care se baza poate mai mult pe puțurile cu petrol decât pe arbori.

Apoi, autobuzul înaintă în regiunile muntoase din Oklahoma și localitățile deveniră mai mici și mai părăginite; aproape toate

purtau nume indiene: Coweta, Săgeata ruptă, Tullahasee, Oketa, Chekota... La fiecare oprire, Clio privea cu aviditate afară, în speranța de a zări femei indiene în costume tradiționale, sau războinici curajoși, cu trupul pictat – cu toate că știa că indienii de astăzi erau complet diferiți de cei din westernurile turnate la Hollywood.

Tânăra femeie nu-și putu stăpâni un zâmbet la vederea a doi mânji care se zbenguiau pe o pășune grasă, de-a lungul drumului, în timp ce mamele lor pășteau nu departe de umbra unui arbust. Fusesse fericită să plece spre necunoscut, să rupă pentru prima dată, după luni de zile, rutina vieții de muncă pe care o lăsase în urma sa. De-a lungul anului, distracțiile fuseseră rare, iar cele câteva flirturi, toate asemănătoare lui Jeff, n-o mulțumiseră deloc.

Inspiră profund și se hotărî să nu se înduioșeze mai mult de propria soartă. În definitiv, nu avusese oare șansa ca visul să-i devină realitate? Vara care începea îi va permite să înainteze considerabil în studii, mulțumită unei munci concrete, pe care-și dorise întotdeauna s-o facă – și fără să cheltuiască nici un ban.

Clio renunță să citească revista și o puse în geantă, preferând în loc o hartă a Oklahomei pe care o luase cu ea pentru a urmări parcursul autobuzului.

Ajungând la un pod îngust care trecea peste un râu numit Fourche Maline, înțelese că era aproape de destinație: trebuia să ajungă undeva, în amonte de acest curs de apă, pentru a săpa și a descoperi vestigiile unei civilizații dispărute de mult timp.

Viitoarea oprire, Seneca. Clio își puse harta în geantă și aruncă o privire în oglindă. Își perie rapid părul și-și dădu cu puțin ruj roz pe buze. Era complet gata când autobuzul pătrunse în liniștitul oraș Seneca, reședința regiunii Cheyenne și capătul marei călătorii.

Seneca semăna cu toate reședințele din regiune. În piața principală se ridicau clădirile administrative, care înconjurau un parc public cu ulmi centenari. Bătrânii se odihneau la umbră,

așezați pe bănci din lemn, iar unii sculptau în liniște cu bricegele figurine comune în bastoane mari.

Autobuzul se opri la câteva sute de metri de vechiul tribunal, în fața stației service, care folosea și de sală de așteptare pentru pasageri. Clio își strânse lucrurile și coborî pe șoseaua plină de praf, după ce-și salută vecinul. Soarele cald din Oklahoma își arunca razele, în timp ce șoferul scotea sacul de dormit și valizele tinerei femei din locul de depozitare al bagajelor.

– Sunteți sigură că nu v-ați înșelat, domnișoară? o întreabă acesta. Vreți într-adevăr să coborâți la Seneca?

– Da, răspunse Clio. Trebuie să vină să mă ia. Dacă întârzie, voi lua un taxi.

Această ultimă remarcă provocă râsul șoferului.

– Nu vă bazați pe asta: aici, nu există taxiuri. Dar dacă aveți vreo problemă, vă puteți petrece noaptea în motelul situat nu departe, la ieșirea din oraș. Următorul autobuz în sens invers, va pleca mâine dimineată, pe la ora zece.

Clio îi mulțumi bărbatului și privi autobuzul îndepărtându-se într-un nor de praf. Un câine roșcat și costeliv, deranjat din somn de zgomotul motorului, se ridică încet și plecă în pași mărunți și grăbiți pe trotuar. După toate aparențele, era singurul suflet care trăia în acest cartier, dar în cele din urmă, Clio zări ochelarii și părul cărunt al unei femei în vârstă, care spiona din spatele ferestrei stației service. Își adună geanta și valizele, se strădui să-și rezeme sub braț sacul de dormit voluminos și traversă curtea presărată cu pietriș a clădirii. Încărcată astfel, mergea foarte greu, din cauza sandalelor cu toc înalt.

Își puse lucrurile la intrare, sub o pancartă care făcea reclamă vânzării de Coca-Cola.

Interiorul prăvăliei nu era climatizat, dar simplul fapt că se adăpostea de soare, o răcori pe Clio. Cumpără imediat un sifon și o întreabă pe bătrâna femeie dacă putea aștepta acolo, până când vor veni s-o ia.

Patroana consimți cu un aer binevoitor și se instalează în balansoar.

– Pe cine aștepți, micuț? o întreabă aceasta, făcându-și vânt cu ajutorul unui ziar împăturit în patru.

– Pe cineva de la situl arheologic. Trebuie să mă alătur echipei care face săpături foarte aproape de aici.

– Înțeleg. Este la patru kilometri, la sud de oraș, pe proprietatea lui Chester Wilson. Se ocupă de asta oamenii de la universitate.

– Misiunea a început de câteva săptămâni, reluă Clio, numai să nu mă fi uitat!

Se apropie de fereastră pentru a observa strada, încă pustie.

– Nu te neliniști, Cookie va veni curând. Este vărul meu și, în șaiszeci și șapte de ani de viață, nu l-am văzut vreodată sosind la timp. Acei domni de la facultate l-au angajat ca om la toate.

Curiozitatea fiindu-i, după toate aparențele, satisfăcută, bătrâna doamnă își despături ziarul și începu să citească. Clio se rezemă de o vitrină unde zăceau câteva bibelouri fără valoare și o serie de cârlige de undiță. Dacă nu vine nimeni, se gândi, va trebui să plătesc un șofer să mă conducă acolo. Ideea de a cheltui atât de inutil din economiile pe care le adusese cu ea, o irită. Banii de buzunar care i se vor plăti în fiecare lună, cu siguranță de-abia îi vor ajunge să-și acopere cheltuielile indispensabile și i-ar fi plăcut să păstreze această sumă pentru un caz de absolută necesitate.

Sosirea pe alee a unui vehicul alb, purtând sigla universității din Oklahoma, puse capăt neliniștilor ei. Un bărbat bătrân, în halat de lucru, coborî din el și se năpusti în prăvălie. O privi pe Clio, își salută verișoara și o întreabă pe aceasta dacă văzuse un bărbat tânăr sosind cu autobuzul.

– Domnișoara a fost singura pasageră, îi explică femeia. Dar cred că pe ea o cauți.

Se întoarce spre Clio.

– Iată-l pe Cookie, micuț. Te va lua cu el.

Bărbatul scutură negativ din cap, măsurând-o pe tânăra necunoscută pe deasupra ochelarilor. Scoase din buzunar o hârtie pe care o consultă.

– Am fost însărcinat să-l aduc pe Clint E. Marshall, de la Lincoln, din Nebraska, citi cu voce tare. Nu o domnișoară...

– Este o mică greșală, îl corectă studenta zâmbind. Mă numesc Clio E. Marshall și despre mine este vorba.

Expresia preocupată a lui Cookie făcu loc curând unei mine amuzate. O privi din nou pe interlocutoarea sa cu ochii mari de uimire, din cap până în picioare.

– Asta-i bună! exclamă. Profesorul Nicolas va fi cu siguranță surprins! El așteaptă un voinic pentru a-l ajuta să sape...

Clio avu toate greutatea din lume să urce pe treapta camionetei, din cauza fustei strâmte. După ce încărcă bagajele, Cookie veni și-i întinse mâna, să se ridice pe scaun.

– Sper că v-ați adus și alte haine, remarcă. Și mai ales, alte încălțări. Sunteți atât de plăpândă și frumoasă ca o păpușă! De-abia aștept să văd mutra profesorului când va înțelege cine sunteți.

Tânăra femeie lăsă ochii în jos spre sandalele fine care-i dezveleau lacul roz de pe unghiile degetelor de la picioarele delicate. Într-adevăr, modul în care era îmbrăcată nu cadra absolut deloc cu locul. Spera cu ardoare să aibă timp să se schimbe înainte de a se prezenta profesorului Nicolas și colaboratorilor săi.

Profesorul Paul Nicolas! Clio își aminti câtă admirație îi provocase acest nume și titlurile legate de el, când primise scrisoarea de acceptare pe care i-o trimisese în legătură cu bursa de vară. O felicitase și o informase că această bursă îi va permite ca, timp de zece săptămâni, să participe la săpăturile arheologice din micul sit de la Fourche Maline, acest râu ce șerpuia la sud de Oklahoma, pe domeniul Cheyenne.

Profesorul Nicolas îi explicase apoi, în scris, că după părerea sa, situl mergea înapoi în timp în perioada lacustră și că fusese

probabil ocupat înainte ca indienii din câmpie să locuiască acolo, mai târziu. Asta însemna o întoarcere cu cel puțin cinci mii de ani în urmă. O avertizase pe Clio că vara va fi fierbinte, obositoare, lipsită de confort, dar că spera ca descoperirile interesante datorate uceniciei ei în metodele și teoriile sale, să recompenseze pe deplin eforturile echipei.

Primind această scrisoare, tânăra femeie fusese în același timp încântată și surprinsă. Nu crezuse să aibă vreo șansă să fie selecționată când își prezentase memoriul de cercetare și când profesorul de antropologie o sfătuisese să-și depună candidatura. Atenționările mătușii Sarah referitoare la șerpii veninoși, la tornade și la insolatii, nu reușiseră să-i zdruncine entuziasmul.

Totuși, acum, văzând camioneta pornind pe o cărare de pământ bătătorit, tot mai departe de lumea civilizată, Clio simți cuprinzând-o o ușoară îndoială. Își aminti că mătușa o considerase nesăbuită să părăsească un cămin confortabil și o meserie stabilă, pentru a-și petrece vara nu știu unde, dezgropând oseminte care datează de mii de ani.

— Îi semeni tatălui tău, bombănise mătușa Sarah aflând vestea. Visezi prea mult. Biata mea soră n-a reușit niciodată să-i obiecteze aventurierului ei soț.

Și într-adevăr, prima persoană la care se gândise Clio, citind scrisoarea profesorului, fusese tatăl ei. Știa că ar fi încurajat-o să plece imediat.

Încă din copilărie, Clio moștenise de la tatăl său pasiunea pentru arheologie. Acesta îi scria din cele patru colțuri ale lumii pentru a-i descrie minunatele situri pe care le vizita. Într-o zi, o informase cu mândrie că numele ei, Clio, era cel al unui muzeu de istorie. Pentru asta îl alesese. De fiecare dată când se întorcea acasă, Tom îi aducea cărți ilustrate despre oameni preistorici și vechi civilizații. Cea mai mare parte a acestor opere rămăseseră la Lincoln, în camera de tânăra fată a lui Clio.

Și apoi, avusese loc acea călătorie de neuitat spre Spiro, în Oklahoma, când avea zece ani. Deoarece, acum, nu era prima dată când pătrundea în acest loc important al istoriei americane.

În acea perioadă, fetița locuia la Decatur, în Arkansas, unde tatăl ei era ziarist. Dar Tom se certase cu redactorul șef și demisionase, pentru a accepta un post de învățător într-o școală de țară din Missouri. Pentru a ajunge la noua locuință, familia se hotărâse să facă un ocol prin Oklahoma, cu scopul de a vizita celebrii munți Spiro. Clio și părinții se instalaseră într-un motel turistic în orașul Spiro și, timp de patru zile, parcurseseră împrejurimile – unde se afla, de altfel, un sit de săpături arheologice condus de universitatea din Oklahoma.

Copila fusese cucerită de misterul și de romantismul acestor munți. În muzeele locale descoperise vestigii ale unei civilizații care se născuse cu mult înainte de Cristofor Columb și care dispăruse, până când savanții arheologi avuseseră ideea să sape aceste coaste pentru a le smulge comorile.

Admirase eleganța și finețea artizanatului acestui vechi popor, ceramica, bijuteriile somptuoase, din aur și argint masiv, armele și uneltele de o extremă precizie, obiecte care demonstau tuturor că locuitorii antici din Spiro ajunseseră la un nivel de prosperitate și de cunoaștere cu mult superior indienilor din câmpie, care le luaseră mai târziu teritoriul în posesie.

Studentă, Clio nu se îndepărtase de fascinația pentru preistorie. Încă de la început își orientase examenul de diplomă în istoria americană, spre acest domeniu. Era pe punctul de a obține specializarea și și-ar fi dorit să continue până la obținerea doctoratului, dacă era posibil. Dar știa că și la cel mai înalt nivel era puțin probabil să-ți câștigi existența în această specialitate puțin răspândită. Nu-și putea asuma riscul de a studia încă ani de zile, fără a fi câtuși de puțin sigură că obține o slujbă pe termen lung. La douăzeci și șase de ani, era timpul să intre în viața activă, or să

devină complet independentă. Îndată ce-și va obține specializarea, va căuta un post de profesor de istorie și cât mai curând totul va fi minunat.

Clio își redactase cu grijă memoriul de cercetare pentru cursul profesorului Miller. Își alesese ca subiect Munții Spiro și, pornind de la o documentare solidă, dezvăluisese propriile amintiri, predase, spera ea, o lucrare completă.

Profesorul de arheologie fusese cucerit. O chemase în biroul său pentru a o felicita personal și pentru a-i sugera să trimită memoriul comitetului de selecție a bursierilor universității din Oklahoma, care tocmai publicase un anunț în acest sens, într-o revistă de arheologie. Candidații trebuie să prezinte „o cercetare originală, care să dovedească faptul că aveau cunoștințe reale în materie de istorie americană și dorința lor de a studia arheologia pe teren“.

Încurajările profesorului Miller o măgulisera pe Clio, dar nu-și făcuse nici o iluzie referitoare la șansele de reușită.

Și totuși, se întâmplase.

Spre marea satisfacție a profesorului Miller, dar nu a tuturor. Directorul magazinului de modă în care lucra îi arătase limpede că, dacă părăsea slujba, poate n-o va mai găsi la întoarcere. Trebui să suporte de asemenea protestele unchiului: suferind de artrită, se lamenta că nu va fi în stare să întrețină grădina, fără ajutorul nepoatei. Fără să mai vorbească de mătușa Sarah, care se baza pe ea pentru a vopsi din nou ușa de la intrare și culoarul și să confecționeze perdele noi pentru bucătărie. Și oare cine va mai cerui podelele? Și cine va spăla geamurile?

– Ei bine, exclamase mătușa Sarah, nu ești mai responsabilă decât tatăl tău și asta te va pierde! Lași vrabia din mână pe cioara din par, cum a făcut el întotdeauna.

Tatăl său fusese singurul care aprobase hotărârea tinerei femei. În ajunul plecării din Lincoln, promise prin poștă câteva cuvinte

entuziaste din partea lui: „Mergi înainte, aleargă spre aventură, ai tot timpul să te stabilești“.

Chiar mama, într-un scurt post-scriptum, admisesese că, așa cum spune proverbul, „călătoriile formează tinerii“.

Așa că, tânăra femeie îi trimisese un răspuns pozitiv profesorului Paul Nicolas, șeful departamentului de arheologie și antropologie al universității din Oklahoma, pentru a-l anunța de data sosirii sale la Seneca.

Acum, era prea târziu să dea înapoi. Pradă oboselii și unei temeri crescânde, privea cu curaj înainte, în ciuda prafului roșu fin care intra prin geamurile deschise ale camionetei, pe care Cookie o conducerea fără menajamente pe drumul plin de șleauri. Încă nu știa ce o aștepta.

– Mai este mult? întrebă, îndepărtând părul care-i zbura în toate direcțiile.

– De cealaltă parte a colinei, răspunse bătrânul. Abia aveți timp să vă pieptănați.

Clio încercă să-și aranjeze părul și își șterse fața cu o batistă din hârtie. Dus de vântul cald, pământul din regiune, o acoperise peste tot.

Cookie viră pe alea unei ferme părăginite, în fața căreia ciuguleau niște pui de găină. Fără îndoială, era casa lui Chester Wilson, despre care-i vorbise bătrâna doamnă din Seneca. Puii fugiră cotcodăcind furioși, când Cookie își opri vehiculul în spatele unui hambar în ruină și coborî pentru a deschide o barieră. Tratatamentul pe care tocmai îl suferise Clio pe cărarea accidentală nu era nimic în comparație cu ceea ce urmă: camioneta se angajă în acea clipă pe partea laterală a colinei, de-a dreptul peste câmp. Zeci de vaci încetară un timp să pască, pentru a privi intrusul trecând, în timp ce viteii topăiau speriați în jurul lor. După ce trecură de o a doua barieră, văzură râul. Fourche Maline. De ce oare îl numise astfel un colonist francez din perioada eroică?

Cookie îi explică tinerei femei că acest curs de apă era brațul drept al râului Poteau și că de obicei, curgea foarte liniștit; doar când ploua mult, ieșea uneori din albie în cel mai neașteptat mod. Iată de ce fusese numit astfel: nu trebuie să ai încredere în el.

Merseră un timp de-a lungul râului, lăsând în urmă țarcurile de animale. De partea lor, natura era sălbatică și neatinsă, dar pe celălalt mal, Clio văzu șantierul unei autostrăzi în construcție, care înainta perpendicular pe Fourche Maline. Mașini grele erau garate vertical față de râu, dar nu se vedeau muncitori. Autostrada se oprea brusc în vârful unei mici faleze care domina apa, părând că nu așteaptă decât un pod pentru a o trece și a-și continua mersul pe această coastă.

Exact în fața autostrăzii neterminate, Clio recunoscuse brusc ceea ce trebuia să fie tabăra arheologică. Trei corturi mari, mai multe grupuri de corturi mici, câteva vehicule; asta era tot. Pe deasupra, pentru moment, locul părea pustiu.

Cookie gară camioneta lângă unul din corturile mari și începu să claxoneze.

– Ai ajuns, micuț. Iată-ți reședința de vară, îi spuse cu un râs pe înfundate. Ceilalți nu vor întârzia să sosească. Și ce surpriză vor avea!

Clio ar fi preferat ca el să nu insiste mai mult asupra acestui punct. Îi era destul de teamă să întâlnească niște oameni complet necunoscuți, într-un loc atât de ingrat. Acceptă ajutorul șoferului pentru a coborî treapta și privi tabăra cu un aer dezolat. Profesorul o avertizase că va locui într-un cort. În definitiv, ce își imaginase? se întreabă, furioasă pe propria dezamăgire.

Deodată, îi veniră în minte avertizările înțelepte ale unchiului și mătușii. La drept vorbind, se considera complet absurdă, în taionul din in și cu tocuri înalte. În total dezacord cu împrejurimile. Ce prostie!

Capitolul 2

Clio observă brusc, apărând din spatele mai multor dâmburi de pământ proaspăt săpat, lângă râu, un grup compus din zece bărbați și o femeie. Erau toți îmbrăcați în șorturi, iar cea mai mare parte a bărbaților era cu bustul gol. Cât despre femeie, avea în plus ceea ce părea a fi partea de sus a unui costum de baie. Aceste veșminte sumare, dezvăluiau trupuri bronzate deja de săptămâni de lucru în soare. Văzându-i, Clio fu jenată că era atât de albă și atât de bine îmbrăcată.

Un bărbat înalt, încruntat, conducea marșul. Era evident că el dirija operațiunile. Totuși, cu fruntea înaltă, pomeții proeminenți, ochii de culoare închisă și părul des și negru ca smoala, purta pe chip trăsăturile nobile și ușor de recunoscut ale strămoșilor amerindieni. În acest caz, de ce avea oare un nume atât de tipic francez: Nicolas?

Pe măsură ce acesta înainta, Clio îi distinge sub piele musculatura puternică. Mergea cu pas suplu și sigur și-și aținti asupra lui Cookie o privire puțin îmbietoare. Clio făcuse câțiva pași în întâmpinarea sa.

– Profesor Nicolas?

– Eu sunt. Dumneavoastră cine sunteți? Nu suntem în măsură să primim vizitatori, domnișoară.

Era vizibil furios pe Cookie, care îi adusese pe cineva cum era Clio, pentru a-i întrerupe munca.

– Sunt Clio Marshall, spuse tânăra femeie, întinzându-i mâna.

Mina profesorului deveni mai cumplită. În fața acestei figuri de războinic, de-a dreptul ieșit dintr-un western, Clio se dădu fără să vrea un pas înapoi, și-și retrase mâna oferită.

– Dar sunteți femeie! făcu profesorul furios.

– N-am pretins niciodată contrariul. Care este diferența?

– Este enormă, reluă profesorul. În primul rând, aș fi cerut mai multe informații despre dumneavoastră, dacă aș fi bănuț o singură clipă că acel Clint Marshall este femeie și atât de plăpândă, pentru a ne înțelege.

– Mă numesc Clio Marshall. Cu siguranță, este o greșeală administrativă. Ce altceva v-ar plăcea să știți? replică tânăra femeie, a cărei iritare sporea de asemenea.

– De exemplu, m-aș fi asigurat că v-ați instalat deja. Dar acum, că vă văd, întrebarea este inutilă. Evident, n-ați petrecut niciodată o noapte sub cerul liber. Cu băieții sunt măcar mai puține surprize de această parte și pot să fiu cel puțin sigur că, dacă asta nu li s-a întâmplat, vor fi în stare s-o facă de-a lungul unei veri fierbinți, în condiții de muncă extrem de grele. În general, sunt toți cel puțin capabili să ridice o găleată plină cu pământ. Dar, pun mâna în foc, dumneavoastră n-ați participat niciodată la un proiect arheologic, nici la lucrările de muzeu.

Obrajii lui Clio se înroșiră.

– Nu, într-adevăr, răspunse. Am totu de învățat și pentru asta am venit. Anunțul de bursă nu menționa că se pretindea o experiență prealabilă.

– Nu era cazul, iar judecând după memoriul pe care l-ați prezentat, am tras concluzia că ați lucrat la vestigiile din Spiro. Studiul dumneavoastră era foarte bine documentat și conținea numeroase observații de teren. Unde oare ați găsit toate aceste detalii? Ați reușit să pară o cercetare personală.

– Vă asigur că tot ceea ce am scris venea doar de la mine, protestă Clio. Și cel puțin asupra unui detaliu nu v-ați înșelat: am fost într-adevăr la Spiro, dar cu titlu individual. Și permiteți-mi să vă spun că nu aveți dreptul să mă excludeți din proiectul dumneavoastră din cauza sexului, sau a lipsei mele de experiență. Dacă acestea erau criteriile dumneavoastră, ar fi trebuit să figureze cu litere mari pe anunțul de înscriere!

Profesorul Nicolas o fulgeră cu privirea. Evident, nu era bărbatul care să se lase ușor contrazis.

Clio începu să-și dorească să fie la fel de sigură pe ea, cum încerca să pară. De fapt, el avea în întregime dreptate. Perspectiva de a trăi săptămâni întregi în mijlocul naturii, fără electricitate, fără apă curentă și nici aer condiționat, o înnebunea complet. Oare de ce nu se gândise la asta mai devreme, la Lincoln, când mai avea încă timp?

După aspectul echipei pe care o avea în față, aceste săpături nu aveau nimic dintr-o lucrare spectaculoasă, așa cum visase. Toți erau foarte murdari, cu pielea tăbăcită de soare, deși singura femeie dintre ei, reușise să rămână încă frumoasă, în ciuda prafului care-i murdărea brațele și picioarele. Șortul și sutienul costumului de baie nu ascundeau prea mult din corpul armonios și musculos. Tenul mat îi era intens bronzat și părul negru și des, strâns pe spate în coadă de cal, descoperea o frunte înaltă și niște ochi de culoare închisă, tipic latini.

Femeia îi înapoie lui Clio privirea estimativă și veni să se plaseze alături de profesorul Nicolas, punându-i o mână posesivă pe braț.

– Paul vrea să spună doar că viața este aici greu de suportat pentru persoanele fără experiență, îi explică ea cu o voce mieroasă,

din care străbătea un ușor accent spaniol. Nu știu ce idee v-ați făcut despre săpăturile arheologice, dar tocurele înalte și taiorul sunt deplasate aici.

Pantofi blestemați, se lamentă Clio în sinea sa. Dacă măcar m-aș fi schimbat la Seneca!

— Îmi pare rău că vă șochează ținuta mea, replică, dar vin direct de la aeroportul din Tulsa. În mod rezonabil, nu puteam lua avionul într-un sort zdrențuit și în costum de baie.

Zâmbetul femeii îngheță pe față și-l privi pe profesor cu un aer obosit.

Clio nu se simțise niciodată atât de nedorită. Era gata să izbucnească în lacrimi. Doar mândria de a nu plânge în fața acelui bărbat antipatic, o reținu. Acesta ar fi fost foarte fericit să-i aducă ea însăși dovada slăbiciunii și a vulnerabilității sale. Deja nu trecea în ochii lui decât ca o tânără proastă și incompetentă – și la drept vorbind, exact așa se vedea și ea în acea clipă.

Să-i ceară oare lui Cookie s-o conducă în oraș și să doarmă la hotel până trece autobuzul de a doua zi? Auzea deja acel „ți-am spus eu“, pe care mătușa nu va întârzia să i-l adreseze brutal, văzând-o revenind.

Nu. Trebuia să reziste cu orice preț. Și asta nu atât pentru a nu da dreptate previziunilor pesimiste ale mătușii Sarah, cât pentru a le dovedi pe cele ale bărbatului arogant, care o măsura cu privirea. Nu voia să-i ofere satisfacția de a o vedea capitulând și fugind.

Chiar dacă admitea în sinea sa că se supraapreciasse, acceptând această bursă fără să se gândească, hotărî că nu mai era timp să-și schimbe părerea și că trebuia să se resemneze. În plus, ceilalți membri ai echipei probabil nu semănau toți profesorului și cu siguranță va găsi la ei mai multă prietenie.

Aduându-și puțină energie care-i rămăsese, Clio își înșfăcă valizele și sacul de dormit din camionetă. Până și bagajele de un albastru deschis păreau ridicole în acest loc sălbatic și primitiv.

– Dacă binevoiți să-mi arătați cortul meu, îmi voi scoate aceste haine atât de defăimate și mă voi îmbrăca într-un mod mai acceptabil, după criteriile dumneavoastră, anunță.

În aerul fierbinte, prin care soarele își lansa razele, se auzea urlând la radio un refren la modă. După toate aparențele, sunetul venea din bucătăria în aer liber. O vacă mugi în depărtare. Transpirația începu să curgă în picături mari pe gâtul lui Clio. Totuși, profesorul nu răspundea nimic. Pe măsură ce secunde treceau, valizele tinerei femei deveneau tot mai grele, dar rezista dreaptă, cu capul sus, așteptând decizia. Ceilalți membri asistau la scenă de asemenea tăcuți și Clio se gândi cât de inegală li se părea probabil lupta dintre această tânără și firavă necunoscută, în costum de oraș și războinicul puternic, pe jumătate gol, care o strivea cu statura sa înaltă.

În cele din urmă, profesorul Nicolas ridică ușor din umeri și făcu repede stânga împrejur. Se îndreptă cu pași mari spre unul din corturile mari, ale cărui margini ridicate descopereau mese pline cu cioburi de ceramică.

Femeia brunetă aruncă un zâmbet strălucitor spre Clio.

– Ei bine, se pare că veți rămâne, îi spuse, întinzându-i mâna fină. Sunt profesor De Silvestro, Yvonne. După Paul, eu am autoritate aici. Bun venit în micul nostru sit.

Se întoarse spre un tânăr bărbat blond.

– Dennis, îi spuse, te vei instala cu Carl și îi vei da cortul tău lui Clio. Montează-l lângă al meu, va fi mai liniștită acolo.

După ce dădu instrucțiunile, Yvonne De Silvestro se duse să i se alăture profesorului Nicolas în cortul mare, deschis.

În cea clipă, tânărul bărbat se apropie de Clio și îi luă valizele, spre marea sa ușurare.

– Dennis Compton, la dispoziția dumneavoastră, făcu acesta, înclinându-se cu malitiozitate. Dați-mi câteva minute, vă rog. Îmi

voi muta cortul cu cea mai mare plăcere pentru prima ființă umană care a îndrăznit vreodată să i se opună lui Paul Nicolas.

Ceilalți studenți îl aprobă cu un zâmbet larg și se prezentă de asemenea: Sam Show și Wolf Birdsong erau elevii profesorului și trebuia să petreacă vara acolo; mai erau alți trei, în trecere, care probabil vor pleca în curând și, în sfârșit, trei studenți peruvieni, veniți s-o însoțească pe profesor De Silvestro, pentru a participa la săpături. Aparent, Juan și Miguel vorbeau foarte prost englezește. Cât despre Edgar, cu silueta subțire și zâmbetul sincer și prietenos, vorbea într-un mod șovăitor, dar foarte ușor de înțeles.

Amabilitatea băieților care îi vor fi tovarăși pe timpul verii, o încurajă pe Clio și o ajută să uite primirea glacială a lui Paul Nicolas.

Se rezemă cu spatele de camionetă și-i privi demontând unul din corturi. Îi transportă baza făcută din scânduri de lemn în celălalt capăt al taberei, într-un mic tufiș de arbuști, unde mai era situat un cort, la o parte de celelalte. Tărușii și pânza fură repede înălțate pe podea și, curând, Clio fu invitată să pătrundă în noua locuință.

Dennis îi arată în apropiere toaletele și un duș aparte, rezervat femeilor.

— În afară de profesor De Silvestro, așteptăm studenți în trecere, care vor veni să ne ajute ocazional, îi explică. Dar sunt puține șanse să fie la fel de seducătoare ca dumneavoastră, adăugă pe un ton măgulitor, punându-și cu insolență mâinile pe talia tinerei femei.

Clio evită mângâierea și se îndreaptă spre Sam, un băiat mic și gras, al cărui nas ars de soare era complet uns cu cremă. Îi adusese umerase de haine și-i arăta modul de a le atârna pe lucarnele cortului.

După ce aflase că nou-venita descindea dintr-un trib de comanși, Lupii îl ajută pe Dennis să aducă „mobilele”: un pat de

campanie destul de uzat și două cutii compartimentate de culoare portocalie, pentru aranjare. Tânăra femeie le mulțumi și le zâmbi, iar toți trei scoaseră împreună un strigăt de război năpustindu-se spre râu, unde restul echipei se afla deja pentru baie de după-amiază.

În ciuda instalării simple, Clio se acomodă bucuroasă spiritului de pionier. Își desfăcu valizele, atârână bluzele pe umerase și le împinse spre partea din spate a cortului. Șorturile și blugii împăturiti cu grijă își luară locul într-una din cutiile compartimentate, portocalii, care prezenta rafturi.

Își întrerupse aranjarea timpul necesar pentru a-și schimba taiorul cu un șort negru și un tricou roz deschis. Își așeză hainele de călătorie și alte câteva de care după toate aparențele nu va avea nevoie aici, într-una din valizele goale, pe care le strecură sub pat.

Își instalează pe patul de campanie sacul de dormit, cu cearșafurile de culoare albastru deschis, pe care avusese grijă să și le pună în valiză. Ca un ultim retuș, etală cu mândrie pe podea o carpetă mică, țesută. În ansamblu, rezultatul nu era neplăcut.

– Iată-mă acasă, spuse cu voce tare.

Se gândi distrată să-i ceară lui Cookie să-i cumpere puțină vopsea pentru acele cutii portocalii, îngrozitoare. Un albastru luminos ar fi perfect pentru a se potrivi cu cearșafurile...

După o ultimă privire în primitoarea sa locuință, Clio se duse la râu pentru a asista la zbenguiala celor opt băieți care înotau și se stropeau cu apă. De la plaja mică de nisip, nu se vedea șantierul impresionant al autostrăzii care ieșea pe celălalt mal.

Sosirea lui Clio nu trecu neobservată printre cei ce se scăldau. Șortul și tricoul din bumbac ajurat îi dezvăluiau mai bine formele grațioase decât taiorul de in pe care-l purtase puțin mai înainte. Încălțase niște sandale albe – de data aceasta fără toc – care lăsau să se vadă picioarele delicate, cu unghii lăcuite roz.

După ce-și periașe părul pentru a înlătura praful, Clio îl lăsase să cadă în cascadă pe umeri. Acum, strălucea în soare. Lănțișorul din aur care-i înconjura gâtul, scânteia pe pielea fină și nebronzată.

Îndată ce o văzură, băieții o strigară și o invitară să vină să li se alăture, dar îi refuză cu un semn din cap. Deși acum se simțea mult mai în largul ei, preferă să se așeze pe o piatră și să-i privească. O briză caldută agită frunzele sălciilor și ale plopilor care umbreau apa limpede, ridicând ușor șuvițele blonde ale lui Clio.

Decorul care o înconjura era absolut superb, cu faleze sălbaticе dominând un râu limpede cu maluri unde răcoarea era nesperată. O pasăre asemănătoare mierlei, cocoțată pe o ramură deasupra lui Clio, scotea note uneori melodioase și uneori discordante.

Clio își scoase sandalele și-și muie degetele de la picioare în apa cristalină. Locul era prea frumos pentru a-și strica sejurul din cauza unui bărbat dezagreabil, hotărî ea. Trebuia să profite la maximum de această vară pentru a căpăta noi cunoștințe și a învăța tot ce va putea.

Deodată, însuși Paul Nicolas apără în vârful pantei care ducea spre malul râului, însoțit de Yvonne De Silvestro. Cei doi profesori coborâră fără să privească în direcția în care se afla Clio. Yvonne se opri pe mal pentru a-și scoate tenișii și șortul. Dedesubt purta partea de jos a costumului de baie din două piese. Urcă apoi pe o stâncă ce ieșea în afară și-l privi zâmbind pe Paul Nicolas.

Clio avu impresia că băieții o priveau pe ascuns pe Yvonne, fără să-și înceteze jocul. La rândul său, Paul Nicolas o privea cu un aer sincer admirativ în timp ce se avânta grațios, plonjând în apa limpede și rece.

Urcă și Paul pe stâncă și rămase o clipă în echilibru pe vârful picioarelor, încordându-și mușchii coapselor, înainte de a sări la rândul său. Yvonne îl aștepta în mijlocul acelei piscine naturale; când ieși la suprafață, el se îndreptă într-un craul liniștit și energic

spre prietena sa, care-i aruncă lui Clio o privire triumfătoare și sfidătoare în același timp. Mesajul era evident. Paul îi aparținea.

Clio află la cină că profesor De Silvestro era considerată expert în civilizația incașă. Paul Nicolas lucrase cu ea în grote arheologice vara trecută, lângă lacul Titicaca, în Peru. În actualul proiect, îl ajuta în calitate de consilier. Dennis îi povesti lui Clio că cei doi profesori se întâlniseră pregătindu-și teza la universitatea Oxford, în Anglia. După părerea sa, Nicolas era cel mai exigent profesor, dar și cel mai bun care exista. Asupra acestui punct, erau de acord și Sam și Wolf.

Observându-l pe acel indian înalt și frumos, având alături pe superba latină cu trăsături de statuie, Clio nu se putu împiedica să admire perfecțiunea cuplului pe care îl formau.

După baie, Paul își îmbrăcase blugii și o vestă fără mâneci din piele de căprioară, vestă pe care o purta chiar pe piele. Părul drept și negru, mai lung decât de obicei, era susținut de o fâșie care-i acoperea fruntea, făcută dintr-o împletitură complicată. Avea pe deget un inel enorm cu turcoază și în jurul gâtului îi atârna o splendidă turcoază strălucitoare, prinsă pe un lanț de argint. Semăna atât de puțin cu bărbații pe care Clio îi întâlnise deja, încât nu-și putu desprinde privirea de la el toată seara. Doar prin atracția sa fizică, exercita un fel de fascinație în același timp neliniștitoare și stimulantă și toți membrii echipei încercau să-i capteze atenția. Yvonne se așezase la dreapta lui, mândră ca o regină și îi atingea deseori brațul.

La sfârșitul mesei, Paul vorbi despre ultimele descoperiri ale zilei și anunță planul de lucru de a doua zi. Se întoarse brusc spre Clio.

— Dumneavoastră, domnișoară Marshall, veți lucra cu mine. Sper să vă pot insufla câteva principii elementare ale metodelor arheologice. Mi-ar plăcea să mă conving că prezența dumneavoastră aici nu va fi complet inutilă.

În ciuda umilinței produse de cuvintele profesorului, Clio ținut capul sus și-i susținu privirea.

Paul păru o clipă că se pierde în ochii ei albaștri, în timp ce-și duse reflex mâna la piatra care-i împodobeia lanțul. Le dădu brusc liber celorlalți, cerându-i lui Clio să rămână.

Umbrele proiectate de lampa cu gaz îi accentuau pomeții proeminenți și maxilarul pătrat. Avea un aer dur și intransigent. Totuși, vorbi cu o voce aproape blândă.

– Sper că nu am fost prea sever cu dumneavoastră în această după-amiază. Nu vă pot ascunde cât de decepționat sunt să introduc în echipă o tânără femeie plătândă și atât de lipsită de experiență. Dar este în întregime vina mea: nu mă ocup suficient de serios de atribuirea bursei. Dacă v-ați hotărât să rămâneți, vom face amândoi tot posibilul să ne obișnuim cu ideea.

Drept încheiere, îi întinse lui Clio mâna, în semn de împăcare. La atingerea acelei mâini aspre și puternice, tânără femeie tresări fără să vrea. O retrase repede pe a sa și alergă să li se alăture celorlalți, care se pregăteau să facă un foc de tabără.

Paul privi silueta delicată amestecându-se cu cele ale băieților, ale căror umbre se profilau în lumina flăcărilor. Aceștia o înconjură imediat cu toată atenția, fermecați de apariția în mijlocul grupului a acestei încântătoare blonde.

S-ar spune că erau albine atrase de miere, se gândi Paul furios. Această femeie îi va perturba, în mod inevitabil, toată echipa.

De obicei, era mai degrabă partizan al primirii studentelor la săpăturile sale. Deseori, se dovedeau mai tenace și mai eficiente în cercetările lor, decât bărbații. Dar Clio Marshall nu semăna cu acest gen de femei. Era prea fără culoare și prea delicată pentru a se adapta muncii aspre, preliminară oricărei descoperiri arheologice. Într-un cuvânt, era prea frumoasă, cu ochii de culoarea turcoazei indiene și cu părul atât de blond. Asta observase mai întâi. O

fracțiune de secundă, fusese gata s-o confunde cu Claudia, când o zărise lângă Cookie. Tocmai din cauza părului. Ce lucru neașteptat! Claudia trăia la New York. Una peste alta, ea petrecuse o zi pe un șantier de săpături și Paul era sigur că, de atunci, nu mai pusese niciodată piciorul într-un asemenea loc. Asta îl întoarse deja cu mult timp în urmă, la perioada în care lucra la universitatea din Columbia. Și iată că simpla apariție a unei femei de același tip fizic fusese suficientă pentru a-i reînvia amintirile!

Paul stinse lampa cu gaz și se așează în întuneric, la o masă din cort. Li se va alătura mai târziu celorlalți, se hotărî, turnându-și un pahar de ceai cu gheață, pe care-l lăsase Cookie pe masă.

Îi observa distrat pe oamenii tineri, în lumina jucăușă a focului de tabără. Oare ce i se întâmpla? De ce faptul de a se gândi la Claudia îl făcea atât de taciturn? Oare pentru că ea simboliza pierderea unei iluzii, a inocenței tinereții? Totuși, de când îl părăsise, n-o mai iubea. Acum o iubea pe Yvonne, care i se potrivea de sute de ori mai bine. Avusese șansa extraordinară s-o întâlnească pe această arheologă peruviană atât de strălucită, atât de inteligentă: îl înțelegea și-i împărtășea în întregime pasiunea pentru arheologie. Era de asemenea mândră de strămoșii săi incași, ca și el de sângele cherokee, care-i curgea în vine. Da, Yvonne și cu el erau în perfectă armonie. În opoziție totală cu ceea ce trăise alături de Claudia. Brusc, trupul și sufletul îi fură copleșite de o imagine pasionată, blondă și veselă. Ce perioadă de neuitat! Se iubiseră la nebunie. Încă de atunci, Paul înțelesese că aventura lor nu va dura. Totuși, niciodată nu se simțise trăind mai din plin. Oftând, făcu un efort pentru a-și alunga din minte imaginile trecutului și reveni la problema pe care o avea în față: o nouă blondă micuță, numită Clio. Evident, răceala pe care i-o arătase la primire se datora în mare parte asemănării cu Claudia. Dar în afară de asta, existau mii de alte motive pentru care prezența sa era o încurcătură.

Întâlnise foarte multe tinere ca ea. Într-o zi, după ce văzuseră un film de ficțiune, se îndrăgostiseră de arheologie și hotărâseră să participe la un șantier. Îndată ce se aflaseră confruntate cu realitatea dură a săpăturilor, cu lipsa de confort, cu promiscuitatea și cu păianjenii care umblau peste tot, se descurajaseră în mod inevitabil. Nu merseseră niciodată mai departe de biroul profesorului și ieșiseră imediat, foarte fericite să scape de asemenea pericole.

A doua zi dimineată, Clio fu trezită de cineva care o scutura de braț. Ridică pleoapele grele de somn și văzu chipul Yvonnei De Silvestro, aplecat asupra patului. Soarele strălucea deja și trebui să-și protejeze ochii cu mâna.

– Aici, nu se servește micul dejun la pat, spuse Yvonne cu ironie. Dacă ai intenția să mănânci, ai face bine să te grăbești. Ceilalți au început deja.

Clio făcu un efort să se așeze și-și puse picioarele pe podeaua din scânduri. Yvonne, cu brațele încrucișate, o privea printre genele negre. Părea că evaluează subțirimea picioarelor și a soldurilor tinerei femei. Apoi, îi cercetă pe rând părul blond, pielea albă și ochii albaștri ca turcoaza. Clio se retrase grăbită spre halatul său, pentru a-și sustrage corpul de-abia ascuns de o cămașă de noapte scurtă, privirii inchizitoare a acelei femei energice. Îi mulțumi că o trezise și așteptă să iasă pentru a-și aduna lucrurile de toaletă și prosopul.

Dușul nu era un lucru lipsit de importanță. Câteva scânduri de lemn, bătute în cuie, o căldare cu apă și o sfoară, atâta tot. Se săpuni și se stropi în grabă cu apa ca gheața, având ca unic martor o gaită de un albastru electric, ce nu se abținu de la comentarii.

Se întoarce în cort și îmbracă repede un șort bej și o bustieră galbenă. După ce-și pieptănă părul ud, îl strânse în coc pe ceafă și, plecă în fugă spre cortul-sufragerie.

Cookie îi aduse un mic dejun copios pe bază de ouă și pâine prăjită, la care adăugă o clipire prietenoasă din ochi și un „bună ziua” vesel. Unii membrii ai echipei se ridicaseră deja de la masă și plecaseră peste câmp, spre colină. Clio bău câteva înghițituri de cafea, înghiți câteva bucăți de ou și-și mănca pâinea prăjită întorcându-se în cortul său, pentru a lua o pălărie cu boruri mari și crema solară.

Îl întâlni pe Paul care o aștepta la cel mai larg din cele cinci rambleuri.

– Începeți devreme, îi spuse Clio. Mâine voi pune deșteptătorul să sune.

– Încercăm să pornim săpăturile pe la ora șapte, pentru a ne putea opri în timpul căldurii mari, în mijlocul după-amiezii. Constat că ați avut buna idee de a vă înarma cu o pălărie și cu o protecție solară; cu pielea pe care o aveți...

– Professore Nicolas, am douăzeci și șase de ani și nu mai sunt o copilă. Știu ce este o insolație. Știu de asemenea că am pielea delicată... De altfel, să știți că avem soare și în Nebraska.

– Nu este la fel cu cel de aici, domnișoară Marshall. Dar, pe viitor, voi încerca să-mi amintesc de vârsta dumneavoastră respectabilă și să vă tratez cu respectul care vi se datorează.

Străduindu-se să-și păstreze calmul, Clio îl urmă pe Paul care o plimbă prin sit și-i arată munca îndeplinită deja de două săptămâni. Locul era jalonat cu tije metalice și corzi întinse, care serveau la reperarea cu exactitate a amplasării tranșeelor.

Până acum, cercetătorii se concentraseră aproape exclusiv asupra celor mai mari dâmburi și asupra unuia mai mic, foarte aproape de malul râului. Pentru a repera zona de săpat, fuseseră trasate niște brazde superficiale. Altele plecau din centrul sitului și se răspândeau la distanțe egale spre perimetru.

Sam și Miguel deschideau o tranșee nouă cu ajutorul târnăcoapelor. Yvonne și Edgar lucrau cu spatele în cea mai adâncă tranșee. Aranjau foarte exact materialul săpăturii.

Paul îi explică faptul că începeau întotdeauna să sape cu târnăcoapele și cu lopețile, apoi cu cele mai mici cazmale și spatule și în cele din urmă cu pensule și chiar cu linguri, pentru a îndepărta pământul de pe fiecare obiect, înainte de a-l fotografia, a-l inventaria ca să fie pus la locul lui. După Paul, era într-adevăr foarte important să se știe dacă un anumit obiect din pământ ars, o anumită armă, sau o anumită unealtă, proveneau dintr-un loc locuit sau dintr-un osuar. Trebuia de asemenea uitat ce alte obiecte sau părți de schelete fuseseră găsite în apropiere.

– Clasificarea datelor este o parte esențială a arheologiei, îi explică el. Numeroase descoperiri ar fi rămas fără rezultate, dacă cercetătorii n-ar fi știut cu exactitate de unde și în ce context fuseseră făcute.

Aceste săpături fuseseră făcute doar în urmă cu câteva săptămâni, descoperirile de până acum se limitaseră la câteva vârfuri de suliță și bucăți de ceramică, datând de la indienii din câmpie. Cercetătorii de-abia ajunseseră în acel moment la straturile de teren care conțineau obiecte lăsate de civilizațiile preindiene.

– Din cauza acestor obiecte, care au fost descoperite prin eroziunea dâmburilor de către râu, acum suntem siguri că este vorba de un sit vechi, explică Paul. Un fermier mi-a semnalat existența acestor vestigii pe pământul său. Mi-a adus un craniu uman și niște scule din os de animal, pe care le descoperise ieșind dintr-un mal râpos, acolo.

Arată cu degetul colina rotundă cea mai erodată, la malul apei.

Ascultându-l vorbind despre munca sa, Clio începu să zărească o altă fațetă a personalității lui Paul Nicolas, care părea în totală contradicție cu bărbatul grav și arogant care o primise atât de rău

în ajun. Înțelegea mai bine de ce avea reputația de a fi un excelent profesor. Când amintea despre oamenii care populaseră odinioară Fourche Maline, părea că-i cunoștea ca pe niște prieteni vechi. Chiar dacă îi era antipatic în calitate de persoană, își dădea seama că nu putea decât să-l admire când aborda domeniul arheologiei. Avea stofă de mare savant.

Totuși, nu știința și reputația sa o intrigau atât de mult pe tânăra femeie. Profesorul avea și o forță bărbătească pe care o găsea colosală. Clio era în același timp fascinată și intimidată. De fiecare dată când, din întâmplare, brațele li se atingeau în tranșeele strâmte, Clio se tulbura imediat. În acea clipă era incapabilă să se concentreze asupra a ceea ce-i spunea – deși era de ordin strict profesional. Avea o gură foarte senzuală și un maxilar incredibil de puternic, dar Clio încerca să se concentreze asupra ochilor cu privire impenetrabilă, sau asupra obiectelor pe care i le arăta. Nu voia să piardă nici un cuvânt din ceea ce-i spunea, deoarece venise pentru a învăța cât mai multe lucruri în timpul verii.

– Vorbiți-mi despre locuitorii din Fourche Maline, îi ceru ea. Ce fel de scule își fabricau? Foloseau bronzul? Există urme de agricultură sau de creștere a animalelor?

Paul izbucni într-un râs sincer.

– Așteptați puțin. Nu cunoaștem încă răspunsurile, dar întrebările sunt foarte pertinente.

O luă de braț și o conduse spre rambleul în care avuseseră loc primele descoperiri, pe marginea apei. Clio își spuse cu încântare că, în sfârșit, reușise să-i smulgă un cuvânt amabil și chiar un zâmbet fugar, posomorâtului profesor. Fără îndoială, era cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată, iar atingerea mâinii sale pe brațul ei gol, o făcu să se înfioare.

Oare de ce o ținea astfel? Putea să urce și să coboare pe acele taluzuri, fără ajutorul său. Oare o credea prea slabă și prea stângace

pentru a reuși singură? Și totuși, se supuse. Era prima mirată să se înțeleagă atât de bine cu un bărbat care nu-i plăcea.

– Operațiunea aceasta este foarte modestă, afirmă Paul, când ajunseră împreună pe culmea colinei. Șantierul pe care am lucrat vara trecută, număra șase experți în diferite domenii arheologice și aproximativ cincizeci de săpători. Dar, pe un sit ca acesta, fiecare trebuie să fie în același timp săpător și om de știință. În plus, spre deosebire de săpăturile pe care le-am început în Peru și care se vor întinde probabil de-a lungul mai multor ani, situl de la Fourche Maline, nu va dura mai mult de o vară. Cu siguranță, ați remarcat autostrada în construcție. A trebuit să depun o cerere pentru a obține câteva luni de amânare, pentru sit. Apoi, va fi distrus.

– Dar oare nu există legi care pot proteja siturile arheologice încă neexplorate? se miră Clio.

– Ba da, dar mă tem că legile n-au decât un mic efect, față de nerăbdarea antreprenorilor. Mi-ar trebui mai multe mijloace și mai mulți oameni pentru a folosi cât mai bine posibil puținul timp de care dispunem.

Clio află în același timp că faleza care domina malul opus al râului era o carieră de silex, cunoscută sub numele de Faleza Magică. Timp de mii de ani, furnizase prețiosul silex, necesar uneltelor și armelor, indienilor și predecesorilor lor. Învățaseră să facă focul lovind metalul cu aceste pietre. Odinioară, silexul fusese atât de important, încât un loc asemenea Falezei Magice dăduse naștere la numeroase legende și chiar la situri sacre.

Faleza de silex, cavitatea adâncă de la cotul râului, banda lată de pământ fertil, protejată de colinele înconjurătoare, toate acestea creaseră un loc propice de locuit pentru oameni, timp de mii de ani. Strat după strat, săpăturile descopereau diferite epoci care se suprapuseseră în adâncimea solului. Cu cât se săpa mai adânc, spunea Paul, cu atât se mergea mai departe în trecutul arheologic al regiunii.

– Cu instalarea civilizației indienilor din câmpie, afirmă profesorul, în timp ce se îndreptau împreună spre colina rotundă cea mai înaltă, de cealaltă parte a câmpului, acest sit n-a mai adăpostit un adevărat sat, ca mai înainte. A devenit un drum regulat, parcurs de triburile nomade. Legenda spune că Faleza Magică era un loc în care bătrânilor le plăcea să vină să moară. Își făceau ultima rugăciune către Marele Spirit din înaltul falezei – exact în locul în care direcția autostrăzilor a hotărât să pună bazele fundațiilor podului care va trece peste râu. Un picior masiv va veni să distrugă cel mai mic dâmb, iar celelalte patru vor fi definitiv îngropate de lucrările necesare ridicării terenului, pentru a face joncțiunea cu podul de pe această parte.

– Este într-adevăr revoltător să vezi nimicite atâtea chei ale istoriei omenirii. Există atât de multe de învățat, spuse Clio.

– Nu sunteți singura care este de această părere, domnișoară Marshall, dar fiecare are motive diferite. Arheologii vor să păstreze toate acestea pentru a le mai studia. Dar anumite grupuri de indieni vor să scape în același timp și de antreprenori și de arheologii de stat, deoarece consideră că orice intervenție omenească în aceste locuri, indiferent care ar fi ea, este o ofensă adusă spiritelor străbunilor și un sacrilegiu pentru cei care au fost înmormântați aici.

– Pe dumneavoastră, această ofensă adusă spiritelor, nu vă deranjează? întrebă Clio.

– Există o problemă pe care am rezolvat-o deja cu conștiința mea, de mult timp, i-a răspuns privind în direcția falezei din piatră cenușie. Am hotărât că poporul meu are mai multă nevoie să-și descopere istoria, decât să-și apere vechile osuare.

Clio era fascinată de acest profesor enigmatic, cu legătura de pe frunte, din mărele multicolore, vesta cu franjuri și colierul cu

turcoază. Părea cu rădăcinile înfipite adânc în lumea strămoșilor săi, deși deținea cele mai înalte diplome în cadrul unei universități din secolul douăzeci.

Ce de mistere așteptau să fie rezolvate în acest sit încântător. Va contribui și ea la această sarcină nobilă, datorită științei unui bărbat pasionat de poporul său și recunoscut de lumea întreagă ca un savant eminent. Chiar dacă în calitate de individ nu produsese asupra ei cea mai bună impresie în primul moment, îi respecta profund inteligența. Ar fi vrut să nu înceteze niciodată să-i vorbească, să-i împărtășească acele cunoștințe. Ar fi vrut să afle totul de la el.

Profesorul tăcu o clipă, cu privirea pierdută dincolo de râu. În acea clipă, Clio știa că nu mai vedea falezele și pajiștile, ci o imagine mult mai veche, cea a civilizațiilor de odinioară.

– Sunt mândră să fiu aici, murmură aceasta simplu.

Paul se întoarse spre ea și o privi un timp cu atenție. Clio își adânci ochii în ai săi, dar brusc, acesta se întoarse. Degetele i se jucau distrat cu pepita de turcoază care-i atârna pe pieptul lat și chipul se transformă într-o mască severă.

– Nu, sunteți nebună că ați venit, îi spuse. Ar fi trebuit să vă trimit înapoi, acasă, înainte de a vă distruge pielea frumoasă sub acest soare nemilos și ca mâinile moi să vă devină aspre. Nu sunteți făcută pentru asta, domnișoară Marshall.

– Dar profesor De Silvestro? Este femeie și totuși pare că supraviețuiește fără nici o dificultate vieții de arheolog, replică prompt Clio, al cărui entuziasm din momentul anterior dispăruse brusc.

– Multe femei sunt arheologi excelenți, iar ea face parte dintre cele mai bune, spuse Paul cu o voce care-i trăda toată admirația. Și-a petrecut copilăria pe numeroase situri pe care tatăl său le-a dat la iveală. O lua cu el peste tot, pe șantierele de săpături. Să nu vă înșelați: sub înfățișarea seducătoare, ascunde un temperament de oțel. Este o femeie remarcabilă.

Clio înțelese că o considera complet opusă minunatei și dârzei peruvienne, cu talente desăvârșite.

– Poate sunt mai solidă decât par, șopti Clio. Nu voi avea măcar ocazia s-o dovedesc?

– Dacă plecați imediat, poate voi putea angaja pe cineva în locul dumneavoastră. În mijlocul verii, va fi cu siguranță prea târziu.

Își aținti din nou privirea asupra ei.

– Măcar dacă ați fi fost puțin mai puternică, reluă el și pielea v-ar fi fost mai puțin albă... Păreți o prințesă dintr-un basm, coborâtă din turnul său de fildeș. Sunteți făcută pentru a-l aștepta cuminte pe Făt-Frumos, așezată brodând în fața ferestrei... nu pentru a ridica lopeți de pământ în aer liber.

– Îmi cereți oare să plec? îl întrebă Clio cu gravitate.

Profesorul o cercetă încă o dată cu ochii săi negri de nepătruns. Degetele nu lăsau colierul cu turcoază pe care-l purta la gât.

– Nu, hotărî el. Nu am dreptul acesta, chiar dumneavoastră mi-ați amintit-o strălucit aseară. Dar vreau să mă asigur că înțelegeți la ce vă angajați. Sunteți poate ușoară ca un fulg, dar va trebui să faceți aceeași muncă pe care o fac voinicii aceia zdraveni pe care-i vedeți săpând acolo jos.

– Este intenția mea fermă, afirmă Clio cu convingere.

Gândindu-se că rostise cuvântul final, aceasta se ridică pentru a merge să se alăture restului echipei, care lucra pe colina vecină. Spre marea sa surpriză, Paul o reținu de mână. Îi desfăcu palma și i-o examină.

– Aveți mănuși? o întrebă.

Clio scutură negativ din cap.

– Voi avea grijă ca data viitoare când va merge în oraș, Cookie să vă aducă unele. Să nu uitați niciodată să vi le puneți, de fiecare dată când munciți. Cu mâinile însângerate, nu-mi veți fi de nici un folos. Păstrați-vă de asemenea pălăria. Și, după prânz, vă veți

schimba această îmbrăcămintă ridicolă, cu o bluză cu mâneci lungi. Astfel, pielea vă este prea mult expusă la soare.

Terminându-și recomandările, îi lăsă mâna și ajunseră împreună la cealaltă colină, unde se aflau ceilalți. Yvonne îi privi apropiindu-se, în picioare în fața lor, cu mâinile în șold.

— Dacă ai terminat cu noua angajată, îi spuse lui Paul pe un ton arogant, mi-ar plăcea să-ți arăt fragmentele de ceramică pe care le-am descoperit, înainte de a le scoate din pământ. Juan a făcut deja poze.

Paul consimți cu un semn din cap și-i întinse galant mâna Yvonnei. Aceasta îi aruncă lui Clio o privire triumfătoare peste umăr și cei doi profesori plecară, unul lângă celălalt, spre săpătura din centrul celor cinci coline. Părul lor la fel de negru avea reflexe care băteau în albastru, în soarele orbitor. Capetele aproape li se atinseră, în timp ce Paul se aplecă spre Yvonne, pentru a auzi ce-i spunea. Clio îi privi îndepărtându-se, admirându-le picioarele musculoase și bronzate, ale căror pași se potriveau perfect.

Capitolul 3

Săpătorii munceau întotdeauna doi câte doi, pentru ca nimic să nu scape atenției lor, dar și pentru ca munca să fie mai puțin plictisitoare. Clio fu încredințată lui Dennis, vizibil încântat să împartă tranșeea cu „lady Clio“, cum îi plăcea s-o numească.

Clio își dădu repede seama că Dennis era un conducător înnăscut și regretă că se îmbrăcase atât de lejer când sări lângă el în acea groapă de pământ care-i ajungea la talie. Studentul arăta evident multă plăcere văzându-i coapsele și umerii complet goi.

Lucră în strânsă colaborare cu Dennis tot timpul dimineții. Pământul pe care-l adunau în coșuri era trecut apoi printr-o sită mare, urcată pe un trepied mai înalt decât Clio. Cioburile cele mai mari reținute de sită erau apoi duse la râu pentru a fi spălate, în speranța de a găsi altceva decât pietricele banale.

– Cerul te-a trimis pe acest șantier, frumoasa mea, spuse el. Degeaba este furios profesorul Nicolas că nu ai stofă de amazoană, în ceea ce mă privește, sunt încântat de dimensiunile trupului dumitale de păpușă. Vara se anunță foarte tristă, aici, fără o femeie demnă de acest nume!

– O uiți pe profesoara De Silvestro, obiectă Clio. Este foarte feminină.

– Ah, da; femeia-dragon. Mărturisesc că ideea de a seduce o femeie matură este interesantă, dar în cazul în care n-ai remarcat, această doamnă este deja angajată. Am prea mare nevoie de diploma de la sfârșitul anului, pentru a risca să-mi atrag mânia profesorului Nicolas, apropiindu-mă de favorita sa.

– Înțeleg, încuviință Clio. Dar nu știam că legătura lor este atât de serioasă.

Se întrebă amuzată ce va crede Dennis când va afla că și ea aparținea categoriei de femeie pe care o considera „matură” – și mai ales că era divorțată. Cu siguranță va deveni și mai insistent. Dar nu voia să se gândească mai mult la această problemă și cu atât mai mult, nu-i plăcea să se gândească la legătura amoroasă dintre cei doi profesori. În mod curios, confirmarea pe care i-o dăduse Dennis în legătură cu relația dintre Paul și Yvonne, îi displicea.

– De ce ești atât de nerăbdător să-ți obții diploma? făcu Clio, pentru a schimba subiectul.

– Pentru că merit cele mai înalte distincții ale universității americane, îi răspunse cu înfumurarea pe care îi plăcea s-o joace.

– Nu mă îndoiam că bărbatul așezat în această groapă, lângă mine, este și inteligent, îl tachină Clio pe același ton, în timp ce se chirci pentru a vedea mai bine obiectul pe care tocmai îl curăța.

– Inteligența nu este decât una din nenumăratele mele calități, anunță Dennis, punându-și mâna pe coapsa goală a tinerei femei.

Clio vru să evite mângâierea și-și pierdu echilibrul. Înainte de a-și da seama ce i se întâmpla, trecu din poziția ghemuită, în cea mult mai compromițătoare de întinsă: căzuse cât era de lungă peste Dennis, care râdea în hohote. Îi înconjură imediat talia cu o mână fermă și-i spuse:

– Vezi? Sunt pur și simplu irezistibil. Te-ai și aruncat în brațele mele.

În ciuda insinuărilor neelegante, Clio preferă să nu-l ia prea în serios pe tânărul bărbat obraznic și începu să râdă cu el, în timp ce încerca să se elibereze din strânsoare.

În acea clipă observă umbra lui Paul înălțându-se pe marginea tranșeei: tocmai asistase la glumele lor grotești!

Clio se ridică prompt, roșie de rușine. Oare ce va crede acum despre ea? Își ridică spatula și începu să răzuiască un strat fin de pământ, cum o învățase Dennis. Umbra încă nu se mișcase. Cu capul plecat, ascunzându-și fața sub pălărie, lucra în tăcerea, brusc insuportabilă, care o înconjură. Strigătul unei gaițe trecu prin aerul plin de murmurul plăcut al cascadei foarte apropiate. Mai departe, se auzeau Juan și Edgar vorbindu-și foarte repede în spaniolă.

În cele din urmă, după un timp ce păru o veșnicie, Paul se îndepărtă înăbușindu-și o înjurătură și soarele cădea din nou pe pământul roșu al tranșeei. Clio îl privi pe Dennis. Aparent, scena nu-l afectase câtuși de puțin.

– Oare ce aer aveam? Îl întrebă pe un ton acuzator.

– Cu siguranță, va crede că m-am îndrăgostit la prima vedere. Știi, sunt lucruri care se întâmplă.

– Dar este complet greșit!

– Cine știe? Poate este un semn prevestitor a ceea ce vom trăi curând, îi spuse Dennis, apropiindu-și încă o dată degetele de coapsa goală a lui Clio.

– Ar fi mai bine să ne concentrăm mai mult asupra lucrului, anunță tânăra femeie respingându-l.

Dennis se înclină, și-și reluă săpătura cu meticulozitate.

Restul dimineții se desfășură mai degrabă plăcut. În timp ce lucrau, cei doi studenți discutară amical, fără să mai vorbească despre incident.

– Lady Clio, ești oare suficient de solidă? Vei fi oare în stare să supraviețuiești unei veri pline de praf, de căldură și de muncă fizică extenuantă? În plus, cu un profesor rău, care-ți dezaproabă prezența aici?

Clio își privi cu un aer dezolat lacul cojit al unghiilor murdare de pământ. Era deja extenuată de a fi rămas mult timp chircită.

– Nu știu, răspunse. Dar jur să fac tot posibilul. În ciuda ostilității profesorului Nicolas, îți respect condiția și doresc s-o îmbogățesc pe a mea.

– Ai dreptate, consimți Dennis, pentru o clipă serios. Vezi, am și eu câteva lucruri să te învăț. Între un profesor erudit și mine, vara dumitale promite să fie bogată în învățăminte.

După micul dejun frugal, lui Clio îi fu foame înainte de a suna Cookie clopoțelul pentru prânz. Când ajunse la cortul mare, însoțită de Dennis, Paul își aținti privirea asupra ei. În acea clipă, se hotărî să se așeze departe de camaradul său și luă loc la masa celor trei studenți peruvieni.

Edgar se dovedi tot atât de expansiv pe cât erau cei doi prieteni ai săi de timizi. Între el și Clio se angajă curând o conversație animată în legătură cu istoria sud-americană. Foarte repede, Edgar îi vorbi tinerei femei despre logodnica sa, pe care o lăsase la Lima; era vizibil foarte îndrăgostit și suferea de dor de țară.

– Trebuie să ne căsătorim de Crăciun, îi mărturisi cu mândrie. Este o fată formidabilă, mică și frumoasă ca dumneata, dar tot atât de brunetă, pe cât ești dumneata de blondă.

Evident, lui Edgar îi făcea plăcere să-i facă lui Clio confidențe și să-i vorbească despre dragostea lui pentru Margarita. Nu i se adresă decât ei, deoarece nu voia să audă camarazii săi cât de singur se simțea.

La rândul său, Clio încercă imediat o simpatie pentru amabilul peruvian și, deși era nefericit acum, îl invidia că iubește atât de

puternic pe cineva. O licărire magică îi strălucea în ochi când rostea numele iubitei sale. Clio își spuse că poate, odinioară, simțise același lucru pentru Clayton, dar nu-și mai amintea. Poate asta însemna că nu-l iubise niciodată cu adevărat.

Întorcându-se din cortul care îndeplinea funcția de bucătărie, unde își duseseră tăvile goale, Clio puse mâna pe brațul lui Edgar, într-un elan de afecțiune.

– Margarita dumitale are mult noroc, îi spuse. Trebuie să fie minunat să fii atât de mult iubită de un bărbat.

Acesta îi atinse obrazul cu vârful degetelor.

– Ah, frumoasă Clio, vei trezi și dumneata într-o zi iubirea în inima unui bărbat. Ești încântătoare, iar ochii de culoarea turcoazei indiene îl vor seduce indiscutabil. Va fi cucerit, cum am fost eu de Margarita. Se va întâmpla, vei vedea.

Cuvintele lui Edgar o atinseră profund pe Clio. Aprecie prietenia pe care i-o demonstra. Între ostilitatea profesorului Nicolas și curtea prea insistentă a lui Dennis, era liniștită să găsească un prieten care i se părea sincer. Va putea să-i acorde încredere, atâta timp cât el o făcuse, povestindu-i secretele.

Părăsind masa în compania lui Edgar și a celorlalți doi peruvieni, îl salută pe Paul cu un semn din cap. Era mândră să-i arate că ceilalți membri ai echipei o primiseră favorabil.

Încă de la începutul dimineții, nori groși cenușii se adunaseră pe cer și Paul hotărî că toată lumea va lucra fără oprire până seara, pentru a profita de acea răcoare relativă și neobișnuită în mijlocul zilei. Dar în ciuda norilor, atmosfera sufocantă din tranșeea în care aerul nu circula deloc, era greu de suportat pentru Clio. Își imagină cu ușurință cât va trebui să sufere când temperatura se la ridica la patruzeci de grade și mai mult.

Ducea cu regularitate pământul la râu cu Dennis, pentru a-l cerne și a spăla resturile. Aștepta cu nerăbdare aceste pauze

răcoritoare, în care putea în sfârșit să-și îndrepte picioarele anchilozate și să le vâre cu încântare în apă. Singura dată când Paul i se adresă, fu pentru a-i ordona să meargă să-și pună niște blugi și o bluză cu mâneci lungi.

– Sunteți pe cale să faceți o insolatie, o avertiză pe un ton neplăcut.

Surprinsă, Clio își privi brațele și picioarele.

– Nu-i nimic, spuse. Nu este suficient soare astăzi, pentru a-mi lua asemenea precauții.

Cum părea că vrea să se îndepărteze, Paul o prinse de mână.

– Mi se pare că v-am explicat deja că nu suntem în Nebraska, ci în Oklahoma. Cerul acoperit este cel mai înșelător. Nu-ți dai seama de cantitatea de ultraviolete pe care o primești printre nori. Iată!

Își apăsă cu fermitate degetele pe umărul gol al tinerei femei. Când le ridică, urmele albe dovediră modul coplesitor în care fusese expusă pielea. Paul repetă gestul pe celălalt umăr. Acest contact fizic o tulbură pe Clio. Nu avu curajul să-l privească în ochi pe profesor.

– Aveți dreptate, băigui. Îmi voi schimba hainele.

– Și mai ales nu vă scoateți pălăria. Cât despre mănuși, Cookie va trebui să vi le aducă foarte curând.

Îi luă mâna și i-o deschise. Eforturile zilei se citeau acolo cu ușurință. În afară de unghiile rupte și de lacul cojit în mod mizerabil, pe palme începuseră să se formeze bășici.

– Încă aveți intenția să perseverați? o întrebă Paul.

– Nu este prima dată când am bășici, replică furioasă tânăra femeie.

Profesorul îi atinse cu infinită blândete mâna vătămată și urcă foarte încet în lungul brațului. Lui Clio i-ar fi plăcut să se sustragă acestei mângâieri neașteptate și încântătoare, dar ceva mai puternic decât voința sa o reținu.

– Mulțumesc că vă interesați de binele meu, spuse străduindu-se să fie ironică, înainte de a fugi spre cortul său, pentru a-și schimba hainele.

Al doilea avertisment al lui Paul în legătură cu soarele venise prea târziu. O baie răcoritoare în râu, nu reuși să stingă focul care părea să ardă pielea lui Clio. La cină, suferi supliciul. Materialul aspru al blugilor și chiar bluza, erau insuportabile. Totuși, voia să-și ascundă insolația, pentru a nu atrage încă o dată mânia profesorului Nicolas.

Cuprinsă de febră, suferea mai ales cumplite contracții musculare. Își luă tava și bău mai multe pahare mari cu ceai cu gheață. Când îi înapoie mâncarea aproape neatinsă lui Cookie și îi ceru încă un ultim pahar cu ceai, acesta o privi cu un aer dezolat.

– Până la urmă te vei obișnui cu toate acestea, îi spuse cu amabilitate.

Clio nu avea decât o grabă: să plece în cortul său și să se întindă pe pat, dar se străduia să asiste la cursul de seară și la discuția care urmă. Când fu aprins focul de tabără, iar Edgar își aduse chitara, anunță că era obosită și-și lăsă camarazii să se distreze fără ea.

Având ca singură lumină licărirea lunii, se dezbracă atentă și se prăbuși întinsă pe pat, fără să-și tragă măcar un cearșaf peste ea. Numai ideea unui material care să-i atingă pielea, îi era insuportabilă.

Nici o poziție nu era comodă. La cea mai mică mișcare, tot trupul îi protesta. Pe spate, umerii fierbinți o dureau. Pe burtă, nu suporta frecarea cearșafului pe pielea roșie a genunchilor și a coapselor.

Căzu într-un somn agitat, în care uneori percepea ecourile vocii frumoase a lui Edgar, care cânta un cântec tradițional spaniol, reluat în cor de Juan, Miguel și Yvonne.

Totuși, mai târziu se trezi complet, deoarece durerea o împiedica să doarmă cu adevărat. Febra crescuse și, fără să vrea, scotea gemete slabe, imediat ce se mișca.

Oare cum voi putea lucra mâine? se întreabă. Nu voi fi în stare să mă ridic! Și totuși, perspectiva de a cerși o zi de pauză imediat după sosire, era de neimaginat.

Acum, tabăra redevenise liniștită. Doar razele argintii ale lunii luminau situl. Clio se simțea îngrozitor de singură și disperată. Zeloasa mătușă Sarah nu era aici pentru a chema medicul. De altfel, nu exista nici măcar telefon. Și, chiar dacă era bolnavă, tânăra femeie era prea mândră pentru a cere ajutor.

Se ridică greu pentru a suta oară, fără să reușească să-și ușureze durerile. Cel mai mic gest nu făcea decât să-i agraveze suferința. Își înăbuși un strigăt și, fără să vrea, din ochi îi tâșniră lacrimile.

Doar somnul îi aducea un scurt răgaz, dar când închidea pleoapele, vedea un soare orbitor care își arunca razele pe trupul său fierbinte. Încercă să se gândească la răcoare, la râu, la o briză binefăcătoare și chiar la gheață și la zăpadă. Brusc, împotriva oricărei așteptări, o cuprinse o senzație de frig. Mai întâi crezu că era vorba de un vis și scoase un oftat de plăcere.

Dar, dimpotrivă, atingerea rece și umedă de pe piele, era foarte reală. Simți cum cineva ridică o cârpă de pe coapsa ei stângă și auzi cum o moaie în apă, apoi o storce, înainte de a o aplica din nou. Operația se repetă pentru piciorul drept, apoi pentru fiecare umăr. Compresele ude păreau că absorb o parte din căldura înmagazinată în ea. Ce ușurare!

Brusc, redeveni conștientă și-și aminti unde era și în ce ținută. Era îmbrăcată numai cu un slip minuscul de dantelă. Deschise cu regret ochii. Aplecată asupra ei, o siluetă neagră îi îngrijea în tăcere corpul înfierbântat. Nu avu nevoie de firul de lumină de la lună, care se filtra în interiorul cortului, pentru a-l recunoaște imediat pe

Paul Nicolas. Se ridică pe coate, își privi sânii goi și căzu din nou pe pernă, gemând. În acea clipă încercă să prindă un colț de cearșaf pentru a se acoperi, dar o mână fermă o împiedică.

– Nu este momentul să fii pudică, murmură Paul. Oricât de tentant ar fi, nu-ți vreau trupul. Sunt aici pentru a-ți ușura arsurile, deoarece îți este rău. Iată niște tablete de aspirină pentru durerile musculare.

– De unde știați...

– Că te dureau mușchii? Se vedea din fiecare mișcare a dumitale, astăzi.

Când Clio înghiți tabletele, Paul îi întinse un flacon mic.

– Ce este? îl întrebă.

– Vin. Bea-l, te va ajuta să dormi.

În timp ce se executa să bea lichidul cu înghițituri mici, Paul continua să-i împrăștiereze compresele care îi acoperiseră picioarele și umerii. Clio se simțea uluit de ușurată.

Efectul vinului nu se lăsa deloc așteptat. Oboseala îi înfrânse durerea și pleoapele tinerei femei se îngreunară.

– Dormi, spuse Paul ajutând-o să se instaleze pe pernă. Voi rămâne un timp, pentru a menține compresele reci.

Clio ridică ochii spre profilul său conturat în lumina lunii.

– Dacă vreți, mâine voi pleca, oftă pe un ton de regret, care o surprinse și pe ea însăși. V-am produs deja destule necazuri. Nu sunt atât de rezistentă pe cât credeam.

– Vom mai vorbi despre asta mai târziu, îi răspunse profesorul cu o voce indiferentă, fără ca ea să-i poată vedea expresia feței afundată în întuneric. Acum, va trebui să dormi.

– Da, mulțumesc. Ați fost foarte bun, numai că...

– Numai că ce?

– Numai că sper să nu vedeți bine noaptea. Mă... Mă simt foarte stânjenită întinsă astfel, în fața unui bărbat care mă privește.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar știi că am sânge de indian, nu-i așa? Sunt în stare să zăresc o furnică pe trunchiul unui copac de la două sute de metri, într-o noapte fără lună. Ți-am promis că nu voi profita de situație, nu că nu te voi privi.

Clio închise ochii și-și îndoi un braț peste față, pentru a-și ascunde jena. Privirea lui era ca o mângâiere posesivă... peste picioarele goale, șoldurile delicate, slipul scurt din dantelă albă, subțirimea taliei și rotunjimea pieptului său.

Ar fi trebuit să se rostogolească pe burtă, sau măcar să-și tragă un cearșaf peste goliciune. Bărbatul acesta nu avea dreptul să rămână acolo s-o contemple.

Totuși, oare era din cauza vinului, sau din cauza febrei? O cuprindea o dulce amorțeală, iar rușinea dispăruse aproape complet. Va aluneca într-un somn binefăcător, în timp ce ochii acestui bărbat se vor bucura de spectacolul oferit de corpul său.

În mod ciudat, în semiinconștiența în care plutea, se surprinse bucurându-se că se arăta în fața lui astfel, aproape în întregime goală. Dar voia s-o vadă astfel, s-o admire.

Capitolul 4

După ce o privi pe Clio, Paul nu se duse imediat în cortul său. Coborî la râu și se așeză pe o stâncă plată. Îi plăcea acest loc. Râul îl liniștea. Curgea aici încă înainte ca primii oameni să-i calce malurile și să vină să se răcorească în curentul său transparent. Nu avea vârstă. Era veșnic.

Ea va pleca în curând. Clio Marshall era din acea categorie de femei care pleca întotdeauna. Mâine, sau puțin mai târziu, va trebui să plece și să iasă din viața lui.

Totuși, trebuia să admită că era inteligentă. Întrebările pe care i le pusese în acea zi erau de bun-simț și pertinente. Cât despre lucrarea sa despre Spiro, o scoase pentru a o examina din nou: era excelentă. Paul regreta acum suspiciunea stupidă în legătură cu autorul dizertației. Recitind-o, regăsise personalitatea lui Clio: curiozitatea sa naturală, interesul pentru viața cotidiană a celor care populasera odinioară situl din Spiro. Nu era foarte profesional, dar era un defect care-i plăcea, deoarece se lăsase el însuși antrenat de bunăvoie de el.

În plus, în această primă zi, Clio nu se menajase. Mersese până la capătul puterilor, așa încât mâine va fi incapabilă să lucreze.

Efectul pe care-l produsese asupra echipei nu-l surprinse. Yvonne era frumoasă, dar îi intimida pe toți. Clio nu intimida, plăcea. Când lua la o parte vreun băiat, pentru a schimba câteva cuvinte, sau un zâmbet, acesta părea în mod inevitabil măgulit și se prindea în joc.

Dennis, de exemplu, înțelesese imediat cu ce fel de femeie avea de-a face. Era un donjuan recunoscut și nu-și pierduse timpul făcându-i curte. Poate chiar ea însăși îi întinsese mâna. Oricum, în această dimineață, făcându-și rondul, îi surprinsese ocupați cu orice altceva decât cu arheologia.

Apoi, Edgar. Sărmanul Edgar! Dennis, cel puțin, nu risca să sufere. Avea obișnuința cuceririlor. Dar Edgar era naiv. Îi semăna lui Paul, când o întâlnise pe Claudia. Era fascinat și atât de vulnerabil...

Paul își afundă palma în apă și scoase de acolo un pumn de pietricele care luceau. Una după alta, le aruncă în apa iute. Oare când încetezi să fii vulnerabil? se întrebă. Oare când vei avea o carapace destul de groasă pentru a-i rezista lui Clio Marshall și celor asemănătoare ei?

Închise ochii și înțelese că tânăra femeie îi va chinui somnul. Nu dorise doar să-i ușureze insolația: ar fi rămas cu plăcere în cortul ei, până dimineața...

Muștrându-se cu voce tare, se ridică și-și scoase încălțărilor. Alunecă apoi în apa rece, în speranța că-l va ajuta să se calmeze.

Clio se trezi la primele licăriri ale zorilor. În tabără era încă liniște. Reușise să doarmă mai multe ore, dar somnul îi fu întrerupt de contractiile musculare.

Întinsă pe patul îngust, atentă la primele cântece șovăitoare ale păsărilor, cu râul foarte apropiat ca zgomot de fond, își aminti brusc ce se întâmplase în ajun. Dar oare se întâmplase cu adevărat? Paul Nicolas venise într-adevăr să-i ușureze suferința? Chiar o îngrijise, în timp ce era aproape goală? Sau era vorba pur și simplu de un delir datorat febrei?

Nu, paharul din care băuse vinul era încă acolo, pe mobila compartimentată de culoare portocalie, lângă pat. La fel ca și materialele care serviseră de comprese pentru a-i calma arsurile. Îi acopereau încă trupul și alunecară când se așeză cu greutate.

Surdă la protestele corpului, se sili să-și adune lucrurile de toaletă și se înfășură în halat. Se îndreptă cu greutate spre duș.

Apa rece din căldare îi calmă arsurile și se săpuni cu precauție. La întoarcerea în cort, se unse cu loțiune hidratantă, în speranța de a evita să se cojească în mod catastrofal, ceea ce ar face-o de râs. Îmbracă cei mai vechi și mai moi blugi și o bluză albastră cu mâneci lungi din bumbac plușat. Din fericire, mulțumită pălăriei, insolația îi cruțase fața. Avu dorința puțin ridicolă de a se machia ușor: o atingere de roșu în obraji, ruj roz pe buze și rimel pe gene. În sfârșit, își aplică o umbră ușoară pe pleoape.

Cum în acea dimineață era în avans, avu tot timpul să-și perie părul pentru a-i vedea strălucirea și moliciunea, apoi și-l înnodă în coadă de cal. Își puse pălăria și se privi pentru ultima dată în oglinda mică de buzunar. Văzând-o astfel, nimeni nu va bănuî cât suferea din cauza insolației și a contracțiilor musculare.

Paul se afla la intrarea cortului mare. Clio fu foarte jenată să-l vadă și-și simți fața devenind la fel de roșie ca restul corpului.

– Cum te simți? o întrebă acesta politicos, fără să lase să se vadă nimic din intimitatea lor din ajun.

– Mai bine, mulțumesc. Nu știu ce mi s-ar fi întâmplat fără ajutorul dumatăle, Paul. Promit ca pe viitor să fiu mai atentă la soarele din Oklahoma.

– Ieri, ai avut cel puțin bunul-simț să-ți păstrezi pălăria, spuse profesorul pe un ton posac. Ia-ți micul dejun, vom vorbi după aceea.

Clio se supuse și se duse să-și ia tava pe care i-o întindea Cookie. În acea clipă, intră în cort Yvonne, pentru a o aduce pe a sa, goală. O așeză lângă un vraf de veselă murdară; ieși împreună cu Paul, fără o privire pentru studentă și se îndreptară spre rambleuri.

Și Clio care își imaginase deja că profesorul o așteptase pentru a se interesa de sănătatea sa... Ce proastă era!... La frumoasa persoană se gândea el. La urma urmei, ce putea fi mai normal? Se pare că erau pe punctul de a se căsători.

Paul nu-și făcuse decât datoria în această noapte, venind să ajute pe unul din membrii echipei sale. Tânăra femeie își reproșă că îndrăznise să creadă că fusese vorba despre altceva. Poate că se emoționase puțin văzând-o aproape goală, dar ar fi acordat cu siguranță aceleași îngrijiri oricui.

De obicei, Clio nu acorda prea mare importanță atracției fizice a bărbaților. Nu trebuia să uite că profilul frumos al lui Paul și corpul său superb nu-l împiedicau să fie nesuferit.

Clio era incapabilă să lucreze. Îi venea greu chiar să iasă afară din tranșeea adâncă de-abia de un metru. Cât despre a ridica lopeți de pământ, nici nu se punea problema. Dar în ciuda a toate acestea, avea intenția fermă de a-și încheia ziua.

Când se întorcea cu Dennis din primul drum la râu, cu o sită de fragmente spălate, Paul o chemă lângă el, la umbra unui arin, unde instalase o masă mică pliantă și câteva taburete. Când Clio ajunsese, el își completa jurnalul de bord. Tânăra femeie se lăsă imediat să cadă pe un taburet și așteaptă câteva minute ca el să termine de scris. Se aștepta la ce-i va spune și se pregătise să nu se lase intimidată. Îl privi drept în ochi, cu un aer sfidător.

– Nu ești în stare să lucrezi, spuse Paul. Crezi oare că merită osteneala să suferi astfel?

– Îmi ceri să plec? făcu ea, aproape arogantă.

– Nu, știi că n-aș face-o. Dar îți dau posibilitatea de a-ți reconsidera hotărârea de a rămâne. Evident, nu ești aptă pentru a face o muncă atât de greu de suportat.

– De unde știi? Îndată ce insolația se va vindeca, totul va merge bine.

Fața lui Paul se înăspri și își mișcă ușor taburetul pentru a se rezema cu umerii de trunchiul copacului, în timp ce-și încrucișă brațele pe pieptul lat, în semn de exasperare.

– Nu sunt orb, domnișoară Marshall. Ești puțin mai solidă decât un pai. Nu știu ce imagine idealistă despre arheologie te-a adus până aici, dar să știi că romanele și filmele dau întotdeauna o imagine mai roz decât este realitatea despre viața cercetătorilor pe teren. Nu suntem în Egipt sau la Roma. Nu săpăm în mormintele faraonilor sau ale Cezarilor. Aici nu este îngropată nici cea mai neînsemnată comoară. Noi lucrăm asupra vieții cotidiene a oamenilor: grămezi de gunoi, case părăsite, morminte... Și toate acestea, pentru a înțelege cât de puțin mentalitatea oamenilor care au călcat pe acest pământ cu mult înaintea noastră. În cea mai mare parte a timpului, era vorba de indivizi săraci. Nu construiau palate aurite, nici piramide. Noi, care lucrăm în aceste săpături arheologice, trebuie să avem umilința de a acorda atenție la ceea ce

marea majoritate a oamenilor, disprețuiesc. Este o vocație intelectuală, nu o meserie de plăcere. Și singura recompensă ce se primește în schimb, constă într-o vagă atitudine de a fi contribuit la îmbogățirea cunoștințelor omenești.

Clio se ridică brusc, uitând pentru o clipă de contracțiile musculare.

– Cu siguranță, nu mă vei crede, spuse susținând privirea rece și aproape cruntă a lui Paul, dar știam deja toate acestea, înainte de a părăsi Lincoln. Acum, iartă-mă, trebuie să mă întorc la lucru.

Cu capul sus, îi întoarse spatele și se îndepărtă cu demnitate. Să îndrăznească s-o considere pe ea, un pai. Pe ea, care muncise întotdeauna atât de mult. Poate credea că avea servitori acasă, gata să o asculte orbește? Ca și când ea nu frecase niciodată o dușumea, sau nu săpase grădina până la istovire... Ca și când nu se aplecase niciodată asupra unui birou pentru a studia până când nu-și mai putea mișca ceafa și umerii.

Nu mă va trimite înapoi de aici, își promise Clio. Vreau să știu tot atât cât el despre acest loc.

Dennis o ajută atât cât putu în diferitele lucrări, în timpul dimineții. După prânz, când de-abia își reluseră naveta între tranșee și râu, Clio alunecă pe o piatră udă antrenându-l pe Dennis cu sita de pământ în cădere.

– Să sperăm că descoperirea secolului nu se află în sită, făcu Dennis râzând. Te simți bine?

– Oh da, mulțumesc, spuse Clio frecându-și cotul. Asta nu-i nimic în comparație cu ceea ce îndur începând de ieri.

Se așezase în cursul de apă și-l trase de mână pe Dennis, care îngenunche lângă ea.

– Vino alături de mine și lasă-mă să respir puțin, îi ceru. Cu puțin noroc, „Lupul mare și rău“ nu ne va vedea.

Pândind cu un aer comic locul în care lucra Paul de la prânz, Dennis se strecură lângă tânăra femeie și-și întinse picioarele lungi acoperite cu păr des, blond, în apa cristalină.

– Arată-mi cotul, insistă el.

Cu multă exagerare, tânărul bărbat se grăbi să examineze brațul lui Clio, ca și când era mare specialist. Îi mișcă de mai multe ori articulațiile și o palpă cu meticulozitate. Apoi, după ce verificase buna funcționare a fiecărui deget al tinerei femei, îi masă ușor ceafa și coborî treptat spre umăr, până când atinse imperceptibil vârful sânelui.

– Ei, doctore Compton! protestă Clio, fără să înceteze totuși să zâmbească. Nu acolo mă doare!

Mai mulți dintre camarazii lor li se alăturaseră deja și făcură cerc în jur, în picioare în apa puțin adâncă a râului.

– Se joacă de-a doctorul! îi strigă Wolf lui Sam, care sosea în fugă, stropind pe toată lumea.

– Este rândul meu! Este rândul meu! vociferă Sam, al cărui nas era acoperit, ca de obicei, cu un strat gros de pomadă protectoare. Întotdeauna am visat să devin medic!

– Nici nu se pune problema, explică Dennis, înconjurând cu un braț posesiv umerii lui Clio. Doamna aceasta este pacienta mea.

Clio dădu din cap ascultându-le glumele și-i întinse lui Dennis o pietricică mică, perfect rotundă și șlefuită, pe care o scoase din râu.

– Ia acești bani, doctore. Acum, ar fi mai bine să ne întoarcem la lucru, înainte ca marele medic-vrăjitor care ne supraveghează din locul de observare să nu facă farmece, adăugă Clio, arătând încă o dată spre Paul.

Gemu fără să vrea când Dennis o ajută să se ridice. Blugii uzi se îngreunaseră considerabil, dar îi stoarse cum putu mai bine și reuși

să se cațere pe mal. Dennis o urmă cu sita goală. Îi lăsară în urmă pe Sam și pe Wolf, care se prefăceau că se luptă pentru desemnarea celui care se va juca de-a doctorul cu Clio, data viitoare...

Spre mijlocul după-amiezii, o ploaie providențială o scuti pe tânăra femeie de eforturi suplimentare. Totuși, își ajută camarazii să acopere tranșeele cu scânduri din lemn și cu prelate din plastic.

– Oare trebuie făcut asta de fiecare dată când plouă? întrebă Clio luptându-se cu prelatea grea pe care Dennis o fixa cu ajutorul scândurilor.

– Din păcate, da, răspunse acesta. Din fericire pentru noi, nu plouă des. Dar când se întâmplă, în general plouă torențial. De aceea, profesorul pretinde să protejăm sistematic tranșeele, de teamă să nu le vadă inundate.

Avură timp doar să fixeze ultima prelată, înainte ca ploaia să se transforme în potop. Toată lumea alergă să se adăpostească și numai Clio nu avu energia să se grăbească. Se duse încet în cortul său, sub ploaia torențială. Ajungând acolo, constată că uitase să lase părțile laterale și că patul era deja ud. După ce închise cortul, se dezbracă, se uscă și-și îmbracă halatul.

Observă că, din fericire, numai un colț al sacului de dormit era cu adevărat ud. Îl scoase de pe pat și se ghemui între cearșafuri, foarte fericită că ploaia o menajase puțin.

Aversa se oprise și se făcuse aproape noapte când fu trezită de vocea lui Edgar.

– Clio, te simți bine? îi strigă de afară.

– Da, mulțumesc, îi răspunse. Intră.

Edgar ridică ușa din pânză și intră cu o tavă de mâncare.

– Ți-am regretat absența la cină. Ești în stare să asisti la cursul din această seară?

– Oh, Dumnezeu! exclamă tânăra femeie. Ce fericire că m-ai trezit. Nu mi-ar plăcea ca profesorul Nicolas să aibă iar ocazia să-mi facă reproșuri. Oare am timp să mănânc?

– Da, nu te neliniști. Nu toată lumea a terminat de mâncat, iar cei doi profesori sunt pe cale să recapituleze împreună descoperirile zilei. L-am anunțat pe profesorul Nicolas că-ți voi aduce o tavă.

– Perfect. Ia loc puțin, Edgar. Ești cu adevărat amabil că te ocupi astfel de mine.

– Aveai nevoie de un somn bun. Am preferat să nu te trezesc prea devreme. Când am văzut că va ploua, am fost foarte ușurat pentru tine: cu siguranță, ziua aceasta a fost cea mai dură. Treptat, te vei obișnui.

– Sper. Oricum, pe viitor voi fi de două ori mai atentă la insolatie. Și așa profesorul Nicolas pretinde că nu fac mai mult decât un pai. Măcar că se înșală!

– Un pai? Nu cunosc această expresie, făcu Edgar, care avea încă niște lacune în engleză.

În timp ce-și înghițea cu poftă friptura și piureul, Clio încercă să-i explice că se înțelegea exact prin „pai“.

– După părerea mea, a greșit, spuse Edgar cu gravitate. Eu te-aș compara mai degrabă cu o floare fragilă, pe tija sa lungă, ușoară, dar absolut capabilă să se îndoie sub vânt, fără să se frângă. Ești o trestie în furtună.

După acest compliment, se duse să aștepte afară, în timp ce ea își îmbracă în grabă niște pantaloni uscați și un tricou mov. Își perie părul încă ud și-l făcu coc, strâns pe ceafă.

Se îndreptară împreună spre cele două corturi mari. Camarazii se adunaseră în cel în care se lua masa. Înainte de a intra, Clio se ridică în vârful picioarelor și-l sărută pe Edgar pe obraz.

– Ești un prieten adevărat, Edgar.

– Da, iată-ne prieteni, răspunse acesta, punându-și mâinile pe umerii săi și sărutând-o pe frunte. Să am încredere într-o persoană atât de dulce și atât de feminină ca tine, mă ajută să sufăr mai puțin de lipsa celei pe care o iubesc. Mulțumesc că ești aici, Clio.

Fără să mai aștepte, pătrunseră braț la braț în cortul principal. Se părea că Paul îi aștepta pentru a începe. Imediat ce se așezară, începu să amintească descoperirile zilei. Îi ceru lui Wolf să arate fragmentele de ceramică pe care le dezgropaseră și trecu în revistă diferențele tehnice de identificare. Făcu să circule eșantioane tipice de ceramică a indienilor de câmpie, ca și fotografii uimitoare ale ceramicii de la Monts Spiro.

Clio era fermecată. Să înveți atât de multe lucruri despre popoarele preistorice, studiindu-le doar ceramica! Picturile delicate care o împodobeau povesteau deseori legendele și credințele lor. Complexitatea culturii se determina cu ușurință datorită tehnicilor folosite și nenumăratelor folosințe cărora aceste obiecte le erau destinate. Anumite obiecte din pământ ars erau fabricate doar pentru necesități domestice, altele pentru păstrarea produselor agricole, iar unele pentru a se folosi la ceremonii.

Când Paul termină, Yvonne arătă ilustrații de obiecte de pământ ars descoperite în numeroase ruine incașe. Nu se abținu să afirme că, după părerea sa, piesele găsite în America de Nord erau nesemnificative în raport cu arta prestigioasă produsă de civilizația incașă.

În timp ce frumoasa peruviană vorbea, ploaia începu să răpăie încet pe acoperișul cortului. Yvonne își termină expunerea, iar Sam se ridică pentru a propune o partidă de pocher: în acea seară, timpul nu le permitea să facă foc de tabără.

Clio se scuza și se pregăti să se întoarcă în cortul său cât mai repede, pentru a evita să-și mai ude o dată hainele.

Dintr-o săritură, Dennis fu lângă ea.

– Îți vei murdări picioarele, drăguță doamnă, făcu el, pe un ton malițios.

– Într-adevăr, mi-e teamă de asta, dar cum nu dispun de un covor zburător, nu am de ales.

– Ba da, iată. Uiți galanteria!

În acea clipă, fără să-i ceară părerea, o ridică pe Clio de la pământ și o duse cu pași mari spre cortul său. Tânăra femeie se temea că este puțin ridicolă, deoarece toți ceilalți îi priveau, dar Dennis o ținea ferm în brațe și-i făcea un serviciu indiscutabil, în starea în care se afla.

Tânărul bărbat o lăsa, câteva secunde mai târziu, pe pat și ingenunche lângă ea. Clio de-abia îi zărea fața în întuneric.

– Oare îți mai pot fi de folos, lady Clio? spuse, înclinându-se pentru a râde.

– Nu, mulțumesc, frumosule cavalier. Asta este tot, îi răspunse Clio, intrând în joc.

Dar înainte de a pleca, acesta o luă brusc în brațe și-i sărută cu voluptate buzele întredeschise de surpriză.

Înainte ca ea să aibă reflexul de a-l respinge, Dennis îi dădu drumul și murmură:

– Este primul dintr-o lungă serie. Noapte bună, frumoasa mea. Și dispăru în noapte.

Surprinsă, cu capul pe pernă, Clio înțelese brusc că Dennis îi va pune probleme serioase. Totuși, nu se putea împiedica să nu-l simpatizeze pe acest băiat înfumurat. Evident, adora femeile. Toate femeile...

Siesta de după-amiază n-o împiedică pe Clio să fie frântă de oboseală. După noaptea agitată și ziua de lucru dură, era gata să doarmă din nou, pentru a-și reface puterile. Își aprinse felinarul pentru a se dezbrăca și citi, în pat, câteva pagini dintr-o revistă, până când ochii i se închiseră. Astfel, era sigură că întunericul îi va aduce odihnă imediată și nu va avea răgazul să se gândească la Paul Nicolas.

Trezindu-se a doua zi dimineată, Clio mai simți contracții musculare, deși se mai diminuaseră. Avea încă pielea de pe umeri și de pe picioare roșie și fierbinte, dar un al treilea rău se adăugă primelor două: murea de foame. În ajun nu mâncase aproape nimic și stomacul i se revolta cu vehemență. Mirosurile delicioase de ouă cu șuncă și de cafea care-i ajunseseră la nări o făcură să sară din pat și să se îmbrace imediat.

Traversând tabăra, văzu parcată o mașină mare, galbenă, aparținând unei firme de lucrări, lângă cele două corturi centrale. Aceasta indica prezența unui vizitator matinal.

În cortul-sufragerie, Paul era în conversație animată cu un tânăr bărbat în blugi, cămașă și cizme de cow-boy. Silueta sa filiformă, îmbrăcămintea și culoarea roșcată a părului, contrastau puternic cu fizicul frumosului profesor, care nu purta decât un sort prespălat și destrămat și obișnuita vestă fără mâneci din piele de căprioară. Consultau împreună niște documente etalate pe masă și nu acordau nici o atenție sosirii diferiților membri ai echipei, care veneau la micul dejun.

Totuși, după un timp, Paul se ridică și-l prezentă pe vizitator grupului.

– Iată-l pe Larry Jarvis de la firma de construcții Jarvis, din Tulsa, spuse puțin cam tăios. A semnat un contract cu statul, pentru a construi podul de la Fourche Maline.

Inginerul de poduri și șosele salută pe toată lumea cu un semn din cap și își urmă gazda spre cortul vecin, pentru a-și lua și el o tavă cu micul dejun. Evident, întâlnirea lor nu se terminase.

Când se întoarseră cu mâncarea, cei doi bărbați veniră să se așeze la masa unde se aflau Clio și doi dintre studenții peruvieni. Paul făcu prezentările și mănca în tăcere. Cum cei doi peruvieni nu vorbeau bine englezește, Clio se simți obligată să asigure conversația cu inginerul.

Jarry era un tânăr plăcut și sensibil, cu ochi cenușii, plini de melancolie. Îi spuse lui Clio că preluase conducerea firmei de familie, în urma unui atac cardiac al tatălui său. Își abandonase studiile pentru a permite companiei să funcționeze în timpul bolii tatălui:

– Am luat cunoștință de problema de la Fourche Maline foarte recent, explică el. Societatea de autostrăzi m-a lăsat să înțeleg că voi putea să pornesc lucrările mari cu buldozerul pe faleză imediat la întâi iulie și să torn primul stâlp al podului de pe partea aceasta a râului, înainte de sfârșitul verii. Am fost foarte surprins să aflu de existența acestor săpături arheologice.

Paul se amestecă puțin în conversație. Deși cei doi bărbați fură politicoși, între ei exista un vizibil conflict de interese în care îi angajaseră profesiunile respective. Fiecare avea vederi complet diferite asupra locului Fourche Maline.

După cum explicase profesorul Nicolas la curs, conflictul dintre arheologi și antreprenorii de lucrări publice nu data de ieri. În cea mai mare parte a statelor din America, săpăturile arheologice aveau în mod legal prioritate asupra drumurilor, podurilor, conductelor, pe scurt, asupra oricăror proiecte susceptibile să acopere situri arheologice și să le facă inaccesibile unei viitoare explorări. În Oklahoma, ca și în alte state, exista o comisie oficială însărcinată să examineze orice teren ales pentru construirea de drumuri, sau de lacuri artificiale. Această comisie trebuia să examineze eventualitatea unor comori arheologice și apoi să hotărască dacă situl era destul de important pentru a fi explorat, înainte de a permite începerea lucrărilor.

Paul explicase că, în practică, rapoartele acestei comisii erau deseori ignorate. De obicei, dacă nu era depus un proiect imediat de explorare, construcția prevăzută își urma cursul. Dar legal, comisiile arheologice dețineau puterea de a suspenda lucrările pentru perioade limitate – bineînțeles, cu condiția să fie deblocate credite și săpăturile să pornească efectiv.

Când Paul Nicolas aflase că proiectul de construcție al unei autostrăzi între Tulsa și Shreveport, în Louisiana, amenința situl încă neexplorat de la Fourche Maline, cunoștea deja potențialele bogății ale acestui sit. Putuse obține o finanțare modestă, pentru a efectua săpături în timpul lunilor de vară, iar comisia arheologică notificase la societatea de autostrăzi suspendarea lucrărilor pe tronsonul care se referea la sit.

Clio se întreabă dacă Larry venise să spioneze tabăra „dușmană”, sau dacă încercase să devanseze data la care putea să reia lucrul.

Membrii echipei începuseră deja să-i înapoieze lui Cookie tăvile goale și să meargă în perimetrul săpăturilor, traversând tabăra. Clio se scuză și se ridică și ea. Larry o imită, mânat de o galanterie oarecum deplasată în această sufragerie improvizată.

– Rămâneți pe loc și terminați de mâncat, vă rog, îi spuse Clio. Bunele maniere nu sunt potrivite aici.

– Într-adevăr, adăugă Paul cu o notă de ironie în voce. Încercăm s-o tratăm pe Clio ca pe camarazii săi de sex masculin.

Fără alt comentariu, tânăra femeie se întoarse, fără să fi înțeles cu adevărat remarca lui Paul. Oare încercase s-o ridiculizeze? Sau făcuse doar aluzie la ajutorul pe care i-l dăduse două nopți mai înainte, când fusese bolnavă?

Toată lumea muncea din plin când Paul apărură pe șantierul săpăturilor în compania inginerului. Cei doi bărbați se opriră deasupra tranșeei în care Clio se străduia să extragă o piatră mare din pământul adunat acolo de secole. Larry îngenunche pe

marginea gropii și se interesă câteva clipe de munca tinerei femei. Ea îi răspunde cât putu mai bine la întrebări și Paul se mulțumește să asculte ce spunea, fără să intervină.

– Nu semănați deloc cu un arheolog, remarcă Larry cu inocență.

– Aparențele sunt uneori înșelătoare, răspunde Clio, evitând privirea lui Paul.

– Este adevărat, admise Larry, dar viața aceasta mi se pare aspră pentru o tânără domnișoară asemenea dumneavoastră.

Cu mâna la ochi pentru a se proteja de soarele care o orbea, Clio privi o clipă cu atenție fața prietenoasă și zâmbitoare a inginerului. Evident, nu avea nici o intenție să fie nesuferit. Se interesa doar de ceea ce vedea. Dar când întoarse ochii spre Paul și-i surprinse zâmbetul ironic, fu rănită în amorul propriu. Părea să-i spună: vezi, nu sunt singurul care crede că locul dumitale nu este aici.

Clio se ridică și aruncă spatula în turba care mărginea tranșeea, cu un gest exasperat.

– Ascultați, domnule Jarvis, spuse. Am auzit deja asta de mai multe ori. Știu că pentru voi, bărbații mari și puternici, pentru care valoarea se măsoară în volumul mușchilor, aș fi fost mult mai fericită în fața unei mașini de scris, sau a unei chiuvete de bucătărie, dar, cu voia dumneavoastră, prefer să fiu aici!

– Probabil am atins o coardă sensibilă, se scuză Larry cu un aer încurcat. Iertați-mă, nu vă puneam la îndoială capacitățile, domnișoară.

Dezolarea sinceră, evidentă în privirea vizitatorului, o făcu pe Clio să regrete imediat scena. Cei doi bărbați se îndepărtară, iar ea nu îndrăzni să-i urmeze, pentru a se scuza la rândul său. Deja i se alăturaseră lui Yvonne și discutau cu ea. În picioare lângă Paul, peruviana își trecuse brațul în jurul taliei sale.

Când Cookie sună în sfârșit clopoțelul pentru cină, semnalul încetării lucrului, Clio observă cu surprindere că mașina galbenă a lui Larry Jarvis revenise în tabără.

Apropiindu-se de cortul-sufragerie, îl zări pe inginer așezat în penumbră. El îi făcu semn cu mâna și se ridică pentru a-i veni în întâmpinare.

– Bună seara, exclamă Clio. Ce se întâmplă? Îl căutați încă pe profesorul Nicolas? Cu siguranță, nu va întârzia.

– De fapt, îi răspunse Larry, pe dumneavoastră voiam să vă văd.

– Pe mine? se miră tânăra femeie. De ce?

– Ei bine, iată: mă tem că am spus vorbe nepoliticoase în această dimineață și voiam să mă scuz.

– Este amabil, dar mai curând eu trebuie să mă scuz pentru că am răspuns atât de rău. Nu puteați bănuî că eram susceptibilă în legătură cu acest subiect.

Se opriră în ușa cortului și Larry îi întinse mâna lui Clio, cu un gest șovăielnic.

– Suntem prieteni? spuse.

– Desigur, îi răspunse aceasta strângându-i mâna.

– În acest caz, veți accepta să ieșiți cu mine? Vă invit la cinema și poate să mâncăm un hamburger. Pe aici nu este mare lucru de făcut.

– Bună idee, consimți spontan Clio. Doar că nu înainte de vineri sau sâmbătă seara. Se presupune că nu ieșim în timpul săptămânii.

Larry părea mulțumit de răspuns. Strânse iar mâna tinerei femei, cu un zâmbet stângaci și timid de adolescent, și plecă.

Privindu-l pornind mașina, Clio se întrebă dacă avusese dreptate să-i accepte invitația. Ieșise deja de mai multe ori cu bărbați ce păreau timizi și blânzi, care se dovediseră a fi dimpotrivă. Mai ales îndată ce aflaseră că fusese deja căsătorită...

Dacă nu ieșea cu Larry decât o dată sau de două ori, va putea să evite cu ușurință să-i vorbească despre divorțul său. Până acum, în echipă nimeni nu știa acest lucru. Nu pentru că i-ar fi fost rușine, ci pentru că se temea ca băieții să nu-și schimbe atitudinea față de ea. Se decise să nu vorbească despre asta, poate cu excepția lui Edgar.

A doua zi dimineată, când Clio apărură din cortul său, peisajul fusese spălat de aversa nocturnă. Cu recente ploii, râul era mai umflat decât când sosise și vârtoarea cursului său se amplificase mai năvalnic, așa încât și păsările cântau mai puternic pentru a glorifica demn această nouă zi.

Clio inspiră profund aerul proaspăt. Acum, se simțea mult mai bine. Mușchii i se obișnuiseră cu eforturile repetate și insolația se vindecase, deși începuse să se cojească îngrozitor.

Trecând prin fața cortului lui Paul, îl întâlnește și fu gratificată cu un „bună ziua” indiferent.

În ciuda bunelor sale hotărâri, Clio fu din nou tulburată de prezența profesorului. Pulsul i se accelerează. Cu siguranță, acest savant eminent o impresiona. Se temea încă să n-o trimită înapoi, acasă, iar rezultatele universitare al întregii veri depindeau în exclusivitate de părerea pe care și-o va face despre ea și de

contribuția pe care va fi în stare să și-o aducă la proiect. Întotdeauna când își întâlnea profesorii la facultate, avea aceleași temeri. Dar cu Paul, tocmai se adăugase un alt sentiment. Acela se datora numai bărbatului. Nu semăna cu nici unul din cei pe care îi cunoscuse mai înainte, și chiar fără să vrea, o atrăgea în mod irezistibil.

Paul păstrase cele mai nobile trăsături ale celor două popoare din care se născuse: indieni și caucazieni.

Ochii bine distanțați dominau o față cu trăsături de o forță aproape brutală. Maxilarul pătrat și pomeții proeminenți erau pur indieni. Dar nasul acvilin și bărbia voluntară ar fi putut servi ca model pentru o statuie romană. Mișcările sale aveau grația și precizia unui animal la pândă. O speria și în același timp o atrăgea pe Clio, două sentimente opuse, pe care și le stăpânea cu greu.

Tânăra femeie îndrăzni o banală observație asupra timpului, neștiind ce să spună altceva. Dar profesorul nu era interesat de banalitățile sale.

– Te-am observat ieri în compania bărbatilor din echipă, îi spuse pe un ton acuzator. În special cu Edgar și cu Dennis.

– Da? făcu prostește Clio, fără să înțeleagă sensul observației.

Paul își încrucișă brațele pe piept, ca pentru a-și pune în evidență puternica musculatură.

– Nu știu de-a ce te joci, domnișoară Marshall, dar în cadrul echipei mele, nu vreau să izbucnească niște conflicte, doar din cauza unei studente.

– Insinuezi oare, că încerc să semăn discordie? îl întrebă Clio, neîncrezătoare.

– Într-adevăr, cred că te amuzi să colecționezi aventuri. Te-am văzut chiar flirtând cu inginerul de autostrăzi! I-ai sedus deja pe Dennis și pe Edgar și, dacă te las s-o faci, vor urma fără greutate ceilalți. Pe un sit arheologic, nu este loc pentru o tânără ușuratică.

Asta nu poate aduce decât necazuri. Proiectul nostru este concentrare și o înțelegere armonioasă. De aceea, te rog să renunți la asemenea atitudine... sau să pleci.

Clio fu incapabilă să-și găsească imediat cuvintele, pentru a răspunde.

– N-ai dreptul să mă acuzi astfel. Nu ți-am provocat nici un „necaz” și nici nu se va întâmpla asta. Este o calomnie!

– Poate, admise Paul, dar iau notă de bunele dumitale hotărâri.

Tremurând de furie, Clio îl privi îndepărtându-se fără ea, spre cortul principal. O tratase ca pe o tânără ușuratică numai pentru că se împrietenea cu plăcere și nu disprețuia anturajul tinerilor.

Evident, Paul Nicolas nu căuta decât să-i facă rău și s-o descurajeze. Dar nu-i va da această satisfacție. Chiar dacă era din încăpățănare, dorea ferm să rămână. Nu-i va oferi nici o ocazie s-o atace, pentru că iubea acest râu sălbatic și acest sit încărcat de istorie. Voia să contribuie la lucrările de săpare cu același titlu ca și amiezii săi, pentru că era însetată să învețe. Ce păcat că omul care ar fi putut s-o învețe totul, îi dorea atât de mult plecarea!

Dar cu atât mai rău. Cu siguranță, Paul nu-i va recunoaște niciodată valoarea, dar cel puțin îi va dovedi cât era de tenace și de curajoasă... poate chiar mai mult decât Yvonne De Silvestro!

Capitolul 5

Pe măsură ce zilele treceau, Clio își dădea seama că frumoasa Yvonne De Silvestro era avidă de muncă la fel ca însuși Paul. Cei doi profesori păreau neobosiți și așteptau de la studenții lor aceleași eforturi.

Totuși, în ciuda profesionalismului incontestabil, Yvonne nu rata nici o ocazie să critice situl de la Fourche Maline. După toate aparențele, considera că siturile nord-americane erau toate nesemnificative în raport cu celebrele ruine incașe din America de Sud.

Clio nu înțelegea de ce peruviana făcuse o călătorie atât de lungă până în Oklahoma, dacă disprețuia atât de mult proiectul. Într-o dimineață, începând lucrul, îl întrebă pe Edgar despre acest subiect. Fuseseră într-adevăr desemnați să sape amândoi singura tranșee situată în cel mai mic dintre rambleuri și de asemenea cel mai erodat, pe malul râului.

– Profesor De Silvestro este foarte ambițioasă, spuse Edgar. Vizează o promovare pentru anul viitor și, dacă o obține, va fi cel mai tânăr profesor titular din universitate. După părerea mea,

această călătorie nu-i servește decât pentru a-și completa instruirea, în vederea obținerii titlului. Până acum, nu a lucrat decât în Peru. Avea nevoie să-și adauge câteva experiențe în afara Americii de Sud la curriculum vitae.

– Ai fost dezamăgit când te-a anunțat că te va aduce aici? întrebă Clio, fără să ridice ochii de la piatra ciudată pe care tocmai o răzuia.

– Nu, deloc. În ceea ce mă privește, sunt la început și am multe lucruri de învățat. De altfel, profesorul De Silvestro poate fi îndrăgostită de ruinele incase, dar trebuie să mărturisească faptul că, în Peru, avem mai multe situri de importanța acestuia, decât vestigii somptuoase ale civilizațiilor remarcabile. Cred că avem tot interesul să ne interesăm de toate aspectele preistoriei și nu numai de minoritatea neînsemnată a oamenilor care au construit cetăți legendare și au fabricat bijuterii din aur.

– Este și părerea mea, consimți Clio continuând să degajeze piatra alungită, cu o lingură deformată. Dar presupun că Yvonne aspiră să devină cunoscută pe plan mondial; pentru asta, ar fi trebuit să aleagă un sit mai prestigios: de exemplu, în Egipt.

– Da, dar Egiptul fără Paul n-o interesa, remarcă Edgar cu malițiozitate. Pentru că toată atracția de la Fourche Maline este un anumit profesor de origine cherokee.

– Formează o pereche frumoasă, într-adevăr, admise Clio, pe un ton care-l făcu pe Edgar să se încrunte.

– Am perceput oare puțină tristețe? o întrebă acesta. Nu?

– Oh, Dumnezeule, nu, afirmă tânăra femeie. Sunt doar intrigată de ceea ce tocmai am descoperit. N-am văzut niciodată așa ceva.

Luă o pensulă din cutia cu accesorii și începu să perie delicat praful, apoi să răzuie cu infinite precauții resturile de pământ lipite încă pe obiectul cilindric. Acesta era relativ lung și rotunjit la extremități. Semăna cu...

Nu. Era imposibil. Trebuia să privească mai bine înainte de a trage o concluzie și de a se entuziasma.

Remarcându-i bruscă exaltare, Edgar îngenunche lângă ea și examinează cu atenție descoperirea.

– Oh, Edgar, crezi ceea ce cred eu?

– Vom ști imediat, spuse acesta. Continuă așa, este foarte bine.

Într-o tăcere religioasă, Clio continuă să răzuie, milimetru cu milimetru. În tranșee nu se auzea decât acel zgomot imperceptibil și respirația stăpânită a celor doi prieteni. Din exterior, ajungeau până la ei sunetele familiare ale sitului: vuietul râului, vocile camarazilor de pe colina vecină, mugetul animalelor care pășteau în împrejurimi și lătratul unui câine în depărtare.

Brusc, Clio avu certitudinea:

– Oh, Edgar! Asta este. Privește: asta este!

În fața lor, afundat încă pe jumătate în argila roșie, se ivise un os de om! După toate probabilitățile, era tibia unui adult.

Clio se așează pe pământ și o contemplă. Primele oseminte umane... Nu mai exista nici o îndoială. Entuziasmul o lăsase fără grai.

Schimbară un zâmbet și Edgar îi strânse tinerei femei mâna solemn, pentru a o felicita. Fără o vorbă, atacă împreună solul din preajma tranșeei. Răzuiră cu precauție, dar cu nerăbdare pământul, în căutarea restului scheletului.

Mai întâi, vârful unui bazin; apoi capătul unei coaste; în cele din urmă, Edgar fu cel care localizează cu certitudine rotunjimea unui craniu uman.

Cu fața scăldată în transpirație și în lacrimi, Clio era transportată de bucurie.

– Ar fi mai bine să mergem să-l căutăm pe profesorul Nicolas, spuse.

– Da, dar te duci tu. Este descoperirea ta, Clio.

– A noastră, îl corectă ea. Să mergem împreună.

Ca doi copii surescitați, săriră afară din tranșeu și traversară cavitatea mică ce-i separa de colina principală, centrul activităților din această dimineață. Când profesorul îi auzi chemându-l, se ridică și-i privi încruntat. Numai bustul depășea tranșeea adâncă în care lucra.

De data aceasta, Clio nu se emoționează la expresia ostilă a lui Paul. Să creadă ce voia, decise, amintindu-și conversația avută cu el, câteva zile mai înainte, referitor la raporturile cu Dennis și Edgar. Refuza să-și schimbe comportamentul față de prietenii săi, din cauza bănuielilor ridicole ale profesorului Nicolas.

– Avem să-ți arătăm ceva, exclamă Clio, fără să lase brațul lui Edgar.

Profesorul se ridică imediat din tranșeu și-i urmă fără să pună întrebări.

– Cât de surprins va fi! murmură Clio la urechea lui Edgar. Cu siguranță, crede că suntem pe cale să-i facem o farsă, ca niște puști. Se vede din aerul lui.

– Greșește: mă simt foarte copilăros, admise Edgar râzând. Dar când îl va vedea pe Desiré, nu va ierta.

– Când va vedea pe cine?

– Pe Desiré. „Dorim“ de mult timp acest schelet, nu-i așa? răspunse el foarte mândru de jocul de cuvinte.

– Ador acest nume, spuse Clio, încântată. Mă grăbesc să i-l prezint pe scumpul Desiré!

Își înăbuși râsul, deoarece ajunseseră în înaltul tranșeei lor.

Clio pândi reacția lui Paul când le observă descoperirea. Era în picioare lângă ea și cerceta cu privirea interiorul gropii care se deschidea la picioarele sale. Buzele i se întredeschiseră ușor și lăsa să-i scape un murmur de surpriză.

Paul sări imediat în tranșee și palpă unul după altul oasele vizibile, ca pentru a se asigura că nu visa.

– Chiar dacă mi se întâmplă foarte des, declară, nu mă voi obișnui niciodată cu emoția descoperirii unui loc de înmormântare. Este atât de revelator pentru trecut... Să sperăm numai că este într-adevăr vorba despre un osuar și nu despre un corp izolat.

Atinse din nou fiecare os, de data aceasta cu respect.

– Există atât de multe de studiat, atât de multe de înțeles!

Se ridică și se întoarse spre cei doi studenți, apărându-și ochii de soarele care apunea deja.

– Ați făcut o treabă bună. Dacă sunteți de acord, vă voi însărcina pe amândoi să continuați explorarea acestui sector. Pe cât posibil, vă voi ajuta eu însumi.

Inima lui Clio se strânse de fericire. Le făcuse un compliment!

Sări în tranșee cu Edgar și ascultă cu atenție explicațiile referitoare la continuarea operațiilor. Trebuia să se extindă săpatul în mai multe direcții. Pentru prima dată de la sosirea la Fourche Maline, Paul n-o critica, ci îi dădea sfaturi pentru o muncă de lungă durată. În sfârșit, pentru prima dată se simțea cu adevărat adoptată.

Când sună clopoțelul pentru cină, tânăra femeie scoase un strigăt de protest.

– Asta înseamnă că nu vom lucra mai mult în seara aceasta?

Paul o privi, pe jumătate zâmbind.

– Ai prefera să renunți să mănânci pentru a rămâne aici? o întrebă.

Ea își adânci o clipă ochii în ai săi. Cât de întunecați erau! Și atât de perfect încadrați de sprâncenele groase și de pomeții proeminenți.

– Într-adevăr, aș renunța cu plăcere, spuse. Dar mă gândesc că Desiré va fi tot la locul său mâine.

– Desiré? repetă Paul. Ah, da. Și eu mi-am botezat primul schelet din carieră. Se numea Papy. M-a învățat foarte multe, așa cum Desiré vă va învăța foarte multe pe voi.

Edgar terminase de aranjat ustensilele pentru noapte. Se cățără afară din tranșee și-i privea de sus.

– Ei, voi doi! Veți rămâne mult timp aici, contemplându-l pe Desiré? Vă las. Mă grăbesc să mă duc să-i anunț minunata noastră descoperire profesorului De Silvestro.

Rămaseră singuri în promiscuitatea tranșeei. Îngenuncheați unul lângă celălalt, șoldurile aproape li se atingeau. Privirea intensă a lui Paul o prinse pe cea a lui Clio fără ca aceasta să înțeleagă cum. Nu știa dacă voia să fugă de această privire, sau să-i rămână prizonieră.

Dar Paul își întoarse primul ochii. Se ridicară împreună, mânați de același impuls. Era superb, scrutând în depărtare, o clipă nemișcat. Degetele i se jucau în continuu cu pepita turcoaz, care se odihnea pe pieptul lat. Clio fu cuprinsă de admirație în fața acestei frumuseți impozante și bărbătești. O asemenea bijuterie, pe lanțul de argint masiv, era făcută pentru un piept ca acela.

Dintr-o mișcare, Paul puse mâna în jurul taliei tinerei femei și o ridică afară din tranșeu, ca pe o păpușă. Clio simți cu o acuitate aproape de nesuportat fiecare din degete pe carnea sa. Paul sări la rândul său pe rambleu, cu ușurința unui tigru și se afla în fața ei. Din nou ochii săi erau gata să-i vrăjească pe ai tinerei femei. Întinse mâna și îndepărtă o șuviță blondă de pe fruntea lui Clio.

– Îmi place părul tău, îi spuse simplu.

Nu mai schimbară nici un cuvânt în timp ce străbătură pajiștea, mergând alături.

În tabără, Edgar anunțase deja pe toată lumea. Toți se năpustiră asupra lui Paul și a lui Clio, când pătrunseră în cortul principal. Întrebările țâșneau de peste tot.

Paul ridică mâna, pentru a calma atmosfera și anunță cu un zâmbet larg că era adevărat: primele oseminte umane ale sitului, tocmai fuseseră scoase la iveală. Spera să fie pe punctul de a găsi un loc de înmormântare complet.

– Munca zeloasă și conștiincioasă a lui Clio și a lui Edgar a dat roade din plin, spuse profesorul, luând-o de umeri pe tânăra femeie, pentru a atrage atenția asupra ei. Dezgropându-l, au păstrat perfect scheletul. Totul este încă la loc. N-am distrus nimic. Vom merge toți să-l vedem după cină și vă voi răspunde la întrebări pe loc.

Complimentele lui Paul o copleșiră pe Clio de bucurie. Profesorul arogant se transformase într-un bărbat total diferit. Ochii negri străluceau de entuziasm și mâinile îi erau calde când o strânsese de braț. Doar faptul de a-i fi alături în aceste împrejurări, o făcea mândră. Dar îi dădu drumul îndată ce apărură Yvonne la intrarea cortului, în compania lui Edgar.

– Ai aflat? o întrebă pe peruviană, grăbindu-se în întâmpinarea sa.

Yvonne încuviință cu un zâmbet strălucitor, care contrasta plăcut cu pielea sa mată.

– Da, Edgar mi-a spus tot, făcu, deschizând brațele pentru a-l felicita. Ce noroc! Acum, poate vom reuși ceva cu acest proiect. Începusem să cred că m-am înșelat: situl putea să fie foarte bine doar un loc de trecere regulată, nu un sat adevărat.

Se luară de talie și se îndreptară spre cortul-bucătărie, pentru a-și lua tăvile cu cina. Păreau că începuseră o conversație animată, la care studenții nu erau invitați.

Restul echipei, înfometată, nu întârzie să-i imite și Clio rămase o clipă la distanță de ceilalți. Bucuria i se prăbuși brusc, asemenea pânzelor unei ambarcațiuni uitată de vânt. În acea secundă, înțelese cât de mult depindea dispoziția sa de atenția pe care i-o acorda Paul – sau neglijă să i-o acorde. Decoperi că, din nefericire,

se îndrăgostise de un bărbat pentru care nu exista. Nu avea ochi decât pentru frumoasa Yvonne, egala sa din punct de vedere intelectual, după toate aparențele, făcută să-i devină soție. Chiar și fizic, nu s-ar fi putut imagina pereche mai potrivită. Cu siguranță, erau destinați să-și lase împreună amprenta în lumea arheologică, așa cum făcuseră deja în trecut mai multe echipe de soți celebri.

De altfel, Clio încerca să se convingă că sentimentele sale pentru frumosul profesor erau doar carnale. O atrăgea teribil, dar asta va trece. În două luni, se va întoarce în Nebraska și-și va uita repede emoțiile trecătoare, ca pe o foarte frumoasă vară.

Până atunci, se va strădui să înfrunte dificultățile, cum făcuse mereu în viață. Profesorul Nicolas nu era centrul Universului. Trebuia ignorat, cu orice preț, efectul pe care-l producea asupra lui Clio Marshall. Din mândrie, își va interzice pe viitor orice slăbiciune, chiar aceea de a interpreta în mod greșit gesturile lui Paul.

Acesta avusese întotdeauna o conduită ireproșabilă față de ea. Singurele lor contacte fizice se datoraseră lucrului unul lângă celălalt în tranșee – cu excepția îngrijirilor pe care i le acordase când suferise atât de mult în urma insolației. În această seară, o ținuse de umeri cu un gest părintesc, cum făcuse deseori cu băieții în alte împrejurări, pentru că era mândră de ea. Nimic mai mult. Amintirea fierbinte pe care o păstra pielea sa, nu se datora decât fascinației clasice a elevului pentru profesor. Clio nu mai era la vârsta acestor prostii. Trebuia să le uite și asta cât mai repede.

Ceilalți sosiseră deja în cortul mare, cu tăvile încărcate cu mâncare și se instalaseră în jurul unor mese rotunde. Clio se grăbi să se ducă să-și ia porția, cu toate că nu simțea dorința să mănânce.

Totuși, Cookie parcă ghicise că va fi o seară mare. Pregătise bifece prăjit și legume stropite excelent cu un suc delicios, al cărui secret îl deținea. Toată echipa ceru porții suplimentare din meniul lor favorit.

Apoi bucătarul aduse un platou mare cu okra prăjiți și o obligă pe Clio să-și pună unul în farfurie.

– Nu-mi place okra, protestă ea.

– Asta pentru că nu l-ai mâncat niciodată prăjit în felul meu, insistă amabil Cookie. Aici numai eu știu să frig okra. Ia și tomate, le-am cules chiar eu din grădina bucătăriei.

Pentru a nu-l ofensa, Clio gustă cu prudență clătita rumenită după pofta inimii.

– Este adevărat, este foarte bun, admise mai luând o bucată.

Cookie o privi o clipă pentru a se asigura că apreciază cu adevărat okra și-i puse cu autoritate o tomată foarte roșie, tăiată în două, în farfurie. În acea clipă, plecă spre bucătărie, după toate aparențele, mulțumit.

În cele din urmă, Clio își dădu seama că-i fusese mult mai foame decât crezuse înainte. Curând, i se transmise buna dispoziție a camarazilor săi și luă parte la conversația lor. Toți făceau ipoteze, mai mult sau mai puțin fanteziste, în legătură cu vârsta scheletului și a celor asemănătoare lui, care se găseau probabil în apropiere. Paul și Yvonne se amestecară de asemenea în discuția animată, dar deseori se aplecau unul spre celălalt pentru a murmură cuvinte care nu-i priveau decât pe ei doi. Clio se strădui să nu-i privească și luă hotărârea să nu-și strice seara pentru atâta lucru.

În acea seară, cursul se desfășură pe culmea colinei mici de pe malul râului. Soarele care apunea adâncise tranșeea în întuneric și Paul trebui să folosească o lanternă pentru a lumina scheletul. Studenții se așezaseră în lungul gropii și ascultau cu atenție comentariile sale despre poziția în care fusese îngropat corpul și despre vârsta sa probabilă. Le dădu instrucțiuni lui Clio și lui Edgar să continue săpăturile și-i însărcină pe Sam și pe Dennis să sape o nouă tranșee, în colțul drept al celei care exista deja.

Yvonne făcu câteva observații și estimează vârsta și de asemenea sexul scheletului. De data aceasta, nu adăugă nici un amănunt lipsit de amabilitate în legătură cu situl. În timp ce ea vorbea, Dennis reuși să se strecoare lângă Clio.

– Ce-ai spune de o plimbare sub clar de lună, în noaptea aceasta? o întrebă în șoaptă.

– Noaptea, dragul meu, dorm, murmură aceasta. Taci și ascultă mai degrabă pe profesor De Silvestro.

Când Yvonne își termină expunerea, Paul anunță că trebuia sărbătorită prima descoperire importantă de pe șantier. În acest scop, Cookie pregătise o ladă de bere.

La această veste, Dennis se alătură neîntârziat prietenilor săi, lăsând-o pe tânăra femeie singură cu Paul și cu Yvonne. Jenată să se afle acolo, cu doi profesori, ezită o clipă și plecă încet în urma camarazilor săi. Ocupați să definească împreună traiectoria viitoarelor tranșee, arheologii nu părură că-i observă plecarea.

Când Clio ajunsese în tabără, pregătirea focului începuse. Sam îi oferă o bere și-i spuse că se va „îmbrăca” pentru această ocazie.

Dispăru în cortul său și se întoarse după câteva minute îmbrăcat într-un tricou al universității din Oklahoma. În plus, își scosese pomada albă care-i acoperea de obicei nasul și-și înnodase o cravată cu dungi roșii și galbene în jurul gâtului, în ciuda tricoului și a blugilor.

Curând, toată lumea avu o sticlă cu bere în mână. Băieții intonară refrenul de la „Boomer Sooner”, imnul puțin cam pompuos al universității lor. Comicările lui Dennis și ale lui Wolf, care mimau cuvintele cântând, îi făcură să țipe de râs.

Când Yvonne sosi cu Paul, îi ceru lui Edgar să se ducă să-și aducă și chitara. Acesta o făcu imediat și intonă cu Juan și cu Miguel o amuzantă poveste peruviană, al cărui sens scăpă tuturor, dar care era foarte ritmată. Apoi, Yvonne insistă ca Edgar să cânte un foarte

frumos cântec de dragoste. Clio cunoștea destulă spaniolă pentru a înțelege poezia poveștii pe care o relata. Yvonne își alătură vocea celei a chitaristului, ceea ce făcu și mai coplesitoare frumoasa melodie.

Privind în jur, Clio constată că ceilalți erau toți la fel de sensibili ca și ea la magia momentului. Chiar și cei care nu înțelegeau cuvintele cântecului, păreau fascinați de frumusețea lui.

Tânăra femeie nu-l văzu pe Wolf dispărând o clipă în cortul său, pentru a-și aduce toba, dar când începu să bată în ea, sunetul surd și ritmic se integră perfect în melodie.

Wolf începu să cânte cu o voce profundă și guturală. Clio nu înțelese limba cântecului său, dar sensul acestuia ajungea la ea cu o ciudată claritate. Vorbea despre un alt timp, despre o altă lume, care nu mai exista de foarte multă vreme.

În timp ce Wolf cânta, Paul se ridică și începu un dans lent și primitiv, extraordinar de frumos.

Clio nu văzuse niciodată pe nimeni dansând astfel, cu o asemenea economie a mișcărilor, încât fiecare gest, fiecare pas al picioarelor goale, fiecare arabesc al trupului superb prezenta o forță supraomenească, exactă, continuă. Te-ai fi crezut transportat în altă epocă: luna care răsărea, focul vibrând, bătăile tam-tamului și acest indian înalt, a cărui piele lucea și ai cărui ochi reflectau lumina flăcărilor, aparțineau negurii timpurilor.

Dansul lui solemn era un ritual săvârșit în memoria trecutului, a strămoșilor, a vechilor tradiții. Acest dans, acest cântec, aceste bătăi ale tobei păreau că simbolizează un popor nobil, care-și împlinise istoria și a cărui grandoare dispărea. Chipurile lui Paul și al lui Wolf, cei doi indieni, exprimau o nespusă mândrie. Dar și o imensă tristețe.

Totuși, ritmul tam-tamului se schimbă treptat; se accelerează și invocă un alt dans. Mișcările lui Paul se supuseră acestei cereri presante.

Acum, trupul i se mișca într-o frenezie aproape sălbatică. Articulațiile mâinilor învârtteau deasupra capului arme invizibile; brațele se ridicau la cer, pentru a invoca victoria. Până și chipul lui Paul se transformase. Profesorul din secolul al XX-lea dispăruse: acum avea trăsăturile unui războinic feroce. Dar bătăile se domoliră din nou, pentru a da naștere unei melodii lente cu ritm repetat, aproape surd. Paul se opri în fața lui Clio și-i luă mâinile.

Înainte ca ea să reacționeze, o făcu să se ridice și, fără vreun cuvânt de explicare, îi conduse pașii. Unul lângă altul, fără să-și lase mâinile încrucișate în fața lor, făcură înconjurul focului în interiorul cercului format din cei care stăteau așezați.

Apropierea lui Paul și căldura pe care o degaja trupul său, îi acceleră pulsul și o cuprinse în întregime. Îi făcea onoarea de a o lăsa să pătrundă în lumea lui și era amestecată de bucurie. Erau uniți prin dans și executau lent și melodic pașii pe care-i cadenta tam-tamul lui Wolf.

Treptat, ceilalți li se alăturară și-i imită până se formă un cerc larg de dansatori în jurul focului. Astfel, comunicau profund unii cu ceilalți, dar și cu cei care executaseră odinioară, înaintea lor acest dans.

Când dansul încetă, Clio nu era gata să lase mâinile celor cu care tocmai pecetluise un pact secret de prietenie. Nu voia ca asta să se termine atât de repede. Totuși, cântecul lui Wolf se opri și toba bătea tot mai încet până când tăcu de tot, lăsând din nou noaptea insectelor, trosnetului focului și vuietului râului.

În clipa în care ochii lui Paul se ațintiră asupra ei, Clio își dădu seama că plângea. Încercă să-i spună ceva, să-i explice de ce era atât de emoționată, dar nu îndrăzni și se întoarse brusc.

Ceilalți își serveau deja al doilea rând de bere. Profitând de diversiunea creată de Dennis, care îl provocă pe Wolf la o luptă indiană, tânăra femeie plecă discret spre râu. Se duse să

îngenuncheze în locul în care se scălda echipa de obicei, să-și stropească fața pentru a se răcori. Își dădu seama că febra bruscă i se datora mai mult lui Paul, decât emoției provocate de dans, sau căldurii focului. În timpul acestei experiențe minunate, fusese legată intim de el, fizic și emoțional. Acum, când se terminase, era dezorientată, aproape pierdută.

De ce oare acest bărbat producea un asemenea efect asupra ei? Ar fi trebuit să se controleze mai mult, să-și păstreze sângele-rece...

Strigăte bucuroase ajunseră până la ea prin noapte. Îl auzi pe Edgar provocându-l la rîndul său pe Dennis, care se pare că-l bătuse deja pe Wolf. Cu siguranță, Dennis era cel mai puternic dintre toți, exceptându-l poate pe Paul.

Cineva ciupea chitara lui Edgar; focul trosnea, deoarece fără îndoială tocmai se aruncase un buștean acolo. Auzi chiar „pocnetul” unei capsule de bere care se desfăcea. În schimb, nu percepu zgomotul pașilor lui Paul pe cărarea îngustă care ducea spre acest loc liniștit și retras. Totuși, îi simți brusc prezența în urma ei.

Așteptă, fără să îndrăznească să respire măcar. Paul îi atinse părul. Mai întâi degetele atinseră o şuviță rebelă, apoi toată mâna i se afundă în masa de păr blond și moale.

Clio se clătină ușor și umerii i se rezemară parcă singuri de picioarele lui Paul. Închise ochii, între extaz și agonie.

Acesta continua să-și plimbe mâna prin părul des căruia îi desfăcuse legătura și care-i flutura în valuri pe umeri. Deseori i se spusese lui Clio că, în lumina lunii, căpăta reflexe argintii. În această clipă, fără nici o îndoială i-l admira.

În ciuda ametelei care o cuprindea, se gândi că trebuie să ia o inițiativă: să bâiguie câteva cuvinte, sau să se ridice și să se întoarcă la foc. Își dădu seama că tăcerea și pasivitatea sa față de acea mână care-i mângâia părul însemna pentru el o supunere, o mărturisire pe care totuși își jurase să nu i-o facă.

Totuși, simpla atingere a degetelor sale pe ceafă și a picioarelor pe spatelul ei, o încremenise pe loc: era acolo, singur cu ea. O voce interioară o implora să rupă tăcerea, dar era atât de îndepărtată, încât părea că aparține altcuiva. Paul îi lăsă brusc părul și o trase cu putere pe picioarele sale; în acea clipă, vocea deveni mai distinctă și mai autoritară, dar în zadar. Deschise gura pentru a-i spune că venise să-și răcorească fața și că se duce să se alăture celorlalți dar, înainte de a putea vorbi, Paul puse stăpânire pe buzele ei.

Instinctiv Clio făcu o barieră cu brațele între ei, dar o strivi de el, făcând imposibilă orice mișcare. Tânăra femeie încercă să întoarcă fața, dar îi prinse ferm bărbia între două degete și o sărută cu o pasiune sporită.

Acum, pericolul era evident, dar lui Clio îi fu greu să-și adune mințile. Cum oare să gândești limpede, când era astfel strânsă lângă el? Buzelul lui Paul treziseră în ea o dorință care amenința să devină la fel de violentă ca a lui.

Știind că era învinsă, profesorul slăbi strânsoarea doar atât cât Clio să-și poată strecura brațele spre gâtul lui și să-l îmbrățișeze. Libere acum în mișcări, mâinile lui Paul parcurseră trupul tinerei femei, scobitura taliei, rotunjimea șoldurilor, arcuirea spatelui.

Treptat, Clio fu cuprinsă de o fericire mai puternică decât voința. Își închise mintea la orice atenționare și se cuibări lângă Paul, dovedind că împărtășea complet cu el dorința imperioasă de iubire. Simțea că acesta o dorea atât de mult, încât era gata să facă dragoste chiar aici, pe malul râului.

Wolf – sau poate altcineva – reluase tam-tamul și îmbrățișarea lor se transformă imperceptibil într-un dans ciudat și static, în care trupurile păreau că se contopesc la fiecare impuls dat de muzică.

Acum, buzele lui Paul erau pe gâtul ei și-i mângâia sânii. Sub apăsarea trupului pătimaș, Clio nu mai rezistă. Îl dorea pe acest bărbat cum nu mai dorise niciodată pe nimeni; întreaga sa ființă părea consacrată lui, posedată de el.

Când, în sfârșit, Paul o ridică de la pământ și o duse pe mal, se abandona cu încântare sorții sale. Îi atrase din nou fața spre ea, deoarece nu suporta să-i lase gura, fie și pentru o clipă.

Bărbatul îi ridică tricoul și lăsa în jos una din bretelele sutienului; numai atunci, Clio acceptă să-i lase buzele, pentru un sărut și mai plăcut, pe vârful sânelui. Se cambră sub valul de voluptate pe care-l provocă în ea.

Nu schimbaseră nici o vorbă. Clio încercă din nou să spună ceva, să-i mărturisească faptul că niciodată, nici un bărbat nu trezise în ea o asemenea dorință, că avea impresia că face dragoste pentru prima dată.... Dar buzele pasionate ale lui Paul pe pieptul său o făcură incapabilă să articuleze vreun cuvânt coerent.

Acesta își strecură în acea clipă degetele spre fermoarul blugilor tinerei femei și-l descheie. O sărută tandru pe pantece. Măinile puternice strângeau talia lui Clio, care se cambră instinctiv pentru a se lăsa mai bine spre el. Era mânăta de o forță irezistibilă care o împingea în întâmpinarea sa.

I-ar fi plăcut atât de mult să-i vorbească, să exprime ceea ce simțea, sau, mai bine să-l asculte pe el spunând ce simțea.

Dar, din păcate, cea care rupse tăcerea, pătrunzând ca o lovitură de pumnal în inima pasiunii lor, fu vocea Yvonnei. Era acolo sus, pe rambleu și chema în întuneric.

— Paul, ești acolo?

Câteva pietre se rostogoliră pe cărarea pe care pornise. Paul dispăruse deja în noapte. Clio se așază și-și lăsa în grabă tricoul în jos, peste pieptul pe jumătate gol.

— Paul? repetă Yvonne. Ești jos?

— Nu, nu sunt decât eu, strigă Clio cu o voce răgușită.

Cuprinsă de panică, încercă să se îmbrace din nou corect. Yvonne ajunsese pe mica plajă.

- Ce faci aici, singură? Întrebă văzând-o pe tână femeie.
- Îmi era cald, explică aceasta cu un aer obosit. Am venit să-mi răcoresc fața cu puțină apă.
- Ai exagerat! Credeam că te-ai dus la culcare. L-ai văzut pe Paul?
- Da, era adineaori aici, spuse Clio, care profită de întuneric, pentru a-și ascunde jena. Dar a plecat să se plimbe de-a lungul râului.
- Înțeleg, făcu Yvonne, care într-adevăr părea că „înțelege” foarte clar situația.

Și dispăru. Rămasă din nou singură, Clio se strădui să-și adune mințile. Tremura din tot corpul, dar de data aceasta nu mai era de dorință, ci de rușine. După acest duș rece, pasiunea o părăsise brusc, pentru a face loc unui sentiment de vinovăție. Trebuia să evite cu orice preț ca o asemenea situație să se repete.

Evident, Paul suferea de aceeași boală ca ea. Din păcate, atracția lor fizică reciprocă era o certitudine. Totuși, fără speranță, Paul fusese destinat dintotdeauna să trăiască lângă Yvonne, iar Clio nu era decât o intrusă, rol de care nu era mândră.

În ciuda acestor lucruri, avea o anumită satisfacție: de a fi descoperit că Paul nu era atât de indiferent cum crezuse la început. Se întrebă cu răceală dacă, făcând dragoste cu el acum, sentimentele sale ar fi fost diferite. Oare ar fi fost jignită? Roasă de remușcări? Sau pur și simplu ușurată de a-și fi satisfăcut până la urmă o nevoie primejdioasă și de a se fi eliberat de ea? Dar oare s-ar fi eliberat într-adevăr sau dimpotrivă, s-ar fi înrobit mai mult ca înainte? Toate aceste întrebări rămaseră fără răspuns, deoarece, din fericire, nu avuseseră timp să ajungă până acolo.

Pentru a nu li se arăta camarazilor în starea aceea, Clio se hotărî să meargă de-a lungul râului pe distanța scurtă care despărțea cortul lui Yvonne de al său, încât să ajungă acolo din spate,

escaladând malul. După cum spusese Yvonne, ceilalți membri ai echipei o credeau deja în pat, astfel încât nu se vor neliniști că n-o vor vedea întorcându-se lângă foc.

Băieții se amuzau încă atât de bine.

Malul râului nu era peste tot o cale de acces ușoară și Clio avu dificultăți până să ajungă la nivelul cortului său. Vegetația era foarte deasă și trebui să se oprească exact în spatele cortului Yvonnei, pentru a-și desprinde părul prins într-un tufiș plin de spini. O zări în acea clipă pe profesor De Silvestro în mijlocul luminișului, mergând în direcția sa.

Clio se dădu înapoi în întuneric, deoarece nu voia să reia conversația cu frumoasa peruviană. Se hotărî să coboare din nou, fără zgomot, spre râu, pentru a urca puțin mai departe de nivelul propriului cort. Avea neplăcuta impresie că era un hoț care fugea. Brusc, vocea Yvonnei o țintui pe loc.

— Ei bine, unde ai fost? Întrebă pe cineva care se afla în interior.

— Te așteptam, răspunse Paul, căruia Clio îi recunoscu imediat timbrul grav și profund.

Tânăra femeie își relua fără zgomot înaintarea lentă spre râu. În nici un caz nu trebuia să fie văzută: ar fi crezut, fără îndoială, că-i spiona. Fără să vrea, o mai auzi pe Yvonne, foarte clar:

— Ce se întâmplă, Paul, iubitul? Mica desfrânată de pe malul apei ți-a refuzat favorurile? Să știi totuși că le acordă oricui.

Clio se împiedică de o piatră și căzu în genunchi. O străpunse o durere ascuțită, dar se ridică, pentru a fugi cât mai repede de sunetul cuvintelor oribile ale lui Yvonne.

Capitolul 6

Cu siguranță, îi va trebui mult timp să adoarmă. Clio reușise în sfârșit să ajungă la cortul său și se strecură fără zgomot în patul de campanie. Ziua fusese istovitoare, atât fizic, cât și moral. Atinsese de mai multe ori culmile fericirii și ale extazului mai întâi, făcând acea descoperire arheologică minunată, apoi sărbătorind în jurul focului cu camarazii și, în sfârșit, desigur, în timpul întâlnirii pasionate cu Paul, pe malul râului. Dar de fiecare dată, căderea fusese și mai dură și, în ciuda evenimentelor fericite, Clio se afla tristă și obosită.

Deși faptul de a lăsa baltă săpăturile în mijlocul verii era deplasat, totuși se gândea la această soluție. Avea timp să-și facă valizele și-l putea ruga pe Cookie s-o conducă în oraș înainte ca ceilalți să se fi trezit. Astfel, nu-l va mai vedea niciodată pe Paul.

Dar șantierul înaintase deja prea mult pentru a fi posibilă o înlocuire. Fiecare membru al echipei era indispensabil în succesul proiectului, mai ales dacă era vorba să se obțină un răgaz pentru distrugerea sitului, în vederea construcției autostrăzii. Și, în ciuda previziunilor lui Paul, Clio se arătase cel puțin la fel de eficientă ca

și colegii săi băieți. Nimeni nu putea să nege că-și compensase slăbiciunea fizică lucrând cu îndârjire și folosindu-și intuiția și cunoștințele.

Trebuia să reziste până la sfârșitul verii. Inevitabil, vor exista unele momente bune și altele dificile, cu siguranță. Dar, într-un fel sau altul, va învăța să-și stăpânească sentimentele față de Paul. Oare de unde îi venea acea dorință irezistibilă care o împingea spre el? Nu era decât efectiv o atracție fizică? În acest caz, de ce se emoționase atât de mult când o felicitase pentru munca sa? Și de ce era atât de mândră că dansase cu el la petrecerea din această seară?

Paul se certase cu Yvonne. Aceasta era furioasă că o alesese pe Clio pentru a dansa cu ea.

— Te-ai gândit vreo secundă la ce ar putea crede ceilalți despre mine? îl acuză.

— Ce-ți pasă? Încercă Paul să-i explice. Noi am dansat împreună de zeci de ori. Pentru Clio, era o experiență nouă. Am vrut să-i fac o plăcere, atâta tot.

Dar, în timp ce vorbea, avea anumite îndoieli despre sensul vorbelor sale. Într-adevăr, asta era tot? Oare cum putea uita de Yvonne și de toți ceilalți care-i priveau în timp ce evoluau în jurul focului? O secundă, nimeni nu mai avusese importanță pentru el. Nu mai contase decât acea tânără femeie blondă, cu nume de muzeu grec. Împărtășiseră o clipă privilegiată. Și el și Clio o simțiseră. Îi văzuse chipul. Nu-i va uita niciodată expresia feței!

— Pe cuvântul meu, acestei mici studente chiar îi plac bărbații, spuse Yvonne cu dispreț. Se amuză chiar să-și seducă profesorul.

Dar poate este la modă la tinerii americani și la cei care-i instruiesc? Ți se întâmplă deseori să ai aventuri cu studentele tale, Paul, iubitele? V-am întrerupt adineori lângă râu, nu-i așa? Judecând după mina dragei de Clio Marshall, se pare că vă distrați bine...

Paul plecase. Nu voia să se certe cu Yvonne. Îi spusese prea multe adevăruri pentru a-i răspunde calm. Depășise cam multe limite cu Clio.

De ce naiba o urmase până la râu? Dacă s-ar fi putut gândi o secundă, și-ar fi dat seama că asta nu se putea termina decât rău; dar nu suportase ca vraja să se rupă. I-ar fi plăcut ca dansul și băutăle tobei să nu se oprească niciodată. Voia s-o păstreze alături de el pe această femeie blondă, cu ochi limpezi și păr auriu, care reflecta licărirea flăcărilor, cu pielea atât de moale încât se înfierbânta îndată ce o atingea.

Merse drept înainte, înconjură colinele și coborî pe malul apei. Își juli pielea de valurile aplecate, dar de-abia își dădea seama. Brusc, înțelese cu durere că era în aceeași stare ca în trecut. Chiar mai rău – o femeie blondă îl învățase o dată pasiunea. Fusesse ca un fluture frumos, incapabil să rămână mai mult timp în același loc. Dar în scurta perioadă în care se așezase pe inima lui, avusese certitudinea că era viu. Trăise mai din plin ca niciodată. Până în acea seară.

În seara aceea se prăbușise într-un abis de vulnerabilitate, dar asta nu trebuia să se mai repete. Va fi obiectiv. Va face alegerea cea mai înțeleaptă. Nu-și va mai lăsa inima să-i domine rațiunea. Nu voia să mai fie rănit.

De ce oare era atras inexorabil de femei incapabile să-i înapoieze imensa iubire pe care le-o purta? Era o boală proprie? Deoarece Clio semăna până la a fi confundată cu aceea pe care o iubise, cu Claudia. Și asta nu numai ca frumusețe și vitalitate, ci și

prin modul în care vedea viața. Pentru ele, a trăi era un joc grandios și amuzant. Bărbații făceau parte din el... toți bărbații. Și asemenea fluturilor, întotdeauna zburau mai departe.

Sâmbăta următoare, Clio avu surpriza să-l vadă pe Larry Jarvis apărând de dimineață deasupra tranșeei în care lucra în compania lui Miguel, unul dintre studenții peruvieni și unui al treilea săpător „temporar” trimis pentru weekend de societatea de arheologie din Oklahoma. Clio se scuză și se cățăra afară din groapă.

– Sunteți liberă diseară? întrebă Jarvis, stânjenit.

În acea seară, tânăra femeie chiar ar fi preferat să-și spele rufele și să se culce devreme, dar își dădu seama că tânărului bărbat îi trebuise mult curaj pentru a o invita să iasă. În plus, cu siguranță Cookie va accepta s-o conducă în oraș, a doua zi, pentru a folosi spălătoria automată.

– Cred că da, spuse zâmbind și ștergându-și praful pe care-l avea pe nas cu dosul mănușii.

– Vreți... să spuneți că sunteți de acord? Fantastic! exclamă Larry. Dar să știți, nu vă pot oferi nimic mai bun decât un film demodat și cel mai gras hamburger din tot Far Westul.

– Este perfect, glumi Clio. Chiar m-am plictisit de caviar și de muzica de cameră. Un sandviș și un film vechi vor fi o pauză încântătoare.

Îl regăsi lângă cortul principal la ora opt, după ce-și îmbrăcă ultimii blugi curați și un pulover decoltat în V. Părul îi era spălat și-i flutura pe umeri.

– Sunteți foarte frumoasă, făcu Larry, întâmpinând-o.
– Și dumneata, foarte elegant, răspunse Clio, admirând cămașa superbă în stil western și cizmele de cow-boy, lustruite cu grijă.

În pofida hamburgerilor prea grași și a filmului mediocru, aceasta aprecie compania tânărului bărbat zvelt, cu ochi mari cenușii și triști. În timp ce-și mâncau sandvișurile și beau sifon la cinema, află că Larry era și el divorțat. Avea un fiu de doi ani, care-i lipsea teribil. Clio ghici că era îndrăgostit de soția sa. Îl ascultă cu simpatie vorbind, fericită în sinea sa că propriul divorț nu fusese atât de dureros.

În ciuda primelor sale intenții, începu să-i mărturisească lui Larry eșecul pe care și ea îl suferise în căsătorie. Tânărul bărbat păru ușurat să întâlnească un suflet pereche cu care să-și împartă singurătatea.

Puțin după miezul nopții, acesta o lăsă la intrarea în tabăra adormită. Clio îi mulțumi cu un aer puțin afectat pentru această seară plăcută și-l asigură că pe viitor va mai ieși cu plăcere cu el.

Sâmbătă, echipa lucra de obicei până la prânz, apoi dispunea de restul zilei și de toată duminica pentru a-și vedea de ocupațiile personale. Uneori, Sam și Dennis plecau să-și petreacă duminica împreună cu familiile. Alții se duceau în oraș sâmbăta după-amiază pentru a-și spăla lenjeria la spălătoria automată și să bea cocteil cu lapte în vechiul bufet expres care exista la Seneca de la formarea statului Oklahoma, după spusele administratorului său, nu mai puțin în vârstă. Și uneori li se întâmpla să plece cu mașina până la Wilburton, orașul vecin, pentru a vedea un film. Duminică își scriau corespondența, citeau și-și ofereau luxul de a-și face siesta.

O dată totuși, Paul acordase întregii echipe un weekend întreg de odihnă. Sâmbătă și duminică situl trebuia să fie ocupat de profesioniști și de amatori de la Societatea de arheologie din Oklahoma, care începuseră să sosească încă de vineri după-amiaza și să-și instaleze caravanele și corturile pe partea opusă rambleurilor, față de tabăra echipei.

Yvonne trebuia să țină, pentru a doua oară, o conferință la Oklahoma City. Îi luă cu ea pe cei trei studenți peruvieni, pentru a-i face să viziteze capitala statului. Edgar îi mărturisi lui Clio că spera să cumpere o bijuterie indiană, pentru a i-o oferi Margarinei.

Cât despre Dennis, plecase să-și petreacă weekendul la Dallas, unde era invitat la o petrecere. Îi propusese chiar lui Clio să-l însoțească, dar nu fusese mirat să-l refuze.

Relațiile dintre Dennis și Clio se transformaseră într-un joc nostim, mereu același. El îi făcea neîncetat curte tinerei femei, care nu-l lua niciodată în serios. Clio se simțea oarecum ca o soră mai mare a acestui copil teribil, care știa să se facă iubit de toți. Se înțelegeau foarte bine și treptat, pe copilăriile lor se întemeiasă o prietenie adevărată.

Joi seara, Dennis o însoțise pe Clio la Seneca. Aceasta își spălase câteva haine la spălătoria automată, în timp ce Dennis făcea cumpărături și lua corespondența pentru echipă. Erau pe drumul de întoarcere când el îi propusese să vină la Dallas.

– Mi-ar plăcea să ți-l prezint pe tata. Îți jur să fiu serios: de altfel, vom avea camere separate... Ar fi într-adevăr plăcut să facem turul Dallasului împreună!

– Ești foarte amabil, Dennis, îi răspunse trecându-și cu afecțiune mâna prin părul blond și ondulat al prietenului său. Mi-ar plăcea foarte mult, dar n-am posibilități să merg acolo și nu-mi spune că vrei să-mi oferi această călătorie, nici nu se pune problema.

– Mă supără să te las aici cu acei moșnegi de la societatea de arheologie.

– Nu te nelinești. Voi aprecia foarte mult să nu fac nimic timp de patruzeci și opt de ore, afirmă Clio.

În ultimul minut, însuși Paul se hotărî să plece în weekend, lăsând responsabilitatea sitului directorului societății arheologice.

Așadar, vineri, imediat ce după-amiaza se sfârși, tabăra fu părăsită de membrii echipei. Clio își pregăti un sandwich în bucătăria lui Cookie, luă un măr, o carte și se îndreptă spre râu.

Își scoase șortul și plonjă în apa rece și limpede. Înotă un timp, dar până la urmă se plictisi: îi lipseau împrăștiaturile vesele și jocurile cu care era obișnuită.

Se șterse și se întinse pe stânca mare și plată care înainta de la mal, hotărâtă să profite de ultimele raze blânde de soare. Pielea i se vindecase de mult timp de arsuri și datorită îngrijirilor atente, căpătase un bronz uniform. Frumoasa culoare arămie contrasta în mod seducător cu nuanța părului, care se deschisese și mai mult la culoare.

În ciuda puținului timp de care dispunea aici pentru a se machia și a-și îngriji trupul, Clio radia de sănătate și-i plăcea să constate efectele vieții în aer liber, în fiecare dimineață, în oglindă. În plus, mușchii i se întăriseră și rezistența sa fizică se dezvoltase atât de mult, cum nici nu îndrăznise să-și imagineze mai înainte. De când trăia în aer liber, pe malurile acestui râu minunat cu ape limpezi, îi sporise și bucuria de a trăi. Se simțea în perfectă armonie cu mediul înconjurător și starea sa de bine se exprima prin toate mișcărilor, prin mers, zâmbet și prin ochii scânteietori. Cu excepția prezenței lui Paul, era fericită că perseverase și petrecuse o vară ca aceasta.

Începu să mănânce cu poftă sandwichurile, dar se hotărî să păstreze unul pentru mai târziu. Cum îi era puțin somn, nu

deschise cartea, dar se instalează confortabil pentru a se lăsa pradă lenei, ceea ce nu-i stătea în obicei. Își împături prosopul în patru și-l puse sub cap, ca pernă, și se întinse pe piatra plăcut de caldă. Cum era singură, nu păstrase decât partea de jos a costumului de baie din două piese, pentru a se bronză uniform. Își așează părul în evantai în jurul capului, pentru a se usca mai repede în contact cu piatra și închise ochii, gustând cu încântare plăcută mângâierea soarelui pe trupul său moleșit.

Nu înțelese imediat ce o trezise. Rămase o clipă nemișcată, conștientă că ațipise și fusese trezită brusc de ceva. Apoi, simți că i se atinge părul. Deschise ochii și tresări zăbind chipul lui Paul.

– Ai într-adevăr un păr frumos, spuse acesta, așezat lângă ea, pe piatră.

– Se pare că-ți place să mă spionezi! spuse Clio luând în grabă prosopul pentru a-și acoperi pieptul și așezându-se.

– Nu, făcu Paul reținându-i brațul. Ești frumoasă. Ar trebui să fii mândră de corpul tău.

– De obicei, mă îmbrac ceva mai mult când nu sunt singură, răspunse tână femeie drapându-și prosopul în jurul bustului ca un pareo. Credeam că toată lumea era plecată.

– Și eu te credeam la Dallas cu Dennis. Am crezut că înțeleg că avea planuri foarte precise în legătură cu tine, pentru acest weekend.

Clio sesiză o notă de dezaprobare în vocea sa, dar ochii întunecați erau de nepătruns. Purta pantaloni largi și o cămașă vaporosă. Era prima dată când îl vedea în haine de oraș. Într-un fel, ținuta de șantier, blugi sau șort și vesta din piele de căprioară, la fel cu pielea lui, aproape că-i veneau mai bine, dar Paul Nicolas era la fel de teribil de seducător. Îmbrăcarea hainelor convenționale nu făcea decât să-i accentueze frumusețea originală.

– Dennis este foarte guraliv, spuse Clio, jenată să-l simtă atât de aproape, în timp ce era pe jumătate goală.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă pe un ton ironic. Te-ai certat cu el? În acest caz, sunt sigur că oricare dintre camarazii tăi ar fi fost foarte bucuros să te ia cu el în weekend.

– N-am avut niciodată intenția să-l însoțesc pe Dennis sau pe oricine altcineva. Și tu, de ce te-ai întors?

– Mi-am uitat valijoara. M-am oprit în josul drumului pentru a discuta cu proprietarul sitului de la râul Kiamo, care va fi probabil explorat vara viitoare, dacă obțin creditele necesare. Cum nu eram departe, m-am hotărât să mă întorc să iau documentele la care sper să am timp să lucrez.

– Și unde pleci acum? întrebă Clio, împărțită între dorința de a sta de vorbă cu el și cea de a-l vedea plecând cât mai repede. Nu te-am auzit vorbind despre planurile tale de weekend.

– Mă duc la Tahlequah, acolo trăiește mama.

– Este departe?

– La aproximativ două ore de drum, făcu Paul, după toate aparențele puțin grăbit s-o părăsească.

– În acest oraș, la Tahlequah, ți-ai petrecut copilăria? întrebă Clio.

– Da, în cea mai mare parte. Este vechea capitală a neamului cherokee, iar populația indiană este foarte importantă acolo, spuse Paul jucându-se distrat cu pepita de turcoază.

Clio îi cercetă ochii negri și strălucitori și fața frumoasă care îmbina trăsăturile cele mai marcante ale celor două neamuri atât de diferite.

– Dacă ești de origine cherokee, îl întrebă, cum se face că porți nume franțuzesc?

– Amestecurile de sânge indian și francez sunt frecvente în Oklahoma. În acest stat, primii coloniști au fost francezi. Descind

din Jean-Pierre Nicolas, care a întemeiat unul din primele aşezăminte comerciale la vest de Mississippi şi s-a căsătorit cu o cherokee. Ea a născut unsprezece copii, de aceea există mulţi Nicolas pe aici. Am veri în lumea afacerilor, a politicii, a presei... există chiar o dansatoare care poartă acest nume. Recent, am aflat că una din rudele mele îndepărtate a fost un gangster de temut, adăugă schiţând un zâmbet care-i împlânzi o clipă expresia austeră.

Începuse să se lase răcoarea serii. Lui Clio îi plăcea să discute cu Paul, dar fără să vrea, se înfioră. Îşi frecă umerii şi braţele pentru a încerca să se încălzească. Paul se ridică imediat şi-i întinse mâna.

– Ce vei face acum? o întrebă, ajutând-o să se ridice.

– Mă spăl pe cap, scriu nişte scrisori... îi răspunse Clio, sensibilă la căldura pe care o simţi în contact cu palma lui mare.

O trase repede pe a sa, brusc tulburată şi se aplecă să-şi strângă cartea şi mărul.

– De ce n-ai plecat cu Dennis? o întrebă, de data aceasta cu un aer provocator. Chiar nu ai mare lucru de făcut aici în acest weekend.

– Voi avea ce să fac. Nu-mi pasă că sunt singură.

Paul îşi aţinti privirea asupra ei. Soarele care apunea îi accentua trăsăturile puternice şi dădea feţei aspect de granit sculptat. Clio se întrebă ce trebuia oare să simtă Yvonne plimbându-şi degetele pe conturul ei superb. Dar îl admira frumoasa peruviană aşa cum merita? I se întâmpla oare, uneori, să-i cuprindă faţa în mâini şi să-l sărute cu pasiune?

Când îşi dădu seama pe ce drum o luaseră gândurile sale, Clio deveni roşie de jenă. Se grăbi să se caţere pe mal; Paul o urmă şi simţi că-i privea picioarele.

Tânăra femeie se opri sus, pe taluz şi se pregăti să-i spună la revedere, dar înainte de a putea deschide gura, Paul i-o luă înainte:

– Ia-ți geanta de călătorie, vii cu mine.
– Cum? spuse Clio, sigură că înțelesese greșit.
– Nu te las aici, complet singură, repetă profesorul pe un ton fără replică.

– Nu voi fi singură, protestă ea. Membrii societății nu sunt departe.

– Sunt de cealaltă parte a colinelor și nu vreau să-mi asum responsabilitatea de a lăsa una dintre studente să-și petreacă noaptea singură, în natură.

– Te asigur că mă voi descurca foarte bine, nu te neliniști pentru mine.

– Și dacă vreun idiot din sat se va hotărî să vină să te atace? făcu Paul, cu o voce brutală. Ce vei face?

Clio avu instinctiv o mișcare de a se da înapoi.

– Sau, imaginează-ți că un vânător te zărește în timp ce stai cu burta la soare, pe jumătate goală și hotărăște să aștepte noaptea pentru a se întoarce să te viziteze? Eu însumi am rămas mult timp observându-te. Și nu era nici un membru al societății în împrejurimi. Aș fi putut fi un sadic, să știi.

Descumpănită de argumentele sale, Clio bâigui:

– Dar... voi putea totuși să strig după ajutor, nu-i așa? Sunt sigură că nu risc nimic. Nu s-a întâmplat nimic de acest fel pe aici.

– Evident, dar ești mereu înconjurată de o ceată de băieți voinici. Asta n-a împiedicat anumiți bărbați din Seneca să te remarce când ai coborât în oraș. Ei bine, ia-ți lucrurile și grăbește-te. Dacă mai continuăm, voi întârzia.

Asprimea invitației o irită pe Clio. Exagera intenționat pericolele pentru a o convinge. Evident, își făcea datoria având grijă de ea și o considerase cu siguranță, încă de la început, drept o povară inutilă. La urma urmei, era destul de mare pentru a-și lua sacul de

dormit și a-și petrece noaptea în tabăra membrilor societății arheologice. În nici un caz nu voia să-l urmeze pe Paul acasă la mama sa, ca o copilă incapabilă să-și poarte de grijă.

Dar înainte de a fi avut timp să-l oprească, Paul se îndreptă cu pași mari spre cortul tinerei femei. Când aceasta îl ajunse în fugă, tocmai scotea o valiză de sub patul său.

Luă la grămadă un vraf de lenjerie de pe etajera mobilei de culoare portocalie.

– Ce vei lua cu tine? o întrebă arătându-i dantelele albastre și roz care-i atârnavă printre degete.

– Pentru că ești atât de priceput, hotărăște singur, îl sfidă Clio, așezându-se pe marginea patului.

Fără să dezarmeze, Paul alege două slipuri și două sutiene asortate. Trase apoi un șort din vrafu de haine împăturite cu grijă pe cealaltă etajeră și desprinse un tricou roz de pe umeras. Adăugă niște blugi, un pulover și halatul de baie.

– Unde este costumul pe care-l purtai în ziua în care ai sosit? o întrebă.

– Sub pat, în cealaltă valiză, îi răspunse cu o voce prefăcut indiferentă.

Paul trase valiza mare și scoase de acolo fusta albastru marin, bluza albă și sandalele cu tocuri înalte.

După ce împături și închise hainele în valiza mică, puse mâna fără ezitare pe câteva lucruri de toaletă aranjate în mobila compartimentată: o periută de dinți, un tub de pastă de dinți, o perie de păr și un tub cu ruj de buze. Apoi o privi pe Clio.

– Ce lipsește? o întrebă, foarte iritat de lipsa sa de cooperare.

– Absolut nimic, pentru că nu plec.

– Asta vom vedea! Îți dau două minute să te îmbraci și să închizi asta, sau te iau așa cum ești.

– Nu vei îndrăzni! replică tânăra femeie furioasă.

Paul închise valiza cu zgomot și o luă cu un gest violent spre mașină. Clipa de surpriză trecând, Clio îl privi punând bagajul în portbagaj și întorcându-se spre cort. Nu glumea câtuși de puțin, deoarece ordinele lui Paul Nicolas nu se discutau. Dar nu avea intenția să se lase dusă într-o călătorie pe care nu o prevăzuse și în care va fi, cu siguranță, prost primită.

Dar ripostele verbale pe care și le pregătise îi muriră pe buze, căci Paul o ridică fără ceremonie de la pământ și o aruncă pe umăr ca pe un sac de lenjerie murdară.

– Lasă-mă! îi ordonă cu toată demnitatea pe care i-o permitea poziția. Lasă-mă!

Nimeni nu o tratase vreodată astfel. Prosopul înnodat ca un pareo se desfăcu și se simțea stupidă, ridicolă și umilită așa, dezbrăcată. În plus, era complet la bunul lui plac. Își dădu seama cât de slabă era în realitate, dar se zbătea din toate puterile.

– Lasă-mă imediat! bâigui, nebună de furie și de groază.

– Nu atâta timp cât nu vei accepta să vii cu mine de bunăvoie, îi răspunse cu un calm surprinzător.

– Nu ești decât un bătăran. Un bătăran oribil!

– Uneori ești obligat să folosești metode puțin galante cu sclifosite de felul tău.

– Sclifosite! strigă Clio, ofensată. Pentru nimic în lume nu voi merge cu tine.

Goală și tremurând, Paul o așează în fața portierei deschise a mașinii.

– Susțin că aici ești în pericol și că, de voie sau cu forța, trebuie să te iau cu mine.

– N-am fost niciodată tratată astfel. Cum îndrăznești să crezi că voi accepta să plec cu un bărbat care m-a brutalizat în asemenea măsură?

În timp ce vorbea, vedea cum se lăsa noaptea peste tabără. În seara aceasta, nici vorbă de felinare, nici vorbă de foc de tabără vesel și nici de râsetele liniștitoare. Timp de două zile și două nopți aici nu va fi nimeni. Desigur, oamenii de la societate ar putea s-o audă dacă va striga după ajutor... și dacă vântul nu bătea prea tare și dacă...

Știa că Paul o privea contemplând tabăra pustie. Două nopți de singurătate! Oare n-ar fi făcut mai bine să se ducă la Dallas cu Dennis?

– Gândește-te bine, vei fi îngrozitor de singură, spuse Paul cu voce blândă, ca și când i-ar fi citit gândurile.

– Este adevărat, admise Clio cu amărăciune. Dar nu-ți voi impune prezența mea pe timpul weekendului, mama ta nu m-a invitat. În plus, nu apreciez modul în care m-ai bruscăt. Pur și simplu, cred că mă voi duce să mă instalez lângă membrii societății.

– Și eu te invit la mine acasă. Iar dacă tocmai am folosit anumite mijloace puțin... „expeditivă“, este pentru că nu voiai să asculți de nimic. Îmi pare rău că te-am șocat, dar sunt hotărât să te iau cu mine. Astfel, vei fi în siguranță. Acum, hotărăște-te: te duci să te îmbraci, sau preferi să călătorești în bikini? Oricum, nu voi pleca de aici fără tine.

Clio avu același sentiment ca în ziua sosirii în tabără. Numai că, de data aceasta, ea era cea care va fi obligată să cedeze încăpățânării profesorului.

Treptat, renunță la orice rezistență. Fără îndoială avea dreptate. Ar fi fost o nebunie să rămână acolo, singură. Chiar dacă femeile erau egale cu bărbații, trebuia să admită că, în anumite împrejurări, erau uneori mai vulnerabile decât ei.

Se întoarse cu regret și-l ascultă, ca o fetiță pedepsită de profesor.

La începutul călătoriei, păstrară tăcerea. Conștientă că era prizonieră, Clio nu se strădui deloc să înceapă conversația, preferând să privească absentă peisajul care defila.

În cele din urmă, Paul luă inițiativa de a vorbi, în clipa în care, în apus, mașina abordă munții laterali dintr-un mic lanț montan.

– Munții aceștia se numesc Winding Stair Mountains, spuse: „Scara Turnantă“. Locul este foarte frumos, mai ales toamna, când copacii își schimbă culoarea.

De pe drumul cotit în ac de păr, cu numeroase sate, se distingeau încă destul de clar în ultimele licăriri ale zilei pădurile și grohotișurile vechilor ghețari. Paul se opri într-o zonă panoramică și ieși din mașină. După o clipă de ezitare, Clio îl urmă. În picioare, unul lângă celălalt, admirau nemișcați discul strălucitor al soarelui, care dispărea la orizont, în spatele piscurilor, unele împădurite, altele pietroase. Nici un artist nu ar fi fost capabil să imite nuanțele superbe de roz și de portocaliu care scăldau acel decor grandios. Frumusețea peisajului o umplu pe Clio de un calm senin. Se simțea din nou în armonie cu peisajul... făcea parte din el întocmai ca o modestă floare, sau ca o piatră fără vârstă.

Depart, în față, un vultur maiestuos descria cu ușurință cercuri largi pe cerul iluminat. Clio plană o clipă în compania sa, apoi își îndreptă ochii spre bărbatul care o însoțea.

– Mulțumesc că mi-ai arătat asta, spuse cu simplitate.

Paul o privi și consimți cu un semn din cap. Expresia îi era mai puțin inflexibilă, dar tot de nepătruns. Oare ce credea în realitate despre ea?

Partea a doua a călătoriei se desfășură într-o atmosferă mai destină. Paul vorbea despre planurile de săpături la Kiamenche pentru vara următoare, pentru că până atunci, situl de la Fourche Maline va fi distrus.

– Intenționezi să lucrezi personal acolo? întrebă Clio. Am auzit vorbindu-se că ai avea intenția ca, în viitoarea vacanță mare să te duci în America de Sud.

– Este o ipoteză. Oricum, situl trebuie bine exploatat și prezența unui profesor este necesară.

Era aproape ora nouă când Paul parcă mașina în fața unei elegante case albe la Tahlequah. O femeie brunetă deschise imediat ușa și-i așteptă la înălțimea scărilor ce duceau în casă.

Hannah Nicolas o salută foarte amabil pe Clio când Paul i-o prezintă, dar nu-și putu stăpâni o imperceptibilă reacție de surpriză văzând-o pe tânăra femeie blondă ieșind din automobilul fiului său.

Înainte de a-i arăta camera lui Clio, Hannah Nicolas o duse să viziteze locuința aproape istorică: fusese construită în 1850 de Ostră-străbunicul său, pe atunci șeful neamului cherokee. De atunci, familia o păstrase întotdeauna.

– Dar îmi încetez lecția de istorie. Probabil, amândoi sunteți înfomețați. Cum este târziu, vom cina ușor și fără ceremonie, în bucătărie. Vom sărbători cum se cuvine vizita dumitale, mâine seară.

Clio urcă repede să se răcorească în camera sa, dominată de un superb pat cu baldachin și li se alătură lui Hannah și lui Paul

Nicolas în bucătărie. Înghiți cu poftă pâinea prăjită caldă și jambonul pe care i-l pusese Hannah în farfurie și acceptă să fie servită a doua oară. Se simțea perfect în largul ei în ambianța veselă și călduroasă a acestei bucătării, plină de cărți cu rețete și cu diverse ustensile agățate pe pereți. Era un contrast frapant cu cea a mătușii Sarah, unde totul era închis la locul său, ca într-o sală de operație.

În timpul mesei, Clio află că Hannah era administratorul muzeului indian din Tahlequah. De fapt, tatăl său jucase un rol important în politica indiană. Mama lui Hannah, bunica lui Paul, fusese albă.

– Paul a moștenit dragostea pentru istorie de la mama, explică Hannah. A fost un istoric celebru. În unele școli din regiune se folosește încă manualul său de istorie a Oklahomei.

Clio simți imediat simpatie pentru această femeie cordială și admiră bunele raporturi pe care această văduvă le întreținea cu fiul său. De-a lungul conversației, își dădu seama că Yvonne venise deja de mai multe ori aici. Probabil că Hannah se întreba de ce, de data aceasta, Paul adusese una dintre studente, dar nu lăsa să se vadă nimic. Trecându-i prima mirare, se comporta exact ca și când această vizită neașteptată era lucrul cel mai natural posibil. Paul avusese dreptate să nu se preocupe că nu-și anunțase mama, deoarece era cu adevărat ospitalieră.

După ce bău o ceașcă de cafea, Clio urcă în cameră. Era obosită și preferă, din discreție, să-i lase pe mamă și fiu între patru ochi.

Înainte de a adormi, tânăra femeie savură câteva clipe plăcerea de a se culca într-un pat atât de larg și atât de înalt, încât trebui să se cațere mai întâi pe un mic taburet, special amenajat, pentru a ajunge acolo. Cu baldachinul din catifea brodată și barele verticale sculptate, părea făcut pentru o prințesă.

Ghemuită între cearșafuri, Clio trebui să admită, până la urmă, că era fericită că venise. Ce lux să dormi într-o asemenea cameră, după ce ai făcut o baie adevărată, într-o cadă mare! În plus, mama lui Paul era absolut fermecătoare.

A doua zi dimineța, fu trezită de bătaie ușoare în ușă. Descumpănită o clipă de acel decor străin, își aminti imediat locul în care era: aici, baldachinul din catifea brodată înlocuia plasa pentru cântări.

Bătăile se făcură mai insistente și de data aceasta ușa se deschise. În încăpere apără capul lui Paul.

– Micul dejun se servește într-un sfert de oră, o anunță.

Clio își acoperi umerii goi cu cearșaful.

– Nu mi se pare că am spus „intră”, remarcă.

Cu toate acestea, fără să ezite, Paul pătrunse în cameră.

– Astăzi nu lucrăm, dar pentru asta nu te voi lăsa să dormi până diseară. Sunt o mulțime de lucruri de vizitat în împrejurimi. Ieși din patul ăsta mare și vino să mănânci.

În timpul sfidării sale, Clio sesiză o licărire glumeată în ochii întunecați ai lui Paul: era surprinzător din partea severului profesor pe care îl cunoștea. Îi răspunse pe același ton.

– Oare cum vrei ca o doamnă să coboare din pat și să se îmbrace, când un domn tocmai se năpustește în camera sa, fără să fie invitat?

– Nu mai ai nimic să-mi ascunzi, exclamă Paul ajungând la ușă.

O închise în grabă, evitând cu puțin perna pe care Clio o trimisese în direcția lui.

Tânăra femeie se ridică și îmbracă niște blugi. Căută în zadar în valiză altceva decât tricoul roz pe care-l pusese Paul acolo. Dar nu exista decât puloverul pe care-l purtase în ajun și bluza din crep, prea elegantă. Își trecu cu regret tricoul roz peste cap și-și studie imaginea în oglindă. Îmbrăcămintea era prea mulată și deși trase de împletitură pentru a o lărgi puțin, îi sublinia clar rotunjimea pieptului.

Cu un oftat resemnat, vârî tricoul în pantaloni și adăugă o curea. Se machie ușor și își perie îndelung părul, pentru a străluci mai mult și îl aruncă pe spate într-o coadă. Apoi i se alătură lui Paul în bucătărie.

– Mama a plecat deja la muzeu, îi spuse acesta. În sezonul turistic, sâmbăta este o zi încărcată. Ia loc, îți voi pregăti de mâncare.

– Pot s-o fac singură, protestă Clio.

Dar el insistă să-i pregătească ouă jumări cu brânză și să i le servească pe pâine prăjită, cu aerul unui șef de sală dintr-un mare restaurant. Clio descoperi cu uimire această fațetă ascunsă a caracterului său: glumele lui Paul aminteau mai degrabă de umorul lui Dennis decât răceala obișnuită a profesorului intransigent, pe care studenții îl acuzau uneori – în spate – că este conducător de sclavi.

În timp ce mânca și bea o a doua ceașcă de cafea, Paul îi spuse că Tahlequah era situat în centrul unei regiuni de mare importanță istorică.

– Voi încerca să te duc să faci un tur de orizont complet, o anunță. Dar ar fi bine să plecăm imediat, dacă vrem să ne întoarcem la timp pentru spectacol și petrecere.

– Ce spectacol și ce petrecere? îl întrebă.

– Vei vedea asta mai târziu, răspunse Paul, luându-i farfuria pentru a o pune în chiuveta din bucătărie.

O clipă mai târziu, rulau cu mașina spre vest. Se opriră la Fort Gibson, cel mai vechi port militar din Oklahoma. Apoi plecară să

viziteze, nu departe de acolo, un mic cimitir, unde era înmormântată o femeie indiană, care fusese timp de câțiva ani soția celebrului general Sam Houston, înainte ca el să se ducă în Texas.

Impresionată de povestea frumoasei răposate, Clio murmură ca pentru ea însăși:

– Mă întreb dacă această femeie a regretat vreodată că nu l-a urmat pe Houston până în Texas.

– Nimeni nu va ști asta niciodată. Dar este probabil că a preferat să-și întemeieze un cămin aici, printre ai săi. Houston era un aventurier – ca noi, arheologii. Se pare că suntem născuți pentru a alerga după visurile noastre, spuse Paul pe un ton gânditor.

– Și tatăl meu este un aventurier, făcu Clio. Aleargă într-adevăr după visele sale. Iată de ce am auzit-o deseori pe mama spunând că un cămin nu este necesar să fie făcut din patru pereți solizi care să reziste ani întregi. Un cămin este pretutindeni unde o familie se iubește și există.

Ridicându-și ochii de la mormântul femeii cherokee, Paul aținti asupra lui Clio o privire circumspectă. O clipă, se uită atent la ea. Apoi își duse degetele spre lanțul de care atârna turcoaza și se întoarse brusc, pentru a se îndrepta spre grilaj.

Atenție, își spuse. Nu uita cine este. Își aminti raporturile pe care le întreținea cu Dennis. Și de asemenea, cu Edgar, care, evident, se îndrăgostise nebunește de ea. Și ca și când asta nu era de ajuns, exista și acel inginer de autostrăzi, Jarvis, care se învârtea în jurul ei

Totuși, acum era perfectă! Manifesta o asemenea curiozitate, o asemenea dorință de a cunoaște totul... De mai multe ori îl surprinsese prin amploarea cunoștințelor în istorie. Clio avea stofă de adevărat cercetător. Și lui Paul îi plăcea enorm să-i răspundă la întrebări și să fie numai cu ea. Era atât de strălucitoare, atât de plină de viață, atât de frumoasă!

Se înșelase considerând-o incapabilă să contribuie la lucrările din sit. Lucra din greu, iar entuziasmul îi era molipsitor. Nu o dată o văzuse dinamizând pe toată lumea, când ritmul încetinea. Femeia aceasta avea cap și mai multă rezistență decât părea. Da, se înșelase complet în legătură cu ea.

Dar era oare posibil să fi judecat greșit și celelalte fațete ale lui Clio Marshall? Când își adâncea ochii în ai săi, încerca să se convingă de asta. I-ar fi plăcut să o păstreze doar pentru el și să n-o ducă niciodată într-o tabără plină de bărbați.

Avea impresia că era adolescent când o atingea, prefăcându-se că nu o făcuse intenționat. Totuși, nu se putea stăpâni. Dorea mult mai mult decât aceste atingeri pe furiș!

Fii atent, bătrân nebun, își spuse. Amintește-ți că nu mai ești copil. Nu mai ai nevoie de aceste prostii. Ai ales-o în mod rațional pe Yvonne ca soție, deoarece este făcută pentru tine, pentru a împărți viața cu tine.

Cu toate acestea, nu se putu stăpâni să nu pună mâna pe talia lui Clio, în speranța că aceasta nu va vedea decât un gest politic, destinat s-o ajute să urce cărarea în pantă care ducea la mașină. Ieri, tânăra femeie escaladase fără greutate tranșee înalte cât ea, dar astăzi, el profită de pretextul acestei pante line, pur și simplu pentru a o atinge.

Capitolul 7

De la Gibson se duseră liniștiți la lacul din Greenlief, o încântătoare suprafață de apă ascunsă între golurile colinelor bogat împădurite. Mâncară de prânz într-un motel care ieșea în afară pe lac.

Apoi Paul se îndreptă cu mașina în direcția orașului Sallisaw, unde se înălța Sequoyah Memorial, un monument construit în memoria inventatorului alfabetului cherokee. Vizitară de asemenea cabana modestă în care locuise celebrul indian, în 1881.

– Indienii cherokee au fost primul trib care a avut un alfabet și o limbă scrisă, explică Paul. Astfel, s-a putut face mai ușor educația acestui trib, dispunând astfel de cărți și ziare în propria noastră limbă.

Cabana ilustrului domn Sequoyah, contrasta total cu casa pe care o vizită apoi Clio. Era vorba despre locuința unui anume George Murrel, situată la sud de Talehquah. Murrel fusese o mare căpetenie cherokee, iar casa sa, ca și cea a mamei lui Paul, era un exemplu al modului de viață adoptat de unii indieni bogați, în

trecut. Construită în 1884, clădirea în stil colonial fusese de atunci restaurată și păstra o bună parte din mobilele și tablourile originale.

Începând de dimineată, conversația se învârtise mai ales în jurul istoriei. Clio descoperi cu uimire că, la fel ca ea, Paul își începuse studiile printr-o diplomă în istoria americană.

Se întoarseră acasă la Paul la sfârșitul după-amiezii, după ce traversară cu mașina orașul Tahlequah.

Hannah, ocupată la bucătărie, refuză totuși ajutorul pe care i-l oferi Clio.

– Du-te mai degrabă să te răcorești, draga mea, îi spuse. Vom cina în aproximativ o jumătate de oră. Paul vrea să mâncăm devreme, pentru a nu întârzia la spectacol.

Încă visătoare după după-amiaza petrecută cu Paul, Clio făcu rapid un duș. Îmbracă apoi fusta albastru marin și bluza crem. Colierul și cerceii pe care-i purta de obicei la acest costum rămăseseră în cortul său: privindu-se în oglindă, fu puțin dezamăgită de lipsa de strălucire a ținutei sale. Pentru a compensa, adăugă puțin ruj pe buze și-și umbri pleoapele; ca de obicei, își lăsă părul să cadă pe umeri și încălță sandalele cu toc înalt. Nu avea colanți, dar se putea trece foarte bine cu vederea, datorită bronzului intens.

– Dumnezeule, cât ești de frumoasă! spuse Hannah, văzând-o intrând în sufragerie.

Tocmai lua un tacâm de pe masă și-i explică tinerei femei că fratele mai mic al lui Paul avusese intenția să li se alăture, dar că sunase pentru a contramanda.

– I-am cerut să vină mai târziu și asta va fi posibil, făcu ea. Paul și Frank nu s-au văzut de luni de zile.

Paul veni de la bucătărie, îmbrăcat într-o cămașă brodată cu motive indiene. Fruntea îi era strânsă cu o fâșie din piele împletită,

care îi susținea părul negru. Când o văzu pe Clio, îi aruncă o privire admirativă.

– Ai în același timp farmecul unui arheolog experimentat și cel al unei gravuri la modă, îi spuse în chip de compliment. Dar în ziua sosirii, se pare că purtai niște bijuterii pe bluză.

– Într-adevăr, ai o memorie bună, spuse Clio cu o notă de ironie în voce. Erai atât de furios, încât nu aș fi bănuțit vreodată că vedeai altceva decât talia și înfățișarea mea de femeie slabă!...

– Am văzut mai mult decât asta, exclamă Paul, prefăcându-se serios, privind cu ostentație pieptul tinerei femei, sub mătasea bluzei, până când o făcu să roșească de jenă. Și pentru că eu ți-am făcut bagajul, eu trebuie să repar omisiunea.

O invită pe Clio să se așeze la masă și, după ce-i ceru din privire mamei sale să-l urmeze, ieși din încăpere.

O clipă după aceea se întoarseră cu un foarte frumos colier indian din argint și din turcoaze, pe care Hannah i-l încredință tinerei femei, pentru serată.

– Cât de bine se asortează turcoaza cu ochii dumitale, exclamă ea, după ce-i prinsese colierul în jurul gâtului. Paul, ai remarcat că ochii lui Clio au nuanța turcoazei?

Paul nu răspunse la întrebarea mamei sale. Luă loc bine dispus la un capăt al mesei.

– Pentru că tu ai pregătit mâncarea, voi servi eu cina, îi spuse lui Hannah.

Aceasta fu o nouă surpriză pentru Clio. Până atunci și-l imaginase mai degrabă lăsându-se servit de femei.

Puiul cu curry, însoțit de salată și de pâine prăjită, era delicios. Clio îi făcu lui Hannah complimente pentru cina excelentă.

– Mă bucur că ți-a plăcut, spuse cu amabilitate bătrâna doamnă. Și sunt încântată că te-am cunoscut. Sper ca Paul să te aducă deseori aici.

În timp ce Paul strângea farfuriile de desert, sosi Frank, fratele mai mic, pentru a bea cafeaua. În afară că era mai tânăr, puțin mai scund și mai zbârlit, Frank era replica exactă a fratelui mai mare. Totuși, privirea intensă care dădea forță chipului frumos al lui Paul, căpăta la el o licărire aproape ostilă. Clio remarcă imediat animozitatea care domnea între cei doi frați și, în ciuda eforturilor abile făcute de Hannah pentru a îndrepta conversația spre alte subiecte, ajunseră curând să se certe referitor la proiectul de la Fourche Maline.

Frank își acuza cu răceală fratele că profanează teritoriile indiene sacre, făcând săpături la Fourche Maline. Părea că se gândea că Paul ar fi trebuit mai degrabă să se folosească de influența sa, în calitate de profesor universitar, pentru a împiedica să fie dusă la bun sfârșit construcția autostrăzii și să protejeze malurile râului și Faleza Magică de orice distrugere.

– Nu-ți respecti propriul trecut, spuse Frank cu vehemență. Se construiește o autostradă pe pământul sacru al strămoșilor tăi, iar tu nu te gândești decât să smulgi trofee prețioase, pentru a publica articole științifice strălucite în revistele de arheologie ale universității din Oklahoma. Ești liber să-i înveți pe albi, dar eu aleg să fiu indian. Sunt mândru de moștenirea mea culturală și nu doresc s-o reneg, ca onorabilul meu frate mai mare!

Tânărul indian se ridică furios și-l măsură cu dispreț pe Paul; acesta se îndreptă la rândul său și-i ținu piept, dar mama sa îl reținu de braț.

– Frank, Paul, se ridică aceasta. Uitați că avem o invitată.

Frank își înfundă pe cap pălăria neagră cu boruri largi și ieși trântind ușa. Paul lăsă să-i scape o înjurătură. Clio, jenată că asistase la o ceartă de familie, lăsă ochii în jos spre ceașca de cafea, acum goală. Priviă toți trei în tăcere camioneta maro, toată deformată de lovituri, a lui Frank trecând prin fața ferestrei sufrageriei și întorcând în stradă.

– Oare când va deveni în sfârșit adult, pentru a privi realitatea în față? îi spuse Paul mamei sale, în timp ce camioneta vira dispărea din vedere gonind nebunește.

– Amintește-ți de timpul în care ne acuzai pe tatăl tău și pe mine că „ne vindem omului alb“, făcu Hannah, bătându-l încet pe mână. Dă-i dreptul să fie tânăr, cum ai fost tu. Îi va trece.

Bătrâna doamnă își turnă o a doua ceașcă de cafea și reluă:

– Fiul meu mai mic se luptă cu nedreptățile care datează de patru sute de ani. Dar într-o zi, va veni acasă, va face un duș bun și va deschide în sfârșit ochii asupra lucrurilor esențiale ale vieții. Frank este un artist, dar nu o știe încă; vocația sa este să-și folosească talentul de pictor pentru a immortaliza toate aceste tradiții la care ține atât de mult... Așa cum Paul și-a făcut datoria punându-și aptitudinile intelectuale și dragostea pentru istorie în slujba poporului său, cu scopul de a descoperi și a face cunoscut trecutul amerindienilor. Frank nu l-a înțeles încă, dar va veni cu timpul și asta.

Paul își ridică paharul pentru a ține un toast în onoarea mamei sale.

– Ai dreptate, ca întotdeauna. Beau în sănătatea ta și-ți mulțumesc că exiști. Uneori mă înfurii împotriva fratelui meu, dar din fericire ești aici pentru a-mi aminti că nu acesta este rolul meu și că, mai devreme sau mai târziu, își va găsi singur drumul.

Hannah acceptă toastul lui Paul cu un zâmbet plin de blândete, apoi își aminti că erau grăbiți.

– S-a înnoptat, spuse. Grăbiți-vă să plecați, altfel veți întârzia la spectacol.

Tsa-La-gi, „Cărarea Lacrimilor“, se juca în aer liber, într-un amfiteatru, și povestea istoria tribului cherokee din 1838 până în 1907, incluzând expulzarea tragică a acestui neam în afara teritoriilor strămoșești din sudul Statelor Unite și marșul forțat spre „rezervațiile indiene“, pe timpul iernii din 1838. În cadrul acestui exod, pieriseră de foame și de frig mai mult de cinci mii de cherokee.

La sfârșitul spectacolului, Paul îi propuse tinerei femei să meargă la un „powpow“, un fel de ceremonie indiană rituală. Aceasta se desfășura într-un parc, exact în fața casei lui Hannah și toată lumea avea dreptul să asiste la ea.

Toți dansatorii purtau costume autentice și foarte colorate, ale căror motive aminteau anumite aspecte din legendele și credințele tradiționale. Paul îi explică faptul că fiecare dans executat reprezenta o ceremonie ritmată.

– Bineînțeles, în zilele noastre nu se mai pune problema executării „Dansului bivolului“, pentru a-i cere Marelui Spirit o vânătoare profitabilă; dar ținem să-l repetăm pentru a ne păstra cultura vie și a ne aminti vechile obiceiuri.

Clio privi dansuri războinice, dansuri pentru ploaie, dansuri pentru seceriș... unul dintre ele aducând în scenă chiar șerpi cu clopoței, vii.

Când grupul de bătrâni cântăreți și percuționiști adoptă un ritm mai calm și mai lent, Paul se ridică și o trase și pe Clio în picioare.

– Îți amintești pașii? o întreabă conducând-o spre cercul dansatorilor.

Tânăra femeie se simți mai întâi puțin stânjenită, când se văzu învârtindu-se în jurul focului, în mijlocul participanților aproape în exclusivitate indieni. Dar chipurile zâmbitoare pe care le întâlni o liniștiră repede: evident, nimeni nu era șocat de prezența acestei străine blonde în rândurile dansatorilor.

În timpul unei pauze, Paul îi oferi lui Clio o bucată de pâine de porumb și un sifon pe care le cumpără de la o tânără indiană care ținea unul din numeroasele standuri cu mâncare.

În timp ce ea degusta mâncărurile pregătite artizanal, Paul începu să vorbească în cherokee cu un grup de bărbați în vârstă, care făceau parte dintre muzicieni și dintre cântăreți. Simțindu-se puțin exclusă, Clio se îndreptă spre o cutie de gunoi, pentru a arunca resturile gustării sale. Departe de torțe și de foc era întuneric, dar privirea îi fu atrasă de o umbră care se mișca în mijlocul parcajului. Spre marea sa surpriză, recunoscu în acea clipă fără nici o îndoială, camioneta maro a lui Frank Nicolas. Ușa din spate a furgonului era larg deschisă și recunoscu cu ușurință profilul fratelui mai mic al lui Paul așezat în întuneric în interior, cu o sticlă de bere în mână.

Clio aruncă o privire în direcția lui Paul: era tot în conversație animată cu bătrânii înțelepți. Se îndreptă spre Frank; poate tânărul indian furios se va lăsa ispitit să se apropie, în absența fratelui mai mare?

Totuși, Clio rămase încremenită pe loc, auzind o voce pe care o cunoștea foarte bine, ieșind din vehicul. Se ascunse imediat în spatele unui autobuz care staționa. Era vocea Yvonnei De Silvestro! Acolo, în camioneta lui Frank!

Dar cum era oare posibil? se întrebă Clio. Yvonne plecase în weekend la Oklahoma City. Trebuia să țină o conferință: Clio o văzuse cu proprii ei ochi părăsind tabăra, însoțită de trei studenți peruvieni. Ce putea face aici? Și mai ales, de ce naiba se ascundea în camioneta lui Frank?

Cu siguranță mă înșel, hotărî ea. Dar brusc, auzi din nou accentul cultivat și melodios al arheologului peruvian. Această voce nu putea fi confundată cu nici o alta.

Clio se grăbi să dispară în întuneric și să i se alăture lui Paul. Se feri să-i vorbească despre incident, de teamă să nu pară că insinuează că se urzește o intrigă între fratele său și Yvonne. Oare era cazul? Yvonne încerca să-i seducă pe amândoi frații Nicolas? Oricum, faptul că venise până la Tahlequah pentru a-l vedea pe Frank și nu pe Paul, era cu adevărat uimitor.

Paul îi dădu galant brațul, pentru a traversa pajiștea care separa parcul de drum. Clio mergea cu greutate din cauza sandalelor cu toc înalt, dar de data aceasta nu era deloc stânjenită; la urma urmei, nu fusese chiar Paul cel care i le pusese în bagaje? După toate aparențele, în această seară el nu-și dorise să semene cu o studentă în arheologie curajoasă. Cu siguranță nu va ști niciodată dacă, încă de la plecare, când o obligase să-l urmeze la Tahlequah, avea intenția să-și petreacă seara cu ea, dar ce importanță avea?

Acum îi era recunoscătoare. Și, cu excepția amestecului brutal al fratelui lui Paul – și cel al lui Yvonne – ziua aceasta fusese una dintre cele mai frumoase pe care le trăise până atunci.

Hannah îi aștepta așezată pe verandă. Se instalară alături de ea în întuneric, ascultând bătăile tam-tamului și privind trecând siluetele de dansatori care se profilau în licărirea pâlpâitoare a flăcărilor. Paul îi oferă lui Clio un pahar cu vin și aceasta îl bău încet, acordând o atenție distrată conversației dintre fiu și mamă, care vorbeau despre rudele și prietenii lor.

Cu ajutorul vinului, tânăra femeie fu cuprinsă de o dublă toropeală. După această zi foarte plină, obosise. Lăsă capul pe spate, pe spătarul balansoarului în care se legăna și închise ochii.

Când redeveni conștientă, era în brațele lui Paul. Acesta o urca în cameră, deoarece probabil adormise. Oare de ce nu o trezise? În ciuda oboselii, ar fi putut urca singură scările.

Totuși, se simțea extraordinar de bine cuibărită în brațele puternice. Îi murmură numele, se scuza vag că-i provocase atâtea

complicații și își înnodă mâinile în jurul gâtului său, pentru a-l ajuta să-i suporte greutatea.

Zgomotul pașilor era amortizat de covorul care acoperea scara. Clio auzi o ușă închizându-se la celălalt capăt al culoarului; era cu siguranță Hannah, care se dusesese să se culce. În acea clipă auzi o a doua ușă închizându-se și-și dădu seama că, de data aceasta, era cea de la camera sa de care tocmai trecuse Paul, pentru că acum o așeza pe patul cu baldachin.

Primul sărut fu atât de ușor, încât crezu că visează. Poate dormea deja, pentru a-și închipui că Paul își permisese să-i fure acest sărut diafan și ireal. Era un vis foarte plăcut. Buzele lui Paul le atinse pe ale sale și-i ținea cu tandrețe capul în mâini. Clio întredeschise în mod firesc gura, pentru a profita cât mai din plin de această senzație încântătoare. Îi scăpară mai multe murmure de mulțumire, în toropeala sa, și ar fi vrut ca acest sărut, iluzie sau realitate, să nu se încheie niciodată. Ca și când i-ar fi auzit dorința, Paul își retrase brusc buzele de pe ale sale și o sărută pe gât. Asta o trezi complet.

– Nu! spuse Clio cu voce tare, care rupse liniștea din încăpere.

Nu, nu atât de repede. Mai voia să-i guste buzele, să le simtă căldura plăcută.

Pe deplin conștientă acum, prinse capul lui Paul și-l obligă să pună din nou stăpânire pe buzele ei. Aparent, acesta nu așteptă decât semnul ei pentru a o săruta cu o pasiune sporită, ceea ce făcu, cu un oftat de plăcere, amestecată cu nerăbdare.

Curând, Clio își dădu seama că era lungit lângă ea pe pat și sărutul înflăcărat pe care-l obținuse, nu-i fu de-ajuns. Dimpotrivă, acesta trezi în ea nevoia unei îmbrățișări mai complete, mai promițătoare. În acea clipă, înțelese că ea era cea care mergea spre el, arătându-i că era învinsă, că era a lui. Ca fluviul care se aruncă iremediabil în ocean, își ascultă instinctul și se strânse lângă Paul.

Acest gest îi fu suficient lui Paul pentru a sesiza mesajul și a descheia cu febrilitate bluza tinerei femei. Ca prin farmec, veșmântul de mătase îi alunecă imediat de pe umeri, iar sutienul luă același drum.

Valuri incontrolabile de dorință străbătură cele două trupuri goale, alăturate. Nimic din viața lui Clio nu o pregătise pentru intensitatea a ceea ce simți apoi. Pierdu noțiunea timpului și a spațiului, și chiar limitele propriei ființe care se contopea cu Paul.

– Te rog, se auzi implorându-l, am atâta nevoie de tine!

– Și eu te doresc, Clio. Nu mă gândesc decât la tine. Zi și noapte.

– Să facem dragoste, murmură Clio cu vocea arzând de nerăbdare.

– Vrei într-adevăr asta? Ești sigură?

În douăzeci și șase de ani de existență, nu fusese vreodată mai sigură. Chiar dacă această primă oară era probabil și ultima, trebuia ca pasiunea care le mistuia trupurile să izbucnească în sfârșit. Acum, nimic nu-i mai putea împiedica nici pe unul, nici pe celălalt, să meargă până la capătul dorinței. Dragostea care-i unea în acea clipă era la fel de naturală ca o ploaie de primăvară, care vine să umfle apele râului și-l face să se reverse din albie, nimic nu-l putea liniști.

Brusc, uitară de toate. Dragostea pe care o dovedea îmbrățișarea lor pasionată îi duse departe, într-un ocean de fericire și plăcere.

– Este extraordinar, șopti Paul, când își reveni în dire.

Clio clipi din ochi. Înțelegea. Ceea ce tocmai trăiseră împreună era complet nou și pentru el. Nou și peste așteptări. Îi depășise și nu mai avură decât puterea să adoarmă, încă îmbrățișați.

Paul se trezi primul. Era încă noapte, dar zorii erau aproape. Întins lângă Clio, o contemplă dormind. O dorea din nou. Îl fermecase – sau mai rău, îl făcuse să se îndrăgostească nebunește. Ce putea face oare împotriva dorinței pătimase pe care o lăsase să se nască în el? Era acolo, ghemuită alături și o dorea iar și iar. Dar ea, oare ce simțea cu adevărat? Trebuia să știe cu orice preț importanța pe care o acorda la ceea ce tocmai se întâmplase. Clio se mișcă ușor, trezindu-se. Se întoarse spre Paul, cu părul în dezordine și chipul fără fard, la fel de nud ca trupul cald și moale. Îi zâmbi ușor, aproape timid. Cu un nod în gât, Paul îi vorbea.

– Ce se va întâmpla cu noi, Clio? Vei renunța oare la ceilalți? S-a schimbat ceva în tine?

– Ceilalți? repetă tânăra femeie încruntându-se.

– Nu sunt orb, îi explică Paul. Și în plus, și eu o am pe Yvonne. Nu știi ce să cred, Clio. Oare ce vom face?

Aceasta își ascunse fața în mâini până când își reveni, dar trebui să facă un efort pentru a reuși să-i zâmbească.

– Nu te teme, îi spuse cu o voce foarte clară. Suntem adulți, iar ceea ce s-a petrecut între noi, se întâmplă în fiecare zi. Vom găsi o soluție. Dar întoarcete repede în camera ta: ar fi delicat pentru tine ca mama ta să te vadă ieșind dimineata de aici.

Îi atinse obrazul cu o mângâiere și se întoarse cu spatele. Paul încercă să-i spună că nu dorea să plece, că voia să facă dragoste iar, chiar dacă asta conta mai puțin pentru ea, decât pentru el. Va fi destul timp să sufere mai târziu. Dar nu îndrăzni, de teama unui refuz. Așa că plecă.

Înainte de a lăsa să-i scape primul suspin, Clio așteptă ca ușa să fie închisă.

Capitolul 8

Atmosfera la micul dejun fu mai degrabă tensionată. Hannah nu știa ce să creadă despre politetea formală care domnea între Paul și Clio. Prietenia complice din ajun dispăruse.

Paul se scuza chiar înainte de a termina Clio de mâncat și, când aceasta coborî treptele de la intrare, el pusese deja toate bagajele în mașină. Nu mai vorbi despre vizita la muzeul indian prevăzută la începutul după-amiezii.

În timpul călătoriei de întoarcere, tânăra femeie fu incapabilă să rupă tăcerea apăsătoare care domnea între ei. La ce bun să încerce să se justifice față de severul profesor, care nu catadicsea nici măcar s-o privească? Putea să gândească ce voia despre ea. Astfel, nu se va simți obligat să se scuze și să-și explice actele din ajun.

Evident, Paul regretase imediat că făcuse dragoste cu ea. Îi fusese necredincios femeii cu care avea intenția să se căsătorească și acum considera probabil sordidă această aventură trecătoare cu o tânără pe care o credea desfrânată. Clio regreta aproape că nu simte același dispreț, în locul tristeții grele care-i pusese un nod în gât.

Deoarece îl iubea profund. Îi respecta știința și-i adora trupul și chipul. Dar în viața lui nu era loc pentru ea. Nu vedea în ea decât o tânără aiurită și nestatornică.

Niciodată, își spuse amintindu-și cu amărăciune cuvintele înșelătoare pe care le rostise Paul în zori, înainte de a o lăsa pradă disperării: vorbise despre „alții” și mai ales despre Yvonne, pe care se temea s-o piardă...

Când în sfârșit apărură ferma părgăinită a lui Chester Wilson, Clio scoase un oftat de ușurare. Nu mai suporta tensiunea drumului care nu se mai termina. Paul se angajă în mare viteză în traversarea pajiștei, ridicând nori de praf roșu. Evident, nu se simțise bine în timpul absenței.

În acea clipă, Clio constată cu surprindere că bariera de jos din tabără era larg deschisă; din fericire, animalele nu scăpaseră. O închise cu grijă pentru trecerea mașinii și parcurse pe jos cei câțiva zeci de metri care o despărteau de râu.

Brusc, auzi o înjurătură furioasă a lui Paul. Îi urmări privirea și înțelese imediat de ce: tabăra era devastată.

– Dar ce naiba s-a întâmplat? întrebă Clio, îngrozită, constatând amploarea dezastrului.

– Nu este greu de presupus, răspunse Paul, nebun de furie.

– Ce... Ce vrei să spui?

– Urmele, privește urmele pe sol, făcu el, strângând din dinți. Sunt cele ale unui buldozer. Și singurul buldozer pe o rază de câțiva kilometri, aparține echipei de la autostradă. Se pare că iubitul tău a vrut să pună capăt săpăturilor, pentru a putea construi podul lui drag la termenul prevăzut! Râul fiind scăzut, îi va fi ușor să urce curentul.

– Larry n-ar fi făcut niciodată asta. Și în primul rând, nu este iubitul meu!

Consternarea lui Paul ajunsese la culme când inspectă tabăra: marele cort-bucătărie fusese făcut bucăți, la fel ca și cel în care obiectele descoperite fuseseră depozitate și catalogate. Toată munca de refacere reprezenta o cantitate considerabilă de timp și de bani. În plus, nici unul dintre corturile mici ale bărbaților nu fusese cruțat. Doar cele ale lui Yvonne și Clio, care erau mai departe, rămăseseră intacte.

– Observ că a avut delicatețea să nu se atingă de cortul tău, făcu Paul cu răutate. Acum, îl apreciezi încă la fel de mult?

– Sunt convinsă că nu are nimic de-a face cu toate astea. Nu numai că ar fi incapabil de așa ceva, dar în plus, ce interes ar fi avut să ne întârzie munca? Tot ce vrea el, este să terminăm cât mai repede, pentru a-și lua în stăpânire locurile.

– Cu siguranță, a descoperit că am depus o cerere pe lângă comisia arheologică de stat pentru ca Fourche Maline să fie catalogată sit istoic. Dacă cererea este acceptată, amplasarea podului va trebui să fie modificată. În acest caz, compania Jarvis va trebui să cumpere alte terenuri, să obțină autorizații, să reînceapă toate demersurile. Pentru prietenul tău, asta înseamnă luni de întârziere. Așa că, se pare că încearcă să ne sperie, pentru a scăpa de noi. Dar îi poți spune că mă voi bate până la capăt!

Clio ar fi vrut să-i strige lui Paul că Larry nu era amantul ei și că era sigură că timidul bărbat nu are nimic de-a face cu acest dezastru, dar știa că n-o va crede.

În răstimpul acesta, sosi cu un aer dezolat conducătorul societății arheologice, care își petrecuse weekendul nu departe de acolo. Le spuse că supraveghease tabăra, dar că drama se produsese probabil sâmbătă seara. Într-adevăr, vântul bătuse foarte tare, amenințând să aducă ploaie, iar în acea seară, arheologii amatori se hotărâseră să meargă la Seneca să cineze și să bea un

pahar. Timpul nu le permitea să facă foc de tabără. El se întorsese devreme, dimineață, pentru a vedea dacă vântul nu distrusese nimic și, din nenorocire, constatase catastrofa.

Treptat, sosiră din weekend și ceilalți membri ai echipei. Când Yvonne văzu stricăciunile provocate de buldozer, păru sincer afectată. Totuși, Clio nu se putu stăpâni să aibă o bănuială. Era oare posibil ca întrevederea clandestină a peruvienei cu fratele lui Paul, să aibă vreo legătură cu asta? Bănuielile se confirmară când Edgar îi spuse că profesor De Silvestro și studenții săi își petrecuseră noaptea de sâmbătă la Tulsa, unde se duseseră pentru o vizită turistică. Ori, Tulsa se găsea la aproape o oră de drum de Tahlequah: Yvonne se putuse duce foarte bine în micul oraș indian, pentru a-l întâlni pe Frank și să comploteze cu el planul sinistru, dar în ce scop?

Un al doilea detaliu trezi suspiciunea lui Clio: după-amiază, Paul o însărcină să se ducă în oraș pentru a cumpăra niște provizii, Cookie fiind foarte ocupat să pună pe picioare ce rămăsese din bucătăria de ocazie. Trecând prin fața motelului situat la ieșirea din Seneca, la volanul mașinii universității pe care o împrumutase, recunoscu încă o dată camioneta maro a lui Frank Nicolas. Oare ce putea face acolo? Era oare posibil să fi venit pentru a se scuza față de fratele său, pentru ieșirea violentă din ajun? Asta nu se potrivea deloc cu belicosul Frank. În acest caz, prezența sa la Seneca însemna că era amestecat, de aproape sau de departe, în sabotajul taberei?

Clio se feri să-i vorbească lui Paul despre aceste coincidențe curioase, de teamă să n-o acuze apoi că vrea să îndepărteze bănuielile care planau asupra lui Larry Jarvis.

Oricum, ancheta șerifului, va lămuri cu siguranță misterul. În adâncul sufletului, Clio își dorea ca nici Larry, nici Frank, să nu fie amestecați în afacerea asta.

Se dovedi că Larry avea un alibi foarte serios pentru a se disculpa: cum o anunțase pe Clio în seara în care ieșise cu ea, plecase la Tulsa, unde avea sediul compania sa și acolo se aflase în weekendul dramei. Întrebat de șerif, răspunsese de altfel că nu știa deloc cine îi putuse „împrumuta“ una dintre mașinile grele, echipa sa de muncitori fiind deplasată pe un alt șantier, neputând continua înaintarea construcției podului.

Săptămâna trecu reconstruind tabăra, cu puținele mijloace de care dispunea echipa.

Ca și Paul, majoritatea grupului părea convinsă de vinovăția lui Larry. Luând apărarea tânărului inginer, Clio nu făcea decât să agraveze tensiunea care domnea între ea și Paul, din noaptea fatidică pe care o petrecuseră împreună la Tahlequah.

Edgar, Dennis, Sam și ceilalți nu-i reproșau totuși lui Clio că susținea cu tărie că Jarvis era nevinovat, cu toate că toți erau convinși că se înșela.

Așa cum îi promisese de mult, Clio ieși din nou într-o sâmbătă seara cu Larry. Avea nevoie să se îndepărteze puțin de tabără – chiar și de camarazii săi – și mai ales de Paul – care o dezaprobau că rămăsese în legătură cu cel pe care-l considerau răspunzător de toate relele lor. Tânărul inginer avea meritul de a nu-i pretinde nimic, spre deosebire de Dennis, care îi făcea mereu o curte bătătoare la ochi și asiduă. Dar ce pereche tristă formau! își spuse tânăra femeie, văzându-se așezată la masa unui mic restaurant, în fața unui bărbat tânăr, cu ochii cenușii și melancolici. Erau amândoi îndrăgostiți de câte o persoană care nu-i voia: Larry nu se

gândea decât la fosta lui soție, pe care încă o iubea, iar Clio se lamenta în taină că nu-l putea uita pe Paul! Își destăinui durerea inginerului, bineînțeles fără să dezvăluie totuși numele lui Paul Nicolas.

De la prima descoperire de oseminte umane pe malul râului, în sit fuseseră dezgropate deja douăzeci și trei de schelete. Dar, în cazul în care construcția autostrăzii se relua la termenul prevăzut, mare parte din misterele de la Fourche Maline vor rămâne nedezlegate. Ca toți camarazii săi, Clio muncea cu îndârjire pentru a sustrage pământului cât mai multe informații posibile, dat fiind puținul timp care le rămăsese. Curând, vara se va termina. Paul va pleca în mod sigur în Peru, cu Yvonne. Și dacă locul nu era declarat sit istoric, va fi definitiv acoperit de autostradă.

După ce zile întregi îl evitase cu grijă pe Paul – el însuși mulțumindu-se cu cea mai rece politețe – tânăra femeie fu uimită să-l audă declarând într-o seară că avea intenția să li se alăture, ei și lui Edgar, pe toată durata săptămânii viitoare. Convinsă că profesorul voia să se îndepărteze cât mai mult posibil de ea, Clio înțelese totuși că interesul lui Paul pentru locul de înmormântare de care se ocupa ea, săpând cu prietenul său peruvian, prima asupra a orice. Într-adevăr, în osuare se descopereau deseori obiecte modelate foarte interesant, deoarece vechile civilizații își înmormântau de obicei morții cu ceea ce avuseseră cel mai drag pe timpul vieții. Se învățau astfel lucruri foarte multe despre tradițiile, religia și locul lor în ierarhia socială.

Cum va putea totuși să suporte o săptămână întreagă cu el?

Deși prezența lui Edgar ușura puțin lucrurile, prima dimineață petrecută alături de Paul, în tranșee, se dovedi un veritabil calvar pentru tână femeie. Avea impresia că sentimentele pentru frumosul profesor îi erau scrise pe frunte și suferea un supliciu de fiecare dată când picioarele sau brațele li se atingeau din nebagare de seamă. Conștient de tensiunea prietenei sale, fără să-i cunoască totuși adevăratul motiv, Edgar făcu tot ceea ce putu pentru a înveseli atmosfera și se arătă mult mai guraliv și mai curios decât de obicei. Deși foarte stânjenită, Clio îi fu recunoscătoare pentru toate întrebările pe care se străduia să le pună.

Săptămâna trecea și tână femeie se obișnuie treptat cu prezența lui Paul. Deseori, deasupra tranșeei apărea umbra Yvonnei, iar el nu rata niciodată să-i arate ultima descoperire. Profesor De Silvestro continua să trateze situl – și pe Clio – cu aceeași condescendență și uneori cu dispreț. Într-o zi, la sfârșitul unei după-amieze extrem de fructuoase, Paul îi mărturisi Yvonnei cât de mult spera să continue săpăturile la Fourche Maline, vara următoare.

– Cu siguranță, ar fi o ocazie pentru studenții tăi noi să-și facă ucenicia pe teren, îi răspunse aceasta. Dar sper că nu te gândești serios să revii personal aici, anul viitor. Acest gen de săpături este bun doar pentru amatori cum este Clio Marshall. Un bărbat de valoare ta trebuie să se gândească la proiecte mult mai ambițioase și mai semnificative în materie de istorie arheologică.

Clio, care asistasese la scenă, se hotărî să nu reacționeze. Nu-i va da Yvonnei plăcerea de a o vedea rănită.

În cele din urmă, ambianța din tranșee se relaxă treptat, până când deveni sincer plăcută. Datorită eforturilor lui Edgar, începură toți trei să povestească amintiri din copilărie. Paul părea că se interesează foarte mult de modul în care trăise Clio în lungile absențe ale tatălui său, când era mică.

– Cu siguranță, mama ar fi apreciat să aibă o casă a ei și un sot mereu prezent, mărturisi tânăra femeie. În ceea ce mă privește, am regretat întotdeauna că nu ne lua cu el, pe mama și pe mine, în timpul unor anumite călătorii. Ar fi putut s-o facă, nici o lege nu-i obligă pe oameni să-și crească proprii copii într-o singură țară.

– Dar totuși, copiii au nevoie de un cămin stabil și să-și vadă în permanență mama și tatăl, nu-i așa? observă Paul cu un aer gânditor. Viața mea, de exemplu, va fi mereu marcată de neprevăzut... Chiar dacă aș decide să rămân la universitate, voi lipsi deseori de acasă.

Cum weekendul se apropia, împotriva oricărei așteptări, Clio fu cuprinsă de o ciudată tristete. Datorită amabilității și tactului lui Edgar, săptămâna petrecută în trei, în tranșee cu Paul, se dovedise prietenoasă și călduroasă. Reușiseră, toți trei, să găsească un teren de înțelegere. Chiar aparițiile uneori agresive ale Yvonnei nu le afectase noua prietenie. Clio era mândră de asta și regreta că trebuia să se termine atât de curând.

Vineri, la sfârșitul după-amiezii, Edgar fu chemat într-o tranșee vecină pentru a ajuta la extragerea unei roci extrem de îndărătnice. Clio se afla complet singură cu Paul, pentru a aduna și a aranja sculele. Se făcuse foarte cald și, când sună clopoțelul pentru masă, tânăra femeie își dădu seama cât de obosită era. În clipa în care ieși din tranșee, piciorul îi alunecă pe solul instabil și căzu înapoi în groapă, sau mai exact în brațele lui Paul, care se pregătea s-o urmeze.

Apoi, totul se petrecu foarte repede. Fără să țină cont de transpirația și de praful roșu care li se lipise de piele, tânăra femeie se strânse instinctiv lângă el. Cu obrazul lipit de pieptul lat, îi ascultă bătăile rapide ale inimii. Cu o mână fermă, Paul o prinse strâns de părul blond și o obligă să-și ridice fața spre el. O licărire de dorință arzătoare strălucea în ochii mândrului indian.

– Clio, murmură cu o voce aproape dureroasă. Clio...

Aceasta închise ochii în semn de cedare mută. Un sărut, doar un ultim sărut înainte de a-l părăsi pentru totdeauna.

Îndrăzni să-și strecoare și ea degetele în părul des al lui Paul. Se înfioră, regăsind senzațiile încântătoare pe care le simțise făcând aceleași gesturi la Tahlequah, când făcuseră dragoste. El îi repetă numele, de data aceasta cu hotărâre. Clio își înnodă brațele în jurul gâtului său și-i întinse buzele întredeschise.

Dar brusc, Paul se încordă și o respinse. Cum? N-o va săruta?

Deodată, Clio își dădu seama că nu mai erau singuri. Câteva pietricele se rostogoleau pe marginea tranșeei; urmă privirea lui Paul și zări silueta amenințătoare a Yvonnei, deasupra lor.

– Ei bine, Clio, ai oare intenția să seduci toți bărbații care se apropie în această vară de tine?

Cuvintele tășniră din gura disprețuitoare a peruvienei ca lava dintr-un vulcan în erupție. În definitiv, avea completă dreptate. Paul era al ei, o iubea și avea intenția s-o ia de soție. Cu ce drept își permisesese Clio să-l provoace astfel? Acesta nu insinuase niciodată o eventuală ruptură cu ea. Nu-i dăduse niciodată speranțe lui Clio că o iubea și că încetase s-o iubească pe Yvonne. Ultima dintre intențiile sale era să-i cauzeze necazuri profesorului. Și totuși, de la sosirea în tabără, nu încetase să-i provoace griji!

La cină, Clio fu incapabilă să se atingă de mâncare. Desfășurarea serii n-o interesa deloc. Când în sfârșit reuși să ajungă în cortul său, nu putu să adoarmă. Capriciul lui Paul o obseda și o urmări chiar și în vis, când foarte târziu adormi în cele din urmă, în ciuda căldurii sufocante a nopții.

Capitolul 9

Yvonne fu chemată din nou să țină o conferință, de data aceasta la Dallas. Restul echipei se hotărî să-și continue munca pe toată durata weekendului, pentru a pierde cât mai puțin timp posibil. Nu mai rămânea decât o săptămână înainte de încheierea oficială a proiectului și nimeni nu știa încă dacă situl va fi păstrat, sau îngropat definitiv sub autostradă. Mai mulți studenți „temporari” veniseră ca întăriri pentru aceste două zile și Clio fu însărcinată să dirijeze săpăturile a doi dintre ei.

Când Paul trecu prin apropiere, o observă în timp ce le explica răbdătoare tinerilor începători noțiunile elementare ale tehnicii pe care o folosea pentru a dezgropa un schelet de copil.

Când termină, profesorul Nicolas îngenunche pe marginea tranșeei și se aplecă spre ea cu un zâmbet larg.

— Clio Marshall, îți datorez toate scuzele și toate felicitările pentru progresele pe care le-ai făcut în timpul verii. Nu numai că m-am înșelat când m-am îndoit de aptitudinile tale de a deveni arheolog, dar nu-mi imaginam că ai în plus toate calitățile pentru a preda, și chiar mai bine decât mine!

Sinceritatea complimentelor o luă pe tânăra femeie pe nepregătite. Dacă ar fi fost singură, i-ar fi sărit de gât, atât de bucuroasă era. Dar cineva îl chemă pe Paul de pe colina vecină. Înainte de a se ridica, acesta îi puse mâna pe umăr și spuse:

– Trebuie să ne gândim serios la viitorul tău. Ar trebui să urmezi neapărat studii de arheologie, pentru a deveni cercetător. Dar vom mai vorbi despre toate astea peste o oră. Trebuie să mă duc la Wilburton, acasă la un fermier care a făcut, se pare, descoperiri interesante lucrându-și câmpul. Deși... dacă ai accepta să mă însoțești, m-ai ajuta să iau notițe.

Clio nu avu timp să răspundă, deoarece se îndepărtase deja cu pasul său de felină spre celălalt rambleu. Dacă ar accepta? Nici nu se punea întrebarea. Fiecare clipă petrecută cu el era mai prețioasă decât orice pentru Clio. Îl iubea pe acest bărbat ieșit din comun, îl admira chiar dacă această iubire și această admirație erau fără speranță.

Pe drum, Paul îi sugeră din nou să-și obțină o diplomă superioară în arheologie, pentru a face apoi carieră în acest domeniu.

– Mi-ar plăcea, spuse Clio. Din nefericire, încă de anul viitor, va trebui să-mi gălesc o slujbă. Mi-e teamă să nu fiu obligată să-mi abandonez studiile, cu toate că mă pasionează.

– Ar fi într-adevăr păcat, răspunse Paul. Ai o intuiție excelentă și-mi place abordarea ta, în același timp umană și riguroasă. Cred că sunt calități primordiale în arheologie: să te pui în locul celor al căror trecut îl scormonești, să manifesti curiozitate pentru orice, fără să neglijezi totuși datele științifice.

– Mă măgulești foarte mult, dar mi-e teamă că fascinația mea pentru istoria veche nu este suficientă pentru a mă face să obțin un doctorat. Trebuie să mă gândesc să mă instalez, să fiu complet liberă din punct de vedere financiar și să nu mai locuiesc sub acoperișul unchiului și mătușii mele. Singurul mod de a reuși, este să intru imediat în viața activă și, cine știe? să-mi întemeiez un cămin, să mă căsătoresc și să am copii.

– Este curios, nu te credeam pregătită să te căsătorești atât de curând.
– De ce?
– Cu toți bărbații care se învârtesc în jurul tău și la vârsta care o ai, probabil nu ți-au lipsit ocaziile.
– Nu-ți permit să insinuezi că bărbații care îmi sunt prieteni, îmi sunt și amanți. Oare o femeie nu are dreptul să aprecieze oamenii de sex opus, fără să se culce cu ei?
Clio nu voia să-i mărturisească lui Paul divorțul său, de teamă să nu-i întărească acea convingere că nu era încă „pregătită să se căsătorească“.

– Să vorbim despre altceva, vrei? propuse Paul, strângând degetele pe volan. Nu ne vom strica după-amiaza cu o nouă ceartă. Viața ta particulară nu mă privește, așa este, dar este rolul meu de profesor să te îndemn la niște studii pentru care ești, se pare, înzestrată.

Sfârșitul scurtei lor călătorii se desfășură în tăcere. Când ajunseră la destinație, Clio își uită preocupările și-l secondă cât putu mai bine. Fermierul le arată locul în care descoperise din întâmplare vârfuri de săgeți și un craniu uman. Bătrânul fusese intrigat și ceruse sfatul șerifului. Și astfel fusese anunțat profesorul Nicolas.

Cu permisiunea fermierului, Paul făcu măsurători și puse în valoare poziții, dictându-le lui Clio. Inspectă împrejurimile, în special malurile unui mic pârâu, care curgea pe mijlocul câmpului.

Explică și că, diferitele straturi geologice vizitate de-a lungul pârâului vor ajuta într-adevăr la datarea obiectelor fasonate descoperite.

– Ce se va întâmpla cu acest sit? întrebă Clio. Oare se va trece la săpături?

– Greu de hotărât asta acum. Voi pune probabil să se face fotografii ale terenului, din aer. Este o metodă excelentă de a descoperi detalii care scapă când nu există un punct de vedere

global. Dispunerea vegetației, eventualele fundații vizibile de sus, sunt indicii importante. Sondele geologice cu radar pot de asemenea să se dovedească foarte utile pentru testarea solului, înainte de a săpa tranșee. Dar pentru ca să fie începute săpăturile propriu-zise, va trebui ca într-adevăr situl să prezinte o bogăție extraordinară. Doar în statul Oklahoma există sute de șantieri arheologice în așteptare, în lipsă de credite. Numai cele care reprezintă un real potențial de cunoștințe pentru patrimoniu vor fi înființate.

– Cel de la Fourche Maline este unul dintre ele, nu-i așa?

– Da, acesta este o adevărată comoară. Dacă nu-i vom obține catalogarea ca sit protejat, distrugerea sa va fi o adevărată crimă pentru știință. Este evident pentru toți cei care au lucrat acolo. Dar nu vreau să te plictisesc cu astfel de probleme în această după-amiază. Este aproape timpul să te întorci în Nebraska și ți-ai petrecut vara îngropată pe jumătate într-o tranșee pe malul râului ăsta blestemat. Să-l uităm pentru o clipă.

Pe drumul de întoarcere, lui Paul îi făcu plăcere să-i arate lui Clio curiozitățile din împrejurimi. Cunoștea regiunea cu ochii închiși și tânăra femeie îl asculta încântată. Paul nu ezită să facă numeroase ocoluri și să oprească de mai multe ori mașina pentru a vizita niște monumente și a admira unele priveliști.

Se opriă în micul oraș Talahina, care purta numele legendarei femei cherokee al cărui mormânt îl văzuseră la Fort Gibson, în timpul weekendului de acasă de la mama lui Paul. Încă o dată, conversația devie spre celebra poveste de dragoste dintre Sam Houston și frumoasa Talahina.

– La sfârșitul vieții sale, povesti Paul, Houston a evocat cu multă nostalgie perioada pe care o petrecuse printre indieni. N-a uitat-o niciodată pe aceea care a refuzat să-și părăsească poporul, pentru a-l urma în Texas.

– Mă întreb dacă și-a regretat hotărârea, spuse Clio. Dacă îl iubea, poate ar fi trebuit să plece cu el.

– Cu siguranță își dorea un cămin pentru copilul pe care îl avea de la el. Houston era un vagabond, întocmai ca noi arheologii.

Își continuară periplul până la Choctaw, un alt loc important al culturii cherokee, înainte de a o lua pe drumul de întoarcere. Lui Clio îi plăcea să-și împartă dragostea de istorie cu Paul. Era ca și când discuțiile lor pasionate n-ar fi trebuit să se întrerupă niciodată și nu se putu împiedica să fie decepționată când ajunseră la Seneca.

Sosiră în tabără când deja sunase clopoțelul pentru cină și toată lumea era adunată în cortul principal. Se mirară văzându-i pe toți băieții deghizați în cow-boy, cu cizme și cămăși western. Pentru cei trei studenți peruvieni aceasta era ocazia să îmbrace pentru prima dată cizmele din piele și cămășile în carouri pe care le cumpăraseră când vizitaseră Oklahoma City.

– Dar ce se întâmplă? întrebă Paul.

– Vă invit pe toți la un bal folcloric în oraș, răspunse Cookie, înmânându-i corespondența zilei. Nu vă așteptam decât pe dumneavoastră și pe domnișoara Clio: grăbiți-vă să mâncați și să vă schimbați. Domnișoară Clio, îmbracă rochia cu volane care îți vine atât de bine. Flăcăii din sat nu-și vor veni în fire când vor vedea asemenea mândrețe de fată, nu-i așa profesore Paul?

Paul se abținu de la comentarii, deoarece Yvonne venea spre el, elegantă și suplă într-un costum-pantaloni galben ca lămâia, care se potrivea perfect tenului mat și catifelat.

– Totul este în ordine? întrebă Paul. Tu și studenții tăi n-ar fi trebuit să vă întoarceți decât mâine...

– Programul s-a schimbat în ultimul minut. De dimineață am făcut puțin turism cu băieții și ne-am întors aici. Cred că și tu te-ai plimbat în timpul absenței mele?

– Da, am fost cu Clio să văd situl din apropiere de Geer, spuse calm.

– Ia te uită? Credeam totuși că aveai nevoie de ajutor pentru a face măsurători și a nota amplasamentele.

– Clio a făcut-o foarte bine.

– Pariez că fermierul v-a arătat un pumn de vârfuri de săgeți vechi, care au fost descoperite în spatele hambarului, ironiză Yvonne. Cât m-am plictisit de aceste vârfuri de săgeți!

– Știu, de aceea am luat-o pe Clio.

Temându-se să asiste la o ceartă de îndrăgostiți, Clio dispăru și se duse să-și ia tava de mâncare. Nu voia să audă insultele Yvonnei, care era evident furioasă că Paul n-o așteptase pentru a merge la Geer, preferând s-o ia cu el pe tânăra femeie.

Totuși, după puțin timp, cei doi profesori își făcură intrarea, braț la braț, în cortul mare. Aparent, Yvonne preferase să închidă ochii asupra escapadei lui Paul cu Clio.

Atmosfera cinei fu foarte veselă și comentariile se îndreptară repede spre subiectul ieșirii prevăzute la Seneca. Băieții se amuzau mult la ideea de a dansa cu frumoasele țărânci...

– Dansați cu cine vreți, exclamă Dennis, înconjurând cu un braț posesiv umerii lui Clio. Eu mi-am ales deja partenera. Pun pariu că nu există nici o fată în regiune, în stare să rivalizeze cu Clio!

Buna dispoziție a grupului ajunse la culme când Paul anunță că tocmai primise o scrisoare foarte încurajatoare de la comisia arheologică de stat.

– Încă nu este nimic sigur, le spuse, dar cererea mea s-ar putea să fie acceptată. Dacă situl este catalogat până la urmă, săpăturile vor putea continua ani de zile aici, în mod satisfăcător. Și draga noastră Faleză Magică va fi păstrată. Ne rămâne foarte puțin timp în această vară și nu este nevoie să vă spun cât este de important pentru proiectul nostru să furnizăm dovezi că Fourche Maline este

situl cel mai vechi din Oklahoma locuit de oameni, lucru de care, personal, sunt convins. Unele dintre recente noastre descoperiri sunt de mare interes.

Și acum, la drum spre Seneca, reluă Paul. Dar nu uitați: mâine dimineată vreau să văd toată lumea la post. Cu puțin noroc, unii dintre noi se vor întoarce vara viitoare să-și exploreze tranșeele!

Numai Yvonne fu puțin impresionată de discursul lui Paul. Arheologul peruvian se opunea instinctiv la tot ceea ce putea să-l rețină pe cel pe care voia să-l ia cu ea în Peru. Totuși, interesul profesorului pentru Fourche Maline era evident. Era descoperirea sa și-i cunoștea valoarea. La rândul său, Yvonne, considera situl lipsit de importanță în raport cu bogățiile arheologice din țara sa natală. Nu se gândea decât să-l smulgă pe Paul din principalul său centru de interes: Oklahoma.

Aflând vestea, Clio nu se putu împiedica să se gândească la ceea ce însemna catalogarea istorică a Fourche Maline pentru Larry Jarvis și pentru tatăl său. I-ar fi putut aduce la faliment. Dar împărțasea părerea camarazilor săi: săpăturile trebuia să continue neapărat, iar distrugerea falezei, pentru a face să treacă pe acolo autostrada, ar fi fost un act criminal. Cu atât mai mult cu cât Faleza Magică era un loc sacru pentru nenumărate generații de indieni, care îl venerau.

Se grăbi să termine de mâncat și alergă să se schimbe. Pentru a-i face plăcere lui Cookie, îmbracă singura rochie pe care și-o adusese, rochia cu volane. Imprimeul în dungi fine, colorate vesel al țesăturii mătasoase, îi puneă în evidență bronzul și-i venea de minune. Umerii frumoși erau dezgoliți de bustiera încrêțită fără bretele, iar jupa amplă zbura în jurul picioarelor fine. Își încălță sandalele albe, cu tocuri înalte.

Nu se grăbi și își perie îndelung părul care-i cădea în cascade pe umeri. Își fardă ușor buzele și adăugă o urmă ușoară de roz pe pomeții obrazilor. Pentru un motiv inexplicabil, în acea seară voia să fie cea mai frumoasă.

Balul avea loc în sala mare de petreceri din Seneca și tot orașul parcă își dăduse întâlnire acolo: era o nebunie. Cookie le arătă celor fără experiență modul în care se dansa cadrilul și curând, toată echipa se afla pe pista de dans. Clio se învârtea de la cavaler la cavaler și, când căzu în brațele lui Paul, deveni roșie de confuzie. Acesta părea că se simte la fel de bine dansând cadril, ca în dansurile rituale indiene și o conduse cu grație în cercul format de celelalte perechi. Cât de nostim era! Muzicienii erau excelenți, în special violonistul.

– Te distrezi? întrebă Paul, privind-o cu admirație, în timp ce sărea în fața lui.

– Oh, da! Am petrecut o zi minunată, încă de dimineață! îi răspunse Clio, cu un zâmbet larg.

Urmări apoi o gigă și alte cadriluri; Paul o alese deseori ca parteneră. Dar o invită și pe Yvonne. Aceasta nu-l scăpa din ochi pe Paul de fiecare dată când o ținea pe Clio în brațe.

În timpul unei pauze, Clio o văzu intrând într-o cabină telefonică aflată în hol, dar era prea ocupată să se distreze, pentru a-și face griji. Urmă ritmul îndrăcit al lăutarilor, până când își pierdu respirația. O adiere de aer proaspăt venită pe ușa larg deschisă o făcu să-și dorească în cele din urmă să iasă pentru a se odihni o clipă.

Grupuri mici fumau în fața intrării și făceau câțiva pași pe aleile grădinii edificiului. Nevăzând nici un chip cunoscut, tânăra femeie se hotărî să meargă să se așeze mai la distanță, pe un mic zid care dădea spre stradă. Răcoarea nopții era deosebit de plăcută și închise ochii și-și ridică părul deasupra cefei, pentru a profita mai bine de ea. Era puțin transpirată.

Brusc, simți pe cineva care o sărută pe gât, din spate.

– Încetează, Dennis! spuse imediat. Frumoasa ta țărancă te-a lăsat baltă?

Sărutul încetă brusc, iar răspunsul obraznic la care se așteptase, nu veni. Se întoarse repede și-l descoperi pe Paul.

– Oh, iartă-mă, credeam că era Dennis.

– Îmi pare rău că te dezamănesc.

– Pune-te în locul meu, nu sunt obișnuită să fiu sărutată de profesorii mei!... în timp ce Dennis își petrece timpul agasându-mă cu farse de acest gen. Este un incorigibil Don Juan. Vino și ia loc lângă mine, în loc să te simți ofensat. Seara a început atât de bine!

Paul nu răspunse; se întoarse și plecă pe alea cu pietriș, în direcția unei mici capele foarte apropiate. Fără să se gândească prea mult, Clio sări în picioare pentru a-l urma.

– De ce ești atât de dur cu mine? exclamă. Ai vrea să-ți acord toată atenția și să nu merg cu nici un alt bărbat, în afară de tine? La ce bun? În ce scop? Pentru ca să mai facem dragoste de câteva ori, la repezeală, înainte de a te căsători cu Yvonne? Nu ești liber Paul, dar eu, slavă Domnului, sunt. Mărturisesc că mă atragi enorm, dar a cui este vina? Nu ai dreptul să-mi întorci spatele și să refuzi să-mi vorbești, sub pretextul că te-am luat drept pramatia de Dennis. Cum aș fi putut bănuî că erai tu?

Clio se opri și porni din nou spre sala de bal, temându-se deja că vorbise prea mult. Era pe punctul de a-i spune cât îl iubea, de a-l ruga s-o iubească și el și s-o uite pe Yvonne... Dar se stăpâni exact la timp, din mândrie și pentru a nu-l pune în fața unei alegeri imposibile.

Totuși, Paul o ajunse după câțiva pași și o atrase la umbra unui boschet. Înainte ca tânăra femeie să înțeleagă ce i se întâmpla, se afla în brațele lui, sărutată cu pasiune. Nu încercă să reziste, deoarece și ea își dorea mai mult decât orice acest ultim sărut. Se strânse cu putere lângă el, răspunzându-i cu aceeași pasiune.

Paul își afundă mâna în părul mătăsos și își apăsă atât de puternic gura peste cea a lui Clio, încât aceasta își pierdu răsuflarea. În acea clipă, îi aparținea trup și suflet. Mângâierea înflăcărată a degetelor pe gât și pe umerii goi trezea în ea nevoia

altor sărutări, altor mângâieri. Acest bărbat o poseda mai mult printr-un fel de magnetism, decât prin adevărata sa forță. Era vrăjită, pusă în slujba lui.

Paul lăsă încet în jos materialul mătăsos al bustierei și-i dezgoli pieptul. Scoase un oftat răgușit când putu în sfârșit să-și închidă palmele peste conturul ferm al sânilor.

Clio se cambră și gemu la rândul său, incapabilă să-și controleze emoția. I-ar fi plăcut ca această clipă să țină o veșnicie...

Paul îngenunche brusc și tânăra femeie își dădu seama că se întindea pe pământ, antrenând-o cu el. Voia să facă dragoste imediat, chiar aici, pe sol!

Dar oare asta își dorise ea? O iubire pe fugă, atât de inconfortabilă, la câteva zeci de metri de oamenii care luau aer pe alei? Nu, era nedemn de dragostea lor! Paul era dus de pasiune și nu se gândea decât s-o supună dorinței sale... Clio simțea aceeași nerăbdare, dar ceva în ea îi spunea că nu trebuia, nu astfel.

– Nu, te rog, îi șopti. Nu aici.

Surd la cererea sa, Paul, dimpotrivă, o îmbrățișă mai strâns. Tânăra femeie îi auzea, îi simțea respirația nerăbdătoare pe gât.

– Te rog, murmură din nou. Încetează... Paul.

– De ce? spuse acesta brusc, cu o voce furioasă. Oare nu faci același lucru în tufișurile de lângă râu? Unde mergi să te ascunzi cu Dennis?

Clio se smulse brusc din brațele sale și își ridică bustiera peste sâni goi.

– Sunt sigură că Yvonne trebuie să te caute, exclamă cu dispreț.

La întoarcerea în sala de bal, se eschivă privirii furioase și totuși o întâlnea deseori în timp ce dansa din nou. Nu refuză nici o invitație; pentru că o credea o flăcăuță, era mai bine să-i dea dreptate.

Dar, mai târziu în noapte, în liniștea cortului său, când se afla singură cu durerea sa, îl blestemă în taină pe Paul Nicolas, cu capul înfundat în pernă. În ciuda tuturor insultelor, îl iubea mai mult ca niciodată...

Capitolul 10

Clio dormea profund când o explozie enormă o trezi tresărind. O ploaie de deșeuri pe pânza cortului și mirosul acid și caracteristic al prafului de pușcă îi dovedea că nu visase; se petrecuse foarte aproape de tabără.

Imediat auzi zgomote de pași și vocile familiare ale colegilor.

– Clio, ești bine? strigă Dennis.

– Da, dar ce naiba s-a întâmplat? răspunse, îmbrăcându-și în grabă halatul.

– Mi-e teamă că munții au fost dinamitați, îi spuse tânărul bărbat fără să glumească.

Echipa se duse în întregime la locul faptei și constată că, printr-un noroc, stricăciunile nu erau foarte serioase. Doar o tranșee recent deschisă fusese parțial prăbușită. Axele principale aproape nu fuseseră deteriorate. Dar asta nu schimba gravitatea faptelor și toți erau conștienți de acest lucru: amenințarea care apăsa acum asupra taberei și a ocupanților ei, era criminală. Din fericire, Clio știa deja pe cine ar bănuî, iar Paul...

Cookie servi cafea în cortul principal în care se adunaseră arheologii. Fiecare își dădea părerea referitor la acest ultim act de vandalism. Yvonne se indignă ca și ceilalți și se arată extrem de nervoasă. Și, la fel cu ceilalți, părea că acuză personalul autostrăzii.

– Nu știu cum se întâmplă aici, declară ea, dar în țara mea este greu să-ți procuri explozive. Folosirea lor este reglementată și rezervată anumitor profesioniști: antreprenori, sau mineri, de exemplu...

În ciuda orei târzii și a șocului pe care tocmai îl suferise, peruviana era incredibil de frumoasă și de seducătoare. Era înfășurată într-un capot cu motive exotice și foarte colorate, care îi puneau în evidență trupul zvelt de sportivă. Părul negru ca smoala cădea liber pe umeri și-i încadra ochii pătimiși și fața cu ten strălucitor.

Alături de ea, Clio avea impresia că era ștearsă și pirpirie. Regreta că nu avusese timp să-și perie părul ciufulit de somn și să îmbrace altceva decât halatul de baie albastru ca cerul peste tricoul galben care-i servea de cămașă de noapte; în comparație cu mândra Yvonne, părea o fetiță.

Paul păstră tăcerea, dar Clio simțea cât era de furios. De mai multe ori își ațintise asupra ei privirea acuzatoare care părea să spună: vezi, ce crezi acum despre dragul tău Larry?

Dar dinamitarea nu făcu decât să-i întărească părerea. Larry Jarvis era prea respectuos pentru a pune în pericol viața semenilor. Să strivești niște corturi goale pentru a da un avertisment și să treci la acțiune, provocând o explozie care să amenințe viața la aproximativ cincisprezece persoane adormite, erau două lucruri diferite.

Clio revedea fără încetare imaginea Yvonnei pătrunzând în cabina telefonică de la sala de bal din Seneca. Oare pe cine putuse suna atât de târziu, seara?

A doua zi dimineață, Clio se oferă să meargă în oraș, pentru a depune plângere la șerif. Nu spera ca poliția să reușească să-l

convingă pe Paul de nevinovăția lui Larry, dar ținea să verifice o intuiție care o obseda: voia să parcurgă străzile pustii și copleșite de soare la Seneca, în căutarea unei anumite camionete maro, pe care începuse s-o cunoască bine. Termină rapid formalitățile la poliție, făcându-și depozitia pe lângă o secretară care îi promise că șeriful va veni el însuși la fața locului pentru a-și continua ancheta.

Seneca nu era un oraș mare: ieșind din birou, reperă în curând vehiculul deteriorat al lui Frank Nicolas, parcat în fața unei cârciumi. Intră fără să ezite în sala întunecată și-i trebuiă câteva clipe pentru a-și acomoda vederea cu contrastul: afară, soarele era la zenit. Îl văzu așezat singur la masă, purtând de data aceasta o cămașă în carouri, ușor descheiată. Un șiret din piele împletită îi strângea fruntea și-i susținea părul nu prea lung. Părea pierdut în gânduri și ținea încă o halbă plină cu bere.

– Bună ziua, Frank, spuse Clio strecurându-se lângă el, pe banchetă.

Acesta tresări și ochii negri și morocănoși nu o recunoscă imediat.

– Sunt Clio, reluă tânăra femeie, întinzând mâna. Clio Marshall, lucrez cu Paul la șantierul de săpături.

– Îmi amintesc, făcu Frank, vizibil nemulțumit s-o vadă. Sunteți prietena lui Paul. Domnișoară Marshall, v-aș cere să nu-i vorbiți despre prezența mea la Seneca. Nu am timp să merg la sit și știți de altfel că fratele meu și cu mine avem multe divergențe referitoare la acest șantier de săpături.

– Frank, nu sunt aici din întâmplare, spuse tânăra femeie. Te căutam, deoarece bănuiam că ești încă în oraș.

– Nu... înțeleg, făcu acesta, brusc bănuitor.

– Se întâmplă că, fără să vreau, te-am auzit discutând în camionetă cu profesor De Silvestro, la Tahlequah, în seara când a avut loc „powpow“. În ciuda uimirii de a constata că făcuse tot acel

drum fără să vină să-l salute pe Paul, sau pe mama sa, nu mi-am făcut griji până în clipa în care ți-am zărit vehiculul la Seneca, a doua zi după afacerea cu buldozerul. Toată lumea din sit a acuzat personalul autostrăzii că este răspunzător de acest prim sabotaj, în afară de mine. Sunt sigură că Yvonne și cu tine nu sunteți străini de asta. Apoi, noaptea trecută a avut loc o explozie în tabără și ești din nou aici.

– Ascultați, domnișoară Marshall, replică Frank furios. Sunteți pe un drum complet greșit. Ultima dată, nu făceam decât să petrec cu prietenii și ne-am oprit să mâncăm. Astăzi, este același lucru. Mă duc să-mi văd iubita, la Pouteau. Și chiar dacă bănuielele dumneavoastră ar avea cea mai mică șansă să fie fondate, știți perfect că vă este imposibil să dovediti ceva. Așa că plecați și lăsați-mă în pace!

– Este adevărat, nu am dovada, admise Clio. De altfel, nu i-am vorbit încă fratelui dumitale și nimănui altcuiva despre asta. Nu voiam să mă amestec într-o poveste de familie. Dar după ceea ce s-a întâmplat în această noapte, am datoria să acționez. Explozia ar fi putut răni, chiar omorî pe cineva. Și toți membrii echipei, inclusiv fratele dumitale, îl acuză pe inginerul care conduce lucrările de construcție ale podului. Paul are chiar intenția să-l acționeze în judecată, în timp ce sărmanul băiat nu are absolut nimic de-a face cu toate astea, sunt convinsă!

– Dacă acest tip este nevinovat, chiar nu are să se teamă de nimic, obiectă Frank.

– Cu siguranță, dar va avea loc o anchetă și dacă voi fi întrebată, voi fi obligată să menționez că te-am surprins cu Yvonne la Tahlequah în ajunul sabotajului cu buldozerul. Voi spune de asemenea poliției că am văzut-o pe profesor De Silvestro telefonând noaptea trecută. Aflând astea, Paul ar putea deschide ochii: te-ai arătat extrem de agresiv cu el față de proiectul de la Fourche Maline. Știu cât de mult i te opui.

Frank își împinse berea și-și luă capul în mâini cu un aer obosit. Împotriva voinței sale, se mărturisea învins.

– Voiam doar să răstorn câteva corturi, nimic mai mult, spuse, vă asigur. Prietenii mei s-au lăsat mânați de furie. Am băut mult în acea seară și mai ales ne-am înfuriat reciproc, discutând despre „Cărarea Lacrimilor” și despre toate persecuțiile la care au fost supuși în trecut indienii. Am încercat să-i împiedic să facă prea mult și când i-am văzut pe doi dintre ei traversând râul la volanul unei mașini mari, nu mi-am crezut ochilor. N-am reușit să-i opresc.

– Și dinamita?

– Știu că nu mă veți crede, reluă Frank, aparent cinstit de data aceasta, dar nu știam de explozie. Într-adevăr, Yvonne m-a sunat aseară și era foarte enervată. Mi-a spus că Paul era pe punctul de a obține ocrotirea sitului și că săpăturile ar putea continua ani de zile. Voia să dea o lovitură decisivă, pentru a împiedica asta. Mi-a cerut să ne întâlnim imediat, dar am refuzat. I-am dat întâlnire astăzi, chiar aici pentru a vedea cu ea ce putem face.

– Insinuezi că Yvonne a putut proceda la dinamitare complet singură? Întrebă Clio, neîncrezătoare. De unde și-ar fi procurat explozivul?

– Tot ce știu este că noaptea trecută nu am fost acolo, făcu Frank pe un ton dezolat. Poate am greșit, domnișoară Marshall: aș fi putut încerca să împiedic asta. Cea mai mare parte a prietenilor mei nu erau acasă de dimineață, când i-am sunat pentru a le cere să ne întâlnim aici. Mi s-a răspuns că nu s-au întors de noaptea. Sincer, sunt de acord cu dumneavoastră referitor la dinamită: este stupid și periculos. Este chiar de neiertat. Dar nu știți în ce măsură a suferit poporul meu pentru a ajunge la asemenea acte de violență. În zilele noastre, indienii sunt rareori respectați și când unul dintre ai noștri este gata să treacă de cealaltă parte....

– Nu există cealaltă parte, îl întrerupse Clio. Paul este la fel de mândru de strămoșii săi ca și dumneata. Dar nu uită nici că jumătate din sângele său aparține albilor. Cu siguranță, este unul dintre motivele pentru care a devenit arheolog, deși ești prea încăpățânat să o recunoști. Dorește mai mult ca orice să descopere istoria primilor locuitori din această regiune: indienii. Ar trebui să-l vezi lucrând: tratează osemintele și obiectele personale pe care le dezgropăm cu o adevărată venerație. Ne inspiră tuturor cel mai mare respect pentru poporul care locuia odinioară pe aceste locuri. Și nu este o simplă și rece curiozitate științifică, poți să mă crezi! Paul nu este așa.

Frank scutură din cap, evident puțin convins.

– Dar ce face cu acele schelete? Le închide în cutii și le trimite la muzeu! Și numiți asta respect? Ce ați spune dacă într-o sută, sau două sute de ani, cineva ar hotărî să profaneze mormântul dumneavoastră și pe cele ale copiilor dumneavoastră și ar duce rămășițele pentru a le face analize și a scoate teorii neclare?

– Frumoasă afacere, Frank! N-aș „spune” nimic, în mod sigur pentru că voi fi moartă de mult timp și cu mine, toți apropiații care ar fi putut fi îndurerați. La urma urmei, n-ar fi atât de teribil ca un arheolog, un om de știință, să-mi dezgroape rămășițele pământești, pentru a-i învăța pe contemporanii săi modul în care am trăit printre cei de-o seamă cu mine. Nu este nimic trist în asta, dimpotrivă: studiind arta și cultura civilizațiilor dispărute înveți să le apreciezi și, cine știe? să te inspiri din ele. După părerea mea, toate acestea sunt mult mai importante decât să lași osemintele la locul lor și să rămâi neștiutor.

Clio se întrerupse o clipă pentru a o îndepărta cu un gest nervos pe chelnerița care se apropia de masa lor cu două meniuri. Fusese cucerită de subiectul de conversație care-i era atât de drag: Paul – și meseria de arheolog – și nu simțea nici o dorință de a mânca.

– Într-un fel, reluă ea, noi le permitem acelor oameni dispăruți de secole să trăiască din nou și să comunice cu noi. Fără arheologi, nu am ști nimic despre origini și despre erele preistorice ale omenirii. Îți dai seama că nu s-ar fi știut nimic despre originile poporului dumitale, de care ești pe drept cuvânt atât de mândru și care sunt deja atât de neclare? Ia de exemplu anumite generații care s-au succedat pe la situl Fourche Maline, la marginea acelei cascade minunate. Nu ți-ar plăcea să cunoști ce zei venerau? Cum își construiau casele? Din ce trăiau? Și de ce au dispărut în cele din urmă, adoptând o altă cultură, alt mod de trai? Nu ești curios de toate astea? Greșești. Ar trebui să fii mândru de ceea ce a întreprins fratele dumitale, în loc să-ți fie rușine. Îl cunoști pe Wolf Birdsong, unul dintre studenții lui Paul, care contribuie la săpături încă de la începutul verii? Este indian incaș pur și totuși se mândrește să lucreze cu Paul. Și cred că știi că în Oklahoma, un mare număr de indieni împărtășesc această admirație pentru rezultatul muncii fratelui dumitale.

Cu ochii strălucind de mânie, Frank nu voia să asculte nimic.

– Este vorba mai mult despre ambiție, decât despre o adevărată vocație, spuse. Dacă spuneți adevărul, de ce intenționează să plece în Peru cu Yvonne și să lase baltă totul aici? A anunțat-o pe mama că vrea s-o ia de soție pe Yvonne și să meargă să lucreze în ruinele incașe.

Aerul nefericit al tânărului bărbat o făcu pe Clio să înțeleagă brusc cât își iubea fratele și că toată revolta se datora mai ales planurilor de plecare ale acestuia. Pentru Frank, el nu avea dreptul să părăsească pământurile tribului și să emigreze din motive de glorie și renume. În acea clipă se simți solidară cu bietul Frank, deoarece împărtășea dragostea și admirația ei pentru Paul Nicolas – ca și durerea de a-l vedea plecând.

– Ești sigur că va părăsi într-adevăr țara? îl întrebă. Poate Yvonne își va schimba părerea...

– Nu este nici o șansă, spuse Frank trist. Ar face orice pentru a-l duce pe Paul în Peru. Familia sa este foarte bogată și foarte influentă și se folosește de asta pentru a-l atrage acolo. Îl ispitește cu un viitor de aur, fără probleme de bani și de finanțări și cu libertatea de a lucra după bunul său plac.

Clio se pregătea să-l întrebe pe Frank despre rolul jucat de Yvonne în incidentele survenite la sit, când peruviana apărui în persoană, în sala întunecată a tavernei.

După timpul de acomodare al privirii cu întunericul, Yvonne făcu ochii mari de uimire când o zări pe Clio așezată lângă Frank. Ezită, apoi își veni în fire și se îndreptă cu grație spre masa lor.

– Pe cuvânt, Clio, exclamă cu un ușor accent spaniol, așadar alergi după toți bărbații? Ai un palmares de vară impresionant!

– Probabil aveți de reglat „afaceri” amândoi, se mulțumi Clio să răspundă. Dacă-mi permiteți, vă voi lăsa.

Aproape palidă, în ciuda bronzului strălucitor, Yvonne se așeză în fața lui Frank și-l luă de braț.

– Ce i-ai spus? îl întrebă cu o urmă de îngrijorare în glas.

– Frank nu mi-a spus nimic despre tine, interveni Clio. Am vorbit doar despre sabotajele care au avut loc în tabără. I-am spus că v-am văzut, sau mai degrabă v-am auzit discutând împreună la Tahlequah.

– Ce naiba făceai acolo?

– Paul n-a vrut să mă lase singură în tabără și m-a luat cu el în weekend, răspunse Clio.

Așa deci, Paul îi ascunsese Yvonnei weekendul lor... Clio crezuse mereu că știa. Dat fiind gelozia de care dădea dovadă, nu era de mirare reflecția făcută.

Yvonne întinse mâna peste masă și prinse cu răutate încheietura tinerei femei.

– Nu te apropia de Paul, destrăbălată mică, făcu ea printre dinți. Este al meu!

Clio își retrase energic brațul, frecând urmele roșii lăsate pe pielea de unghiile Yvonnei.

– Nu te teme, îi replică. M-a obligat să vin cu el, pentru că se simțea răspunzător pentru mine. Nu voia ca o studentă să rămână timp de două zile singură în tabără.

În timp ce minimaliza faptele pentru a domoli agresivitatea rivalei sale, Clio nu se putut împiedica să nu evoce în minte ceea ce se petrecuse între Paul și ea în camera mare a casei lui Hannah Nicolas...

Yvonne o privi atent, ca pentru a-i citi gândurile în ochii albaștri ca turcoaza. Clio își întoarse privirea. Oare peruviana înțelesese? Știa că și ea era îndrăgostită nebunește de Paul?

– Presupun că te vei grăbi să-i povestești lui Paul că am complotat cu fratele său pentru a-i face proiectul să eșueze? spuse Yvonne, a cărei panică era vizibilă. Nu te va crede niciodată.

– De ce ai făcut asta? întrebă Clio. Paul ține atât de mult la Fourche Maline... De ce încerci s-o distrugi?

– Nu voiam să fie atinse tranșeele, afirmă Yvonne. Aveam doar intenția să-i înspăimânt pe studenți, pentru a-i descuraja să continue săpăturile. Ideea dinamitării n-a venit, cu siguranță, de la mine! Frank este complet inconstient, ar fi putut răni pe cineva... Cu siguranță se va deschide imediat o anchetă și adevărul s-ar putea să fie descoperit...

– Am crezut că înțeleg că Frank nu are nimic de-a face cu asta, o întrerupse Clio, înainte ca fratele lui Paul să aibă timp s-o facă el însuși. După toate aparențele, prietenii săi au luat singuri inițiativa.

Dar numai în cazul în care n-au dat curs încurajărilor tale la acest act de vandalism. Nu-mi închipui cum cineva de nivelul tău profesional a putut fi complice la urzeli atât de puerile.

– Oare ești oarbă? Paul vorbea fără încetare de continuarea săpăturilor anul viitor și poate și în anii următori. N-am timp de pierdut. Trebuie să ne împlinim destinul cât timp suntem încă tineri!

– Destinul vostru? Întrebă Frank măsurând-o din cap până în picioare cu un aer obosit.

– Da, destinul nostru. Paul și cu mine suntem născuți pentru a realiza lucruri mari. Vom deveni celebriități internaționale, vom ține conferințe în toată lumea. Canalele de televiziune mă invită deja să iau cuvântul. Când voi fi căsătorită cu Paul, vom forma perechea cea mai bogată și mai invidiată din toată comunitatea științifică americană... Și mondială!

În timp ce o asculta pe profesor De Silvestro, Clio își dădu seama în ce măsură miza aceasta pe viitorul cu Paul. Mândria, ca și ambiția, nu aveau margini. La rândul său, tânărul Frank o observa pe viitoarea soție a fratelui său cu o asprime dură și cinică. Simțindu-i privirea asupra ei, Yvonne puse capăt tiradei.

– De la cine a venit ideea sabotării taberei? Întrebă Clio. Tu l-ai convins pe Frank și pe prietenii săi să facă această treabă murdară în locul tău?

– Chiar dacă am făcut-o, nu poți dovedi nimic, replică Yvonne, cuprinsă din nou de panică. Îi voi spune lui Paul că minți. Așa că te sfătuiesc să-ți ții gura, altfel îți promit că o să-ți pară rău.

Chipul peruvianeii era răvășit de teamă și de răutate. Părea în stare de orice pentru a-și atinge scopurile. În același timp cu Paul, își dorea celebritate și avere. Și n-o putea opri nimic. Brusc, Clio simți dorința de a fugi cât mai departe posibil de acest loc și să nu mai aibă nimic de-a face cu femeia aceasta lacomă.

– Ai fi în stare să pui în pericol întreg proiectul și toată cantitatea de muncă pe care o reprezintă, numai pentru a-l împinge pe Paul să te urmeze? o întrebă ca pentru a înțelege mai bine.

– Voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a-l împiedica să rămână în groapa aceasta infamă, replică Yvonne, înglobând într-un gest explicit barul plin de praf și orașul de afară. Este de neconceput ca talentele unui bărbat ca Paul Nicolas să continue să se risipească pentru lucruri care nu merită osteneala.

Frank își stăpânea cu greu furia ascultând cuvintele insultătoare ale celei pe care, acum, regreta amarnic că o urmasese cu ideile nesăbuite.

– De ce ați ajutat-o? întrebă Clio, întorcându-se spre el.

– Voiam să-i dăm un avertisment lui Paul, mărturisi Frank, fără să îndrăznească s-o privească în ochi. Și apoi, nu aveam nimic de pierdut, eram furioși împotriva lui: știți că locul sacru de la Faleza Magică va fi peste puțin timp distrus, pentru construcția podului? Paul nici măcar n-a încercat să intervină pe lângă autorități pentru a împiedica această distrugere.

– Te înșeli, este pe cale să obțină ca situl în ansamblul lui să fie ocrotit. Dacă cererea îi este acceptată, nu se vor mai atinge de faleză și nici de Fourche Maline. Traseul autostrăzii va trebui să fie modificat și podul construit în altă parte.

– Nu știm nimic despre asta, bâigui Frank, dând din cap cu un aer dezolat. Într-adevăr, eu... De ce Paul nu mi-a spus nimic?

– Poate n-a avut ocazia, sugeră Clio. Fără îndoială, ar fi făcut-o curând.

Cu o mină sfidătoare, Yvonne îi privea ca pe doi ignoranți.

– Vă pierdeți timpul, spuse, crezând că Paul Nicolas va rămâne un cercetător anonim în Oklahoma. Va alege celebritatea și va veni cu mine, vă jur!

Capitolul 11

Când Clio se întoarse în tabără, ora prânzului trecuse deja, dar Cookie îi păstrase un sandviș mare cu ton și crudități. În timp ce mânca, Yvonne sosi la volanul mașinii lui Paul. Pentru a nu risca o nouă confruntare cu profesor De Silvestro, plecă în fugă spre rambleuri, luând cu sine ceea ce-i rămăsese.

Tot timpul după-amiezii fu conștientă că Yvonne n-o scăpa din ochi, mai ales când Paul se afla în apropiere. Cu siguranță, se temea ca tânăra femeie să nu-i dezvăluie ceea ce știa, în ciuda amenințărilor sale. Totuși, Clio se hotărâse să nu vorbească. Apărându-l în mod deschis pe Larry, își pierduse deja orice credibilitate în fața lui Paul și nu ignora greutățile pe care le-ar fi avut, încercând să-l convingă pe Paul de vinovăția Yvonnei. În plus, nu voia să-l stărneasă pe Paul împotriva logodnicei sale, și mai puțin împotriva fratelui mai mic, deoarece îl respecta prea mult pentru a dori să-i facă neazuri. Într-o săptămână, va părăsi regiunea și nu-l va mai vedea niciodată pe Paul Nicolas. Era de preferat să plece fără scandal.

Înainte de cină, nori groși se adunară treptat pe cer și un vânt violent se porni. Paul de-abia dăduse ordin să se acopere tranșeele, când Cookie sosi în fugă pentru a-l avertiza că la radio se anunțaseră furtuni.

– Cea care se pregătește va fi foarte rea, spuse bătrânul. Ar fi de preferat să aranjăm tot și să mergem să ne refugiem în oraș pentru seara asta.

Clio lucrase pe muntele mic, cel mai apropiat de râu. Paul veni s-o ajute să ducă scândurile grele, în timp ce ploaia începu torențial. Yvonne le veni în ajutor.

– Descurcați-vă amândouă, strigă Paul în vacarmul făcut de vânt și ploaie. Trebuie să mă duc să mă ocup de muntele numărul trei, unde nu este nimeni.

Cu fața în bătaia rafalelor de ploaie tot mai puternice, Clio trase scândurile peste tranșee și o ajută de Yvonne să fixeze prelatele mari din plastic. Cele două femei erau izolate de tovarășii lor de un vârtej de apă care făcea vizibilitatea aproape imposibilă. Râul imita deja cerul furtunos. În câteva clipe, cursul domol al apei deveni un torent impresionant. De data aceasta, Fourche Maline își merita numele din plin. Se arunca furios împotriva malurilor, considerându-și albia prea strâmtă. Clio simți solul mișcându-se sub ea în timp ce încerca în zadar, în genunchi pe marginea tranșeei, să se lupte cu vântul care umfla ca un nebun folia rebelă de plastic.

– Nu vom reuși! îi strigă Yvonnei. Vântul este prea puternic!

Nu așteptă răspunsul peruvienei, dar încercă pentru ultima dată să strecoare prelata sub scândură. Era imposibil, mai ales fără

ajutorul Yvonnei care, după toate aparențele nu înțelesese manevra. Când o strigă din nou, Clio își dădu seama că pământul se mișca din ce în ce mai mult sub picioarele sale. Brusc, fu cuprinsă de panică: aluneca solul! Căzu pe burtă în noroi. Partea colinei în care se afla, era pe cale să se desprindă! Se va prăbuși în torentul furios al râului!

Luată și ea, Clio se agăță de o rădăcină care cedă curând sub greutatea sa. Aluneca implacabil, fără nimic de care să se țină: fiecare piatră, fiecare rocă, totul se dezechilibra și cădea în abisul înspăimântător.

– Ajutor! îi strigă Yvonnei, care o privea scufundându-se în crevasă, fără să reacționeze.

– Scândurile! urlă Clio. Întinde-mi o scândură!

Peruvienei se părea că-i trebuie o veșnicie să înțeleagă ce aștepta de la ea și în sfârșit ridică scândura cea mai apropiată pentru a o așeza de-a latul fisurii din ce în ce mai largi. Dar Clio nu reuși să ajungă la ea. Era deja prea departe.

– Mai jos! îi strigă. Pune-o mai jos!

Într-un suprem efort, reuși să-și ridice corpul câțiva centimetri mai sus și degetele îi atinseră scândura. Se agăță cu energia disperării, în timp ce malul se surpa sub ea.

Brusc, scândura nu mai există, ci doar noroi și pietre. Trupul îi atinse limba de pământ care se prăbuși și fu înghițită de apele sălbatice ale râului transformat. Se zbatu împotriva curentului, pentru a urca la suprafață să respire. Reuși pentru o fracțiune de secundă, dar fu din nou înghițită de valuri. Nu mai avea putere, dar încă ținea cu disperare să supraviețuiască. Ca prin minune, reuși pentru a doua oară să-și recapete respirația, dar un vârtej o aruncă din nou la fundul apei, cu o violență extraordinară. Era învinsă, pe jumătate moartă, dar se bătea încă. Râul se înverșuna asupra ei într-o luptă prea inegală. Nu-și dădu seama de natura diferită a ceea ce, în

ultima clipă, o antrenă spre suprafață și nu spre adâncuri. Apoi înțelese că era un bărbat, nu un nou element dezlănțuit. Două brațe musculoase care-i veneau în ajutor, o ridicară pe pământ sigur. Paul! Înfruntase furiosul Fourche Maline pentru a o ajuta!

Acesta o duse pe mal, departe de torentul periculos. Se terminase, o strângea în brațe pentru a o încălzi și-i murmură cuvinte încurajatoare, deoarece începuse să plângă. Așezat cu ea în mijlocul potopului, începu s-o legene ușor, cum își leagă o mamă copilul.

– Gata, gata, Clio dragă, îi spunea sărutând-o pe tâmplă. S-a , nu mai ai de ce te teme. Totul este în regulă.

Se agăță de el, înnebunită de dragoste și de recunoștință. Se aflau pe malul opus față de tabără și râul îi transportase o distanță considerabilă. Nu era nici un adăpost, nimeni. Și deși intensitatea furtunii scăzuse, ploaia nu dădea nici un semn să se domolească.

Escaladând malul, Paul o duse la pajiștea inundată și merse până la fundațiile podului. Apropiindu-se de șantierul de construcții, zăriră clipind lumina portocalie a unui vehicul de serviciu de la autostradă. Angajatul venit să constate pagubele îi invită în spatele furgonului și scoase o pătură în care Paul o înfășură pe Clio. Epuizată, tânăra femeie îl auzi pe bărbatul cu impermeabilul galben picurând de ploaie, cerând ajutor prin radio.

Putin după aceea, sosi o a doua mașină și-i duse pe cei doi scăpați teferi, spre orașul vecin, Harperston. Restul echipei se refugiase cu siguranță la Seneca, așa cum fusese prevăzut, dar Paul nu voia să piardă timp prețios ca să ajungă la podul următor, cu siguranță deteriorat, pentru a merge acolo.

– La Harperston există medic, dacă prietena dumneavoastră are nevoie, explică șoferul, în timp ce parcurgea drumul spre oraș. Vă veți putea, de asemenea, petrece noaptea la motel, dacă trebuie. Dacă liniile n-au fost întrerupte, vom încerca să luăm legătura cu

grupul dumneavoastră la Seneca, dar după părerea mea, la sosire, ar fi mai bine să-i procurați niște haine uscate micuței și s-o puneți imediat în pat. Pare foarte tulburată.

Proprietara motelului o privi pe Clio și se grăbi s-o însoțească la etaj.

– Aveți noroc, tânără fată, îi spuse lăsând să curgă apa caldă pentru baie. Mulți oameni au fost luați de rău, dar puțini au supraviețuit pentru a vorbi despre asta.

După ce se încălzise în baie, Clio îmbracă o cămașă de noapte și un halat pe care i le pregătise bătrâna doamnă și se așează în fața ferestrei de la camera mică. Era noapte, dar după ceea ce tocmai i se întâmplase, era incapabilă să doarmă. I se aduse un pahar cu vin cald și bău încet, ascultând vuietul furtunii care se îndepărta.

Revedea cu groază clipele în care crezuse că va muri. Fusesse gata să se înece și totuși era acolo, vie, apreciind importanța nemăsurată a fiecărei guri de aer pe care o respira. Fusesse o lecție, o lecție dură de viață. Începând de acum, nu va mai neglija niciodată orice ocazie care i se va oferi pentru a profita de viață.

Oftă. Vara se apropia de sfârșit și în câteva zile va pleca, părăsindu-l pentru totdeauna pe Paul Nicolas. Fără voia ei, la acest gând o cuprinsese o mare tristețe. Voia să-și amintească de el, de clipele de fericire pe care le împărtășiseră, pe ascuns, încât cu greu îi venea să creadă că nu fuseseră un vis.

Înainte de a nu-l mai vedea niciodată, voia să-și petreacă noaptea aceea lângă bărbatul pe care-l iubea. Pentru el, cu siguranță nu va fi decât o experiență pur fizică, fără dragoste adevărată, dar prefera asta uitării. După ce văzuse moartea cu ochii, înțelesese importanța lui Paul în viața ei.

Ieși pe culoar și se îndreptă fără zgomot spre camera lui. Ușa nu era încuiată cu cheia. La lumina unei veioze, îi văzu chipul frumos și întunecat și umerii goi ridicați pe pernă. Nici el nu dormea, ținea o carte în mâini, dar părea că aștepta ceva, sau pe cineva – poate pe ea?

Fără să ezite, merse spre pat și se dezbracă în întregime în fața lui, mândră să-i arate corpul, mândră să vină să i-l ofere pentru ultima dată. Paul scăpă o exclamație de surpriză și de fericire. Privirea ochilor negri și seducători o învăluia și se înfioră de plăcere anticipată.

– Te iubesc, spuse Clio fără să tremure. Vreau să-mi amintesc întotdeauna de tine.

Se aplecă încet spre el și-și lăsă părul blond să-i acopere fruntea, ca o mângâiere. Îi sărută buzele îndelung, senzual, hotărâtă să prelungească această clipă până la hotarele nopții. Cu adorație, își purtă apoi gura peste pieptul lat, neted și arămiu, fără urmă de păr, semne de netăgăduit ale originii indiene a lui Paul. În același timp simți sub vârful degetelor conturul compact al umerilor, al brațelor, conștientă că doar cu un gest, acele brațe ar fi putut-o zdrobi.

Sub mângâierile sale, Paul începu să respire mai repede, mai zgomotos, oftând de nerăbdare în timp ce Clio cerceta, fără grabă, fiecare părticică a trupului încordat de dorință. Văzându-l astfel, subjugat de farmecul său, tânăra femeie închise ochii pentru a-și grava mai bine în memorie imaginea bărbătească a celui pe care-l iubea. Dintr-o mișcare, acesta se rostogoli asupra ei și-i puse mâinile pe umeri. Sărutările lui deveniră mai pasionate, mai stăruitoare ca niciodată. Cerea satisfacerea dorinței pe care se străduise s-o trezească în el. Cedând, Clio i se oferă cu brațele întinse de-o parte și de alta a pernei. Paul îi admira eventaiul de aur al părului etalat deasupra capului, ca o coroană și-i sărută fruntea, de data aceasta cu o infinită blândețe.

Apoi universul întreg se clătină, camera, lumina filtrată a lămpii, patul mare în dezordine... Avu impresia că se înecă pentru a doua oară, dar nu într-un torent de lacrimi și groază: unită cu Paul, trup și suflet, înnota într-un ocean de extaz, în care timpul nu mai exista, nici spațiul, ca într-un vis.

Oare era un miracol? Trăiau încă, sau se aflau dincolo de limitele fericirii omnești? Da, era un miracol. Era fără îndoială un miracol...

Mult timp după aceea, când își reveniră în simțiri și când Clio se întoarse pe furiș în camera sa, izbucni în lacrimi, ghemuită între cearșafuri, având certitudinea crudă că asta nu se va mai întâmpla niciodată, deoarece nici un bărbat nu-l va înlocui vreodată pe Paul. Numai acum măsură dimensiunile iubirii pe care i-o purta și era cu atât mai trist cu cât acea iubire era fără speranță.

A doua zi dimineată, când se întoarseră în tabără, constatară că furtuna încheiase opera de distrugere pe care o începuseră tinerii indieni militanți. Râul umflat luase aproape tot, deși scăzuse deja și-și reluate cursul obișnuit. Unele tranșee erau inundate, altele pline cu mâl. Nu rămăsese nici o urmă de sit arheologic. Doar cel mai mare dintre corturi rămăsese în picioare, corturile mici, individuale fiind fie culcate de vânt, fie complet dispărute în potop: era cazul celui al lui Clio.

Larry Jarvis era acolo, cu șeriful și o mână de oameni din vecinătate, încercând să ajute echipa arheologică rămasă fără adăpost. Dar nu mai era mare lucru de salvat, cu excepția unui puțin material și a câtorva lucruri personale cruțate.

Toată lumea o înconjură pe Clio pentru a o săruta și a-i pune întrebări.

— Nu poți să știi cât am fost de ușurați aflând că tu și profesorul erou, erați teferi, spuse Cookie, sărutând-o sonor pe obraz. De fapt, te așteaptă cineva, Clio. Se pare că este soțul tău. A venit de dimineată cu șeriful, spunând că te căuta.

— Clayton? Aici? Întrebă Clio, neîncrezătoare.

— Da, făcu Cookie, cu un aer stânjenit. Tocmai bea o cafea în cortul mare. Trebuie să te ducă acasă.

Clayton îi aduse, într-adevăr, la cunoștință tinerei femei că mătușa Sarah era la spital și că unchiul său, care se temea de ce era mai rău, îi ceruse să plece s-o caute.

Clio nu avu nevoie să-și facă bagajul: toate lucrurile îi fuseseră înghițite de inundație. Își luă repede rămas-bun, mai întâi de la Larry. Acesta fu fericit să-i spună că soția acceptase în cele din urmă să se împace cu el.

– Știam că încă o iubești, spuse Clio strângându-i cu afecțiune mâna. Îți doresc toată fericirea din lume și mulți copii.

– Nu te voi uita niciodată, Clio. Tu mi-ai dat puterea să încerc să trăiesc din nou cu ea. Acum, promite-mi să-l găsești și tu pe cel pe care-l cauți.

– Nu-ți face griji pentru mine, spuse tânăra femeie, străduindu-se să zâmbească.

Fu apoi rândul lui Dennis și al lui Edgar. Își promisera să-și scrie și se sărutară, iar apoi strânse mâinile tuturor camarazilor de o vară, asta incluzând-o și pe Yvonne, care i-o întinse pe a sa. Clio îl căută din ochi pe Paul. Acesta stătea la distanță și contempla spectacolul dureros al sitului distrus de la Fourche Maline. Fără să îndrăznească să meargă să-l deranjeze, tânăra femeie se mulțumi să-l privească îndelung, pentru a păstra pentru totdeauna în suflet imaginea siluetei mândre a profesorului, așa cum îi apărea în acea clipă: îndepărtat și inaccesibil, dar teribil de frumos și de seducător.

Mătușa Sahar se restabili în cele din urmă. La aproximativ cincisprezece zile după atacul cardiac, ceru permisiunea să se întoarcă acasă. Totuși, unchiul Joe înțelese imediat că marea casă cu două etaje din Maple Street devenise prea greu de întreținut pentru două persoane în vârstă. Cu blândețe, reuși să-și convingă soția că era timpul să se retragă într-un confortabil azil de bătrâni.

Cu regret, Clio își ajută unchiul să încheie vânzarea casei vechi a copilăriei sale și să organizeze mutarea. Ea obținu în extremis o

bursă de studii și se înscrie la universitate, unde închirie o cameră în campus. Avansase destul de mult pe timpul verii, participând la săpăturile arheologice de la Fourche Maline pentru a spera la diplomă la sfârșitul anului școlar. Apoi va încerca să obțină un post de profesor secundar, anul următor.

Programul primului semestru nu conținea decât cursuri de pedagogie: era departe de arheologia și antropologia care o pasionau atât de mult. Totuși, din plăcere, se înscrie la singurul curs de istorie: „Originile populației Marilor Câmpii...”

În acea zi, după ce anul întâi susținuse examenul de la mijlocul semestrului, Clio intră în amfiteatru și-l descoperi pe Paul, în picioare pe estradă. O clipă, se întrebă în mod serios dacă își pierdea mințile. Era cu siguranță o iluzie, deoarece era convinsă că drumurile nu li se vor mai încrucișa niciodată.

De când părăsise Fourche Maline, chiar dacă nu se mai gândea în mod conștient la Paul de mult timp – și-o interzisese – el continua să-i obsedeze mintea și visurile. În fiecare seară, înainte de a adormi, se revedea în brațele sale. Dar învățase să trăiască astfel în compania sa, să se resemneze.

Acum, acceptase ideea de a-l iubi pentru totdeauna. Și chiar dacă într-o zi se va atașa de altcineva, asta nu va diminua cu nimic sentimentele pentru dragul ei profesor. De altfel, se îndoia că un alt bărbat va intra în viața ei: cu siguranță, era condamnată să-și urmeze drumul singură, având drept singur însoțitor numai amintirea unei iubiri interzise. La urma urmei, poate aceasta îi era soarta: să ducă o existență laborioasă printre cărți și să profite de bucurii simple: de a învăța și a călători.

În spatele amfiteatrului, își dădu în sfârșit seama că nu avea nici o halucinație: era vorba chiar de profesorul Paul Nicolas în carne și oase, și nu de o fantomă. Își blestemă soarta crudă care-i jucase o asemenea festă: prezența lui Paul nu putea schimba nimic în afară de a șterge luni întregi de eforturi pe care le făcuse pentru a se obișnui să nu-l mai vadă.

Primul reflex fu să fugă, dar nu fu în stare, în ciuda suferinței la care se expunea rămânând mai mult. Sala era imensă. Nu avea nici o șansă să fie observată printre toți studenții. Se strecură în ultimul rând și se afundă în scaun. Cu capul în mâini, se strădui să se calmeze și să se concentreze.

– S-a întâmplat ceva? întrebă un bărbat alături de ea.

– Nu, totul este bine, mulțumesc, răspunse Clio îndreptându-se. Doar puțină oboseală.

Doctorul Paul Nicolas, distins arheolog, era în trecere prin Nebraska pentru o serie de conferințe, îl auzi anunțând pe profesorul obișnuit. Doctorul Nicolas acceptase să vorbească despre preistoria Marilor Câmpii și despre instalarea primilor coloniști de rasă albă pe teritoriile indiene.

Expunerea lui Paul fu probabil strălucită, judecând după aplauzele călduroase care îi urmau. Clio însă, nu reușise să urmărească sensul cuvintelor. Fusese pătrunsă de glasul cu timbru grav și vibrant, dar vorbele pe care le rostise îi scăpaseră complet. El singur umplea toată încăperea și fiecare din gesturile sale devenea de o importanță nemăsurată. Clio își aminti cu emoție ceea ce făcuseră să se nască în ea cele două mâini.

Uitase cât era de frumos și de impozant. Avea părul mai scurt și nu purta fâșia din jurul frunții. Era îmbrăcat cu o haină de tweed și cu un pulover alb cu guler răsucit, având încă pe piept turcoaza atârnată de lanțul de argint. Auditoriul era fermecat. În timpul acelei ore, îi captivase.

Paul primi aplauzele cu un zâmbet seducător, care-i lumină o clipă chipul frumos și întunecat. Când părăsi sala, toată lumea păru să se destindă brusc și se reluară conversațiile. Parcă Paul monopolizase toată atenția de care erau în stare studenții în acea zi.

Profesorul de istorie luă cuvântul și într-o tăcere relativă, își făcu datoria, dându-le pentru data viitoare o lucrare și amintind de proiecția unui documentar, la care îi sfătui energic să asiste. Termină cerându-i lui Clio Marshall să binevoiască să treacă pe la biroul său.

Auzindu-și numele, Clio încercă să-și repete ultimele cuvinte ale profesorului. Oare ce spusese? Să treacă pe la biroul său la sfârșitul cursului?

Se supuse, dar în mica încăpere cu pereți colorați în galben, Paul fu cel care o aștepta. Rămase uluită, cu spatele rezemat de ușă, fără să înțeleagă ce făcea acolo.

— De ce nu mi-ai spus că nu era nimic serios între tine și Dennis? o întreabă Paul. M-ai făcut intenționat să cred că nu era vorba de un joc?

Luată pe nepregătite, Clio nu răspunse nimic. Oare cu ce drept venea s-o chinuie astfel? Nu știa că simplul fapt de a-l vedea era mai greu decât o tortură.

— Și Larry Jarvis? reluă profesorul, cu mâinile încrucișate pe birou... Mi-a spus că l-ai îndemnat să se împace cu soția... s-au recăsătorit. De ce m-ai lăsat să cred că poate erai îndrăgostită de el?

— Se pare că aveai o jalnică părere despre mine, răspunse tânăra femeie, cu o voce aparent calmă. Nu vedeam necesitatea de a mă justifica față de tine — ca nici acum, de altfel. În plus, nu m-ai fi crezut.

Paul oftă profund. Se ridică și rămase în picioare în fața ferestrei, cu privirea pierdută spre parcul cu arbori desfrunziți, unde veneau și plecau grupuri de studenți grăbiți.

Fără să întoarcă fața, pe care Clio o vedea din profil, vorbi în sfârșit:

— Aveai dreptate. Te-am judecat greșit. Era mai ușor să mă conving că ceea ce simțeam nu era decât o dorință fizică pentru o femeie frumoasă și imorală, care semăna într-o oarecare măsură cu cea pe care o iubisem odinioară. Astfel, viața nu-mi era tulburată.

Întors acum cu fața, o privi ciudat.

— Ochii tăi! spuse. N-am văzut niciodată unii asemenea. Erau ca un semn prevestitor, de culoarea turcoazei, dar n-am vrut să admit asta...

În timp ce vorbea, își duse în mod reflex degetele spre piatra albastră care i se odihnea pe pulover.

– Edgar și cu mine am avut o discuție, înainte de plecarea lui în Peru, continuă Paul, parcă vorbind singur. Sau mai degrabă ar trebui să spun că m-a obligat să-l ascult. Mi-a comunicat adevărul despre tine, despre relațiile tale cu Dennis și cu Larry, și chiar cu fostul tău soț, despre a cărui existență nu știam. Am descoperit că erai divorțată de doi ani și că n-ai avut nici un amant în tabără, în afară de mine. Și mai ales, am descoperit că nu pot trăi fără tine.

Clio nu-și credea urechilor. Înțelesese cu siguranță greșit...

– Dar Yvonne? băigui. Credeam... că vei pleca în Peru cu ea...

– M-a înșelat încă de la început. Chiar înainte ca Frank să-mi mărturisească faptele rele de care era responsabil împreună cu ea, mi-am dat seama că nu voiam să mă căsătoresc cu femeia asta. Deoarece, vezi tu, o femeie minunată, inteligentă și dezirabilă mi se strecurase în viață și m-a ajutat să înțeleg unde îmi era destinul. Acum știu că vreau să urmez acest destin cu ea alături. Doresc să călătoresc în timp cu ea... să scormonim împreună trecutul, împărtășindu-ne munca, pasiunile, prezentul și viitorul. Vreau să contemplu acești ochi incredibili, ca turcoaza, tot restul zilelor mele.

Era oare doar un vis, sau un vis care devenea realitate? Oricum, Clio nu voia să se sfârșească: se aruncă în brațele puternice ale lui Paul și-și puse obrazul pe pieptul lui, pentru a prelungi visul unei veri indiene.

Sfârșit